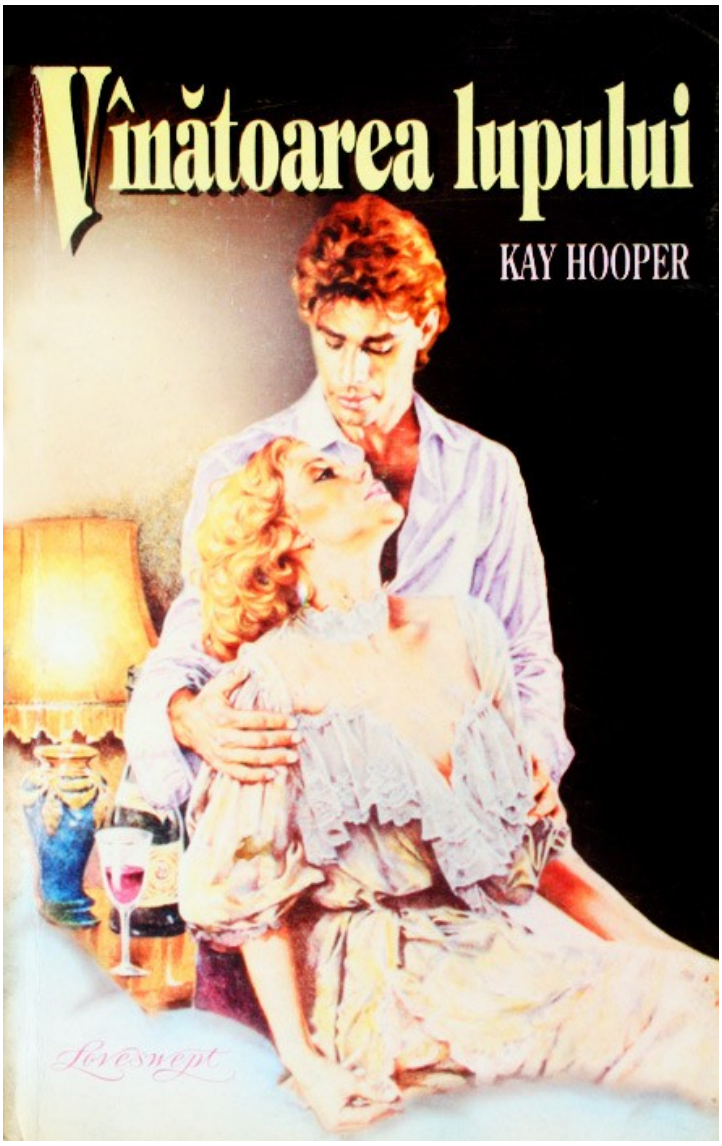

VÂNĂTOAREA LUPULUI
KAY HOOPER

CAPITOLUL 1

Când Wolfe Nickerson se furişă în camera computerelor din muzeu,în după-amiaza zilei de marți,oricine şi-ar fi dat seama că nu era într-o dispoziție prea bună.Din nefericire,operatoarea,pe jumătate îngenuncheată sub pupitrul principal,nu-l văzu,aşa că,în momentul în care se auzi vocea lui răsunătoare şi, oarecum,poruncitoare,fata se izbi cu capul de tăblia de dedesubt.

-Hei!-mârâi el,pocnind din degete,în timp ce se uita prin încăperea înțesată cu tot felul de maşini,de echipamente şi de pupitre de comandă.Bărbatul auzi izbitura şi îşi îndreptă atenția spre birou.Apoi,văzu vârful unui cap,cu păr blond şi destul de ciufulit,mâna delicată,care se freca de durere,şi doi ochi verzi,furioşi ațintiți

spre el.Fata rosti,cu un accent din sud,pe un ton mânios,cu nimic mai prejos decât privirea:
-Să-ți pocneşti degetele atunci când comanzi un taxi,sau când chemi la ordine un câine ascultător!Dar,dacă vrei să-ți răspund într-un mod decent,te rog să-mi zici pe nume!
-Numai că nu ştiu cum te cheamă! i-o întoarse el.Ea oftă uşor exasperată şi se ridică în picioare,masându-şi,încă,vârful capului.Cu toate că nu-şi schimbase expresia supărată de pe chip,rosti pe un ton ceva mai blând:
-Ai dreptate,dar asta nu-i o scuză.Puteai,cel puțin,să mi te adresezi cu „Doamnă!" sau „Nu vă supărați,domnişoară...".
-N-am ştiut că eşti...femeie,zise Wolfe.Observă că ea se uita lung la el,aşa că se văzu obligat să dea explicații:
-Vreau să spun că nu mi-am dat seama că cei de la „Ace" îmi vor trimite o operatoare.Iar când am pătruns în încăpere,pur şi simplu,nu te-am văzut.
-Data viitoare -rosti ea -să bați la uşă.Avea ceva personalitate fetița asta,gândi el. Se uită la ea,cam de la treizeci de centimetri înălțime,dar nu i se păru deloc intimidată,din acest motiv.Avea,chiar,o expresie uşor batjocoritoare.Wolfe nu era obişnuit să fie astfel tratat,mai ales de o femeie.
-Cum te numeşti? întrebă el,cu hotărâre.
-Storm Tremaine.
Bărbatul nu reacționa imediat la această informație,deşi el fusese cel care o ceruse.Nu i se întâmpla să rămână descoperit prea des,în fața unei situații sau a unei persoane,ca acum.Când cei de la „Ace Security" îi promiseseră că îi vor trimite cel mai bun tehnician în computere,în locul celui care,fără să vrea, sabotase,cu vreo două săptămâni în urmă,sistemul de pază automat al muzeului, Wolfe se aşteptase să vadă un tânăr serios,care să vorbească într-un limbaj atât de specializat,încât să-şi dea seama cu greu că se exprima în engleză,şi care să nu aibă alte pasiuni,în afară de calculatoare.
În nici un caz,Wolfe nu se aşteptase la o blondină mititică,de vreo douăzeci şi ceva de ani,cu părul neobişnuit de lung şi de zburlit,cu ochi trufaşi,mânioşi,de un verde atât de intens,încât orice pisică ar fi fost mândră să-i aibă,şi cu o feţişoară vioaie,nu extrem de frumoasă,dar,cu siguranță,greu de uitat.
Nici când îşi ridica semeață capul,stând dreaptă,nu atingea un metru şaizeci! Cântărea vreo patruzeci şi cinci de kilograme,dar,cu siguranță,cinci dintre ele erau numai părul.Buclele aurii şi strălucitoare i se revărsau până mai jos de talie,extrem de rebele.Era tare mititică,cu oase delicate şi,după câte putea el să vadă,fără nici un gram de grăsime în plus,pe nici o parte a corpului.Purta un

pulover larg peste blugi,aşa că nu-şi dădea seama cam ce măsuri avea; totuşi, părul acela sălbatic îi conferea un aer clar de feminitate.
Wolfe avea slăbiciune la blonde,dar le prefera înalte şi suple,cu picioare lungi. Exemplarul din fața lui nu se prea potrivea canoanelor lui.De fapt,judecând după temperamentul ei,ar fi trebuit să aibă părul roşu.Cu certitudine,numai prin cine ştie ce greşeală,fata aceasta nu se născuse roşcată.
O măsură nemulțumit cu privirea,pentru că nu se potrivea cu imaginea lui mentală despre ceea ce însemna un specialist în computere.
-Zici că te numeşti Storm(Furtună)? întrebă el,rece.Fata îi susținu privirea,apoi îşi puse mâinile mici în şold şi,fără să se lase intimidată,îl măsură de sus până jos,încet şi cu atenție,fără să-i scape nici un amănunt.
-După câte am înțeles,al dumitale e Wolfe(Lup).Aşa că,ar fi bine să nu dăm cu piatra,nu-i aşa?
În această privință,nu putea să nu-i dea dreptate,dar atitudinea fetei îl irita.
-Uite ce-i! Dacă nu ți-a spus nimeni până acum,să ştii că lucrezi pentru mine.
Fără să stea pe gânduri,ea îi răspunse natural:
-Sarcina mea este să termin sistemul de pază computerizat,în acest muzeu. Lucrez,în primul rând,pentru Ace Security,deoarece sunt angajata lor, apoi,pentru Max Bannister,fiindcă el ne-a plătit pentru această sarcină şi,în al treilea rând,pentru Muzeul de Istorie şi Artă din San Francisco,deoarece această instituție îi aparține.De asemenea,lucrez pentru Morgan West,directorul expoziției „Misterele Trecutului”.Dumneata vii în al cincilea rând,pe această listă,având în vedere că,fiind şeful securității acestei expoziții,înseamnă o restrângere a ariei responsabilității.Şi,deoarece domnul Bannister e plecat -mi se pare că în luna de miere -vei sta de vorbă cu mine,în orice problemă legată de securitate.Zâmbi.
-Vreau să fie clar: nu-mi place să se tot învârtească cineva pe lângă mine.Dacă nu ştiai până acum,îți spun eu că sunt bună în meseria mea.
-Asta rămâne de văzut,zise Wolfe.Deşi îl irita foarte tare,nu-şi putea lua ochii de la fața ei vioaie şi expresivă.Era bântuit de sentimente contradictorii.
Ea dădu uşor din cap,acceptând deschis provocarea.
-Foarte bine.Voi fi fericită să-ți demonstrez ce pot.Am să lucrez mult,dar,aşa cum spuneam,nu sub privirile dumitale curioase.Ca să parafrazez o expresie, încăperea asta e prea mică pentru doi.Ai avut vreun motiv să vii aici?
-Da,am avut un motiv.Îşi dădu seama că glasul îi reflecta întrutotul starea de spirit.
-Vreau să ştiu cât timp vor fi sistemele de alarmă de la uşi dezactivate.

Asta,pentru că am nevoie de paznici pe coridoare,în timp ce muzeul este deschis,nu să-i țin pe la intrări.
Storm se aşează într-un scaun rotitor din spatele biroului,se lăsă pe spetează şi îşi propti picioarele de marginea biroului.Purta nişte cizmulițe uzate de cowboy,cu tocul înalt.Era tare mititică,observă Wolfe,cu toate că încălțămintea o făcea să pară cu cel puțin opt centimetri mai înaltă.
-Alarma de la uşi a fost repusă în funcțiune,zise ea.Am fost nevoită s-o opresc o jumătate de oră,pentru că cineva şi-a băgat nasul şi a legat greşit vreo patru cabluri,ceea ce putea duce la distrugerea întregului sistem.
-În nici un caz,nu eu am fost acela! se auzi el spunând,conştient că simțea nevoia să se dezvinovățească,având în vedere felul în care îl privea ea.
În acelaşi timp,răsuflă uşurat,pentru că aflase,în sfârşit,de ce o găsise pe sub pupitru,când intrase acolo.Lucrul acesta îl cam contrariase,atunci.
Storm îşi încrucişă degetele în dreptul taliei,continuând să-l privească.După câteva clipe,rosti blând:
-Ei,acum nu mai contează,o dată ce le-am reparat.În orice caz,alarmele de la uşi vor rămâne în funcțiune,până când va fi pus la punct noul sistem.
-Şi când va fi asta?
-A trebuit să şterg totul din memorie.Deci,trebuie să introduc toate datele,din nou.Asta-durează o săptămână,cel mult zece zile.
Wolfe ridică sprâncenele.Dacă ea reuşea să pună în funcțiune noul sistem de securitate,în mai puțin de zece zile,atunci vor fi în avans,față de planificarea pe care şi-o făcuseră.Neîncrezător din fire,rosti:
-Nu crezi că eşti cam optimistă?
-Nu.Împotriva voinței sale,simți un uşor amuzament.Fata îi trezea interesul din ce în ce mai mult.Se pare că încrederea în sine era invers proporțională cu dimensiunile ei.Trebuia să recunoască,o respecta pentru asta!
-Atunci,poate-ar fi mai bine să te-apuci de lucru,îi sugeră el,rece.
Ea făcu un semn cu capul spre terminalul computerului principal de pe birou, aflat chiar la dreapta cizmelor ei.Ecranul era întunecat,dar sistemul bâzâia uşor.
-Am şi-nceput.Până când nu stocăm datele,însă,chestia asta nu e decât o grămadă de fiare,scumpă şi stupidă,care aşteaptă să i se comande ce să facă.
Parcă ți-am spus că trebuie să reintroduc toate datele.
Wolfe nu era tocmai profan în computere,dar,ca majoritatea oamenilor, presupunea că,dacă ecranul nu se lumina,nu funcționa nici sistemul.
Înainte,însă,de a-şi admite ignoranța sau de a ieşi,cumva,cu fața curată din încurcătură,ea schimbă subiectul.

-Cât de repede alergi? El clipi.
-Poftim?
-În cât timp poți parcurge un kilometru,în fugă?
-Nu grozav de repede.Aşa şi-aşa! Ea zâmbi.Reuşise să-l enerveze.
-Nu-i rău.El o întrebă țâfnos:
-De ce nu-i rău?
-Când eram la colegiu,am ieşit campioană.
Wolfe nu avea atâta vanitate,încât să presupună,pe loc,că Storm urmărea să îl seducă,totuşi,ce altceva să fi avut ea,în minte,când adusese vorba de calitățile lor de alergători? Reacția lui nu fusese indiferentă şi lucrul acesta îl cam deranja.
În afară de faptul că era blondă,nu avea nimic din genul de frumusețe pe care o prefera el,aşa că nu înțelegea,pur şi simplu,cum de se simțea atât de atras.
Oare,vocea ei să fi fost pricina? Sigur,îi plăcea accentul tărăgănat,dar nu-şi amintea să fi fost vreodată fermecat de o femeie,numai pentru vocea sa.Nu încăpea nici o îndoială,atitudinea fetei era dublată de o minte ascuțită,însă nu era sigur dacă această trăsătură nu îl irita mai mult,decât să îl atragă.Şi,dacă ochii ei erau exasperant de verzi şi de strălucitori,îl avertizau,în acelaşi timp,că avea un temperament mult prea tumultuos,care putea să-i creeze numai complicații în viața personală.Aşa că Wolfe se hotărî să facă abstracție de această atracție pe care o simțea față de ea.Îşi spuse acest lucru foarte clar,aşa că nu înțelegea de ce îi apăruse o uşoară nuanță de regret,în suflet.Asta,pentru că,probabil,în ciuda faptului că raționalizase totul,nu-i venea prea uşor să renunțe.Îşi zise că nu era vorba decât de curiozitate.Nu mai fusese abordat niciodată în felul acesta şi voia să vadă cum va reacționa ea,în continuare.Cu siguranță,asta era!
-Ai,cumva,de gând să fugi undeva? o întrebă el.
-Asta -spuse ea -depinde de dumneata.
-Storm...Nu te superi dacă-ți zic Storm,nu-i aşa?
Vocea lui răsună foarte politicos.Ea îi răspunse în acelaşi fel:
-Bineînțeles că nu.La urma-urmei,suntem amândoi forțe ale naturii,Wolfe!
El îşi încrucişă brațele la piept şi se uită în jos,la ea,cu o expresie care se voia neutră.Mai intrase el la ananghie din cauza curiozității,în trecut,dar nu se temea că va avea probleme cu mărunțica aşta blondă! Fără să facă vreun comentariu în legătură cu remarca ei,rosti:
-Storm,insinuezi că vrei să amesteci afacerile cu plăcerea?
-O,nu! Prefer să mă ocup de fiecare în parte.Programul meu de lucru la muzeu ține de la nouă la şase.În timpul acesta,intenționez să muncesc fără încetare.Dar îmi rămâne destulă vreme apoi,şi am auzit că San Francisco are o viață de

noapte intensă şi minunată.Eu,una,n-am nevoie de prea mult somn.Dar tu?
În timp ce se uita la chipul ei vioi,cu ochi strălucitori,Wolfe avu,deodată, sentimentul că fata avea ceva viclean în voce şi în atitudine,ceva ce lui îi scăpa. Instinctul îi spunea că trebuie să privească lucrurile mai adânc.Însă,vorbele ei îl împiedicau să se dumirească.
-Cred că nu ne prea potrivim,zise el,într-un târziu.
-De ce? spuse ea,tărăgănat.Pentru că nu am un metru şaptezeci şi cinci? Ar trebui să-ţi mai lărgeşti orizontul.Ca să nu mai vorbim de prototipul pe care îl urmăreşti...Wolfe rosti pe un ton mai mult decât amenințător:
-Am s-o strâng de gât pe Morgan!
Morgan West îi urmărea,amuzată,felul în care făcea el cuceririle.
-Ooo,nu da vina pe ea!Nu e prima persoană care mi-a spus că ai o adevărată obsesie pentru stilul ,,păpuşica Barbie".Este secretul despre care vorbeşte toată lumea,în oraş.Mai ales că le schimbi mai des decât pe propriile-ţi şosete.
Numai când simţi o durere în maxilar,îşi dădu seama că-şi încleştase dinţii.Nu-i plăcea să fie atacat.Pentru el,aceasta era o senzație neobişnuită şi neplăcută.Se relaxa şi zise:
-Fiecare cu preferințele lui,nu-i aşa?
-Ei,cu asta m-ai pus la punct!rosti ea,fără să pară,câtuşi de puțin,descurajată.
Majoritatea femeilor ar considera asta drept respingere.Numai că eu nu sunt ca ele.Şi,realmente,cred că îți eşti dator cu o încercare!
-De ce? întrebă el,brutal.Putea să jure că zărise o sclipire de amuzament în ochii ei de pisică,dar vocea,uşor tărăgănată,îi rămăsese inadmisibil de imperturbabila
-Pentru că,atunci când mănânci mereu aceeaşi prăjitură,oricât de bună ar fi,până la urmă ți se ia! Dacă tot îți plac blondele,atunci mai lărgeşte-ți sfera de interes şi asupra noastră,a ăstora de-o şchioapă,care nu avem ochii albaştri,în treacăt fie spus,e o culoare absolut banală.De ce să nu-ți adaugi puțină sare şi piper,în viață? îți garantez că,în felul acesta,n-ai să te plictiseşti niciodată.
Pe Wolfe îl luă gura pe dinainte:
-Nu asta mă îngrijorează.Storm râse scurt şi zise:
-Ți-e teamă că am să mă agăț de tine şi am să-ți cer prea mult? C-o să trăim fericiți,până la sfârşitul zilelor? Ei,bine,nu mă cramponez de nimeni,iar când vreau ceva,obțin fără să cer cu insistență.În ceea ce priveşte cealaltă față a lucrurilor,deşi fetele din sud se nasc cu scopul acesta în sânge,mi-e teamă c-ar fi greu să te târăsc în fața altarului acum,nu-i aşa? Şi,având în vedere că eşti stăpân pe propriul tău trup şi suflet şi că dimensiunile tale le depăşesc cu mult pe ale mele,îmi închipui că n-ar fi nici o scofală să pun mâna pe tine.

Numai dacă nu-ți dorești tu să fii cucerit!Wolfe se simți din nou jenat,având în vedere că rămăsese cu gura căscată.Din cei treizeci şi şase ani ai săi,cel puțin douăzeci şi-i petrecuse alergând după femei.Dacă voia,avea ce povesti! Se considera un veteran,plin de cicatrice,al războiului amoros.Dar,nu mai trecuse niciodată prin aşa ceva.
Oare,să fi fost doar o femeie foarte cinstită,atrasă,la prima vedere,de un bărbat, căruia nu se sfia să-i spună asta în față? Nu era pregătit pentru una ca asta! Nu trăia,chiar aşa,cu capul în nori şi nici nu înghițea orice.În esență,era un sceptic.
Admițând că atracția pe care o simțea era reală şi că şi ea simțea acelaşi lucru,nu însemna că rezultatul va fi pozitiv.În realitate,reacțiile lor,unul față de altul, fuseseră,până acum,mai degrabă de tatonare,şi tăioase,decât libidinoase.Chiar dacă nu luau acest lucru în considerare,cele câteva minute,pe care le petrecuseră împreună,nu avuseseră menirea să-i facă să creadă că aveau ceva în comun.
Deci...ce urmărea?
Se încruntă,uitându-se în jos la ea,încercând să-şi urmeze intuițiile.
-Nu prea înțeleg: Eşti,cumva,croită să obții o întâlnire,să-ți găseşti un iubit sau un soț?
-Asta depinde de punctul tău de vedere,nu-i aşa? Din ceea ce ştiu eu despre tine,se pare că n-ai fost în stare să depăşeşti această limită de fapt,nici o limită -cu nici una din blondele care mi-au precedat.
Toate intuițiile lui Wolfe se disipară în vuietul simțămintelor lui,care începuseră să se înfierbânte.Rosti,accentuând,înțepat,fiecare cuvânt:
-Nu crezi că problema aceasta ar fi putut apărea şi din cauza pierderii interesului,atât din partea mea,cât şi a lor?Storm îşi țuguie buzele gânditoare:
-Cred că aşa ceva mi s-ar fi putut întâmpla mie,nu unui bărbat care se întâlneşte cu nişte copii trase la indigo,sigur de ceea ce caută şi de ceea ce-l face fericit.
Ținând cont de asta,ar trebui să fii satisfăcut cu o relație scurtă,superficială.
Pentru că,altfel,ai căuta şi altceva.Prin urmare,nu eu sunt cea care are probleme, ci tu!Wolfe nu prea putu să-i urmărească argumentarea logică,mai ales din cauza tonului ei tărăgănat,impertubabil.Ca să nu mai vorbim de cuvintele acelea,care îi alimentau nervozitatea.Poate era mai bine dacă l-ar fi scos din sărite.O întrebă, mormăind:
-Ai venit cu maşina aici,în dimineața aceasta?
-Nu,am luat un taxi.
-Atunci,aşteaptă-mă la ieşire,la ora şase.
-S-a făcut! îi răspunse ea,prompt.Wolfe se întoarse pe călcâie şi părăsi încăperea.După câteva clipe,Storm îşi dădu jos picioarele de pe birou şi se

ridică.Se îndreptă spre uşă şi o închise încet.Se sprijini de ea,uitându-se în gol,până când se auzi un semnal dinspre terminal.Se întoarse la locui ei pe scaun,scoase discheta din computer şi o înlocui cu alta,dintr-o mapă specială,de lângă tabloul de comandă.Apăsă scurt pe taste şi computerul începu,din nou,să susure uşor.Mişcările ei erau automate,le făcea fără să gândească.Aproape tot timpul cât acționase se uitase spre uşă.În final,se lăsă pe spate şi se uită sub birou.

-De ce n-ai ieşit,să ne distrăm puțin? rosti ea,pe un ton mustrător.Asta m-ar fi scutit de consecințele propriei mele nebunii.

-Miauuu,i se răspunse,pe un ton atât de firav,încât părea un murmur.

Motanul ieşi de sub birou şi sări în fața fetei.Era o replică felină,sinistră,a lui Storm.Foarte mic,aparent delicat,avea blănița deasă,zburlită şi aurie,la fel ca părul stăpânei ei.Iar ochii îi erau de un verde sclipitor.Chiar şi chipul îi era vioi, ca al lui Storm.

Odată,un bărbat foarte superstițios,uşor amețit pe deasupra,crezuse că ea însăşi se transformase în pisică.Lucrul acesta se dovedise benefic.Profitând de teroarea care îi cuprinsese,pentru o clipă,mintea turmentată,reuşise să scape de el.

Înlătură din gânduri această amintire şi se uită la pisoiul ei,cu o nuanță de reproş.

-Nu-mi spune că te-ai speriat!

Animalul începu să-şi lingă lăbuța blondă,cu o lipsă de interes studiată.

-Mda,aşa e,zise Storm.Ursuleț,eşti aproape la fel de mincinos ca şi mine,adăugă ea,încruntându-se.El e lupul,tu,ursul,iar eu furtuna.Dacă mai apare vreun nume din ăsta sălbatic,eu plec acasă.Nu-i a bună!

-Miaaaau! replică Ursuleț,cu un glas firav,ca de obicei,făcându-te să crezi că nu era decât un pisoiaş.De fapt,era un motan în toată firea,care împlinise deja cinci ani.Deoarece Storm lucra,adesea,ore întregi în încăperi mici,pline de aparate liniştite,aşteptând,uneori,foarte mult,fără să facă nimic,în vreme ce computerul digera informațiile introduse de ea,se obişnuise să vorbească cu pisoiul.Ursuleț îi stătuse alături din momentul în care,într-o noapte ploioasă,cu cinci ani în urmă,îi apăruse la uşă,ud leoarcă,amărât şi mort de foame.Era mic,de-i încăpea în palmă!De-atunci,mai crescuse.Nu mult,dar...

-Trebuia să mă opreşti,îi spuse ea,pisoiului ei blond.Să-l zăpăceşti puțin.Dar tu nici vorbă! M-ai lăsat să m-arunc cu capul înainte!Ursuleț îşi întoarse puțin boticul într-o parte şi începu să toarcă uşor,întrebător,parcă.Storm îşi sprijini coatele de birou şi oftă.

-Nu ştiu ce m-a făcut să mă comport aşa.Cred c-am vrut să-i întind o capcană şi să-l fac să o ia la sănătoasa.În nici un caz,n-am intenționat să se termine aşa!

Dacă mi-ar fi reuşit figura,aş fi scăpat de el.Ursuleț torcea blând.
-Asta pentru că...Vocea lui Storm se stinse.Nu voia să rostească gândul acesta cu glas tare,nici măcar în prezența prietenului ei credincios.Era greu să recunoască faptul că dorința ei,de a-l îndepărta cât mai mult pe bărbatul acela cu privirea ageră,o bulversase în aşa măsură,încât rămăsese cu un gust amar.
„Să amesteci afacerile cu plăcerea”...Nici nu ştia el câtă dreptatea avusese! Storm nu era obişnuită cu aşa ceva,mai ales pentru că slujba ei nu-i permitea să fie neserioasă.Ar fi fost o prostie! Iar despre ea,puteai să spui orice,numai că e proastă,nu.Dar,judecând după rezultat,se pare că nu-i prea funcționase creierul, în momentele acelea.Pentru că,în loc să-l expedieze pe Wolfe Nickerson cât mai repede,ea îl atrăsese şi se jucase cu el,până când acesta îşi ieşise suficient din pepeni,pentru a accepta provocarea ei.
Întrebarea era...de ce se comportase astfel?
Ursuleț scoase acelaşi sunet melodios,ca atunci când atenția îi era atrasă de prezența unei păsări.Storm îşi îndreptă,din nou,privirea spre el.
Se uită severă la pisoiaş.
-Pun pariu că are impresia că sunt cea mai neruşinată obrăznicătură din vestul Mississippi-ului,Ursuleț! Şi n-am cum să-l condamn pentru asta.M-am purtat de parcă mi s-ar fi aprins călcâiele după el,nu-i aşa?
-Miauuuu! îi răspunse pisoiul.Storm îşi muşcă buza de jos.
-Bun...Dar nu înseamnă că se va întâmpla ceva.L-am scos acum din sărite,dar,în momentul în care îşi va reveni,îşi va da seama că nu sunt genul lui,chiar dacă am părul blond.De fapt,îşi va spune,chiar,că sunt vopsită.Şi...o să mă evite de-acum înainte.Corect? Ursuleț clipi.
-Cred că eşti de acord cu mine,numai ca să-mi faci plăcere.
Storm se uită crispată la motan.Văzându-l că nu mai scoate nici un sunet,oftă şi îşi trase mâneca largă a puloverului,să se uite la ceasul ei mare,bărbătesc.Era una din acele mărci rezistente la orice,care făcea ca încheietura mâinii ei să pară mult mai fragilă decât era în realitate.Ceasul indica orele pe zone.Ea se uită la două puncte,făcu un calcul mental şi murmură pe un ton slab:
-Fusul orar...Asta explica,fără îndoială,îndrăzneala ei neobişnuită.Era obosită, pur şi simplu!Sosise la San Francisco foarte târziu,cu o seară înainte,şi nu dormise prea mult.Ceasul ei biologic rămăsese tot pe fusul orar al Parisului.
Computerul se auzi din nou,iar ea înlocui automat discheta,cu alta; erau numerotate până la treizeci.Acum o introdusese pe a zecea.Băgă discheta,pe care abia o scosese,în plicul ei şi apoi,în mapă,făcându-i un semn,astfel încât să nu uite că introdusese deja această informație,în calculator.Storm se întinseşi porni

monitorul.Când ecranul se lumină,cercetă cu atenție informația.Orice alt operator şi-ar fi dat seama de două lucruri: mai întâi,că discheta era în limbaj Basic,apoi că existau o mulțime de căi de comandă,care nu aparțineau unui sistem operațional destinat unei programări ce urmărea securitatea unui obiectiv.
Probabil că şi Wolfe şi-ar fi dat seama,dacă ar arunca o privire pe ecran.Storm era chiar sigură de asta.Deşi nu era un expert în computere,el se ocupa de securitate şi lucrase,bineînțeles,cu nenumărate sisteme de siguranță de genul acesta,pentru a detecta imediat breşele sau alte puncte de acces vulnerabile,chiar dacă acestea se ascundeau în spatele unor formule matematice incifrate.
Storm nu se mai gândi la cum ar fi reacționat el,dacă ar fi văzut toate acestea.Îi trecu prin minte că ar fi dat-o pe mâna poliției şi-ar fi stat închisă câțiva ani buni.Sau,poate nu,gândi ea,înveselindu-se.În fond,nu făcuse nimic.Nimic nu fusese furat de acolo.Iar dacă ea stabilea o breşă în sistemul de siguranță,asta nu era o ilegalitate.Printre programatori,exista o lege nescrisă,că acela care realiza codul avea dreptul să intre în program şi să intervină,indiferent de numărul căilor de acces stabilite.Iar ea stoca,acum,propriul ei program.În ultimii zece ani,concepuse vreo şase programe de siguranță,de maximă utilitate,pe scară largă,pentru muzee.Ceea ce i se ceruse acum,fusese un sistem special,nefolosit încă,niciunde în lume,fără diagrame scrise.Totul trebuia să existe stocat numai în mintea ei.Asta însemna o siguranță,computerizată maximă.Storm modificase şi sistemul de operare.În general,era cel clasic,dar,după schimbările efectuate,se puteau face nişte mici şmecherii.
Storm nu ştia dacă va fi vreodată nevoie de ele,dar nu strica să fii pregătit pentru orice.A-ceste mici trucuri,împreună cu breşa aceea care îi permitea accesul la orice,erau avantajele de care se bucura,ca programator.
Numai că Wolfe,nefiind de meserie,s-ar putea să privească altfel lucrurile.
Storm se gândi la ochii lui albaştri,pătrunzători şi oftă.
-Situația ar putea deveni al naibii de încurcată,îi spuse ea motanului,cu tristețe.Şi cred că eu am complicat-o şi mai mult.De ce n-oi fi riscat,pur şi simplu,fără să uzez de tot felul de tertipuri? Poate nu îşi dădea seama şi nu-mi cerea să-i arăt ce bag în memorie.Ce m-o fi apucat să-i fac avansuri?Ursuleț toarse mai tare.
Deşi nu făcea prea mult caz de acest lucru,Storm avea convingerea că ea şi pisoiul ei comunicau pe aceeaşi lungime de undă.Mai demult,se gândise că ei doi erau,realmente,versiuni ale aceleiaşi ființe -una,omenească,alta,felină -şi,din acest motiv,se înțelegeau atât de bine.În orice caz,auzea adesea -sau,cel puțin aşa i se părea -vocea lui Ursuleț,ca pe a înseşi rațiunii,în momentele când avea cea mai mare nevoie.La fel ca acum.

Când pisoiul termină ce avea de spus,Storm se simți neliniştită.
-Nici măcar nu-mi place tipul,obiectă ea,încercând să uite reacția contradictorie pe care o avusese față de Wolfe.M-a iritat.S-a văzut clar ce fel de om este.Chiar dacă n-aş fi auzit despre fixația lui cu blondele,tot nu mi-ar fi plăcut: Pun pariu că e genul care tace şi face,iar nuanța roşie a părului său trădează un temperament vulcanic.Pe deasupra,arată mult prea bine.Numele i se potriveşte de minune! Ar fi o nebunie să crezi că îl poți îmblânzi.Va rămâne totdeauna un sălbatic.Iar femeia care s-ar putea gândi să...
-Sfffârrrr! făcu Ursuleț încetişor.
În momentul acela,se auzi semnalul computerului.Storm răsuflă uşurată pentru această întrerupere.Schimbă dischetele,apoi se învârti prin încăpere,să controleze diverse cabluri şi conexiuni.
-N-are nici o importanță,îi spuse ea,motănelului.După seara aceasta,oricum,n-o să mă mai caute.Am să fac eu în aşa fel,încât să-i tai orice poftă de-a mai veni pe aici!Ursuleț nu reacționa,dar înțelese perfect torsul lui întrebător,de parcă ar fi fost rostit în engleză.Dacă era chiar aşa sigură,că nu-i plăcea de Wolfe şi că voia să-l țină la distanță,de ce îşi simțea sufletul atât de greu?

Storm întârzie puțin,pentru că voise să-şi termine treaba,astfel încât,a doua zi de dimineş-ță,să poată începe noul program.Prin urmare,încuie uşa de la sala computerelor abia la şase şi jumătate.Unul din gardieni o aştepta la intrarea principală.
-Şefu' mi-a spus să nu mă mişc de-aici,până nu veniți,zise omul.
Ea stătu o clipă,măsurându-l gânditoare.
-Care şef?
-Poftim,doamnă?
-Încerc să aflu cine conduce treburile pe-aici.De-asta te-am întrebat,care şef te-a pus să m-aştepți.
-Aaa! Domnul Nickerson.El e responsabil cu securitatea.Lui Storm i se păru interesantă această informație.Din punct de vedere tehnic,Wolfe nu so ocupa de securitatea întregului muzeu,ci numai de a expoziției „Misterele Trecutului”,care nici măcar nu fusese încă aranjată.Totuşi,era normal să-l intereseze şi paza întregii clădiri,din moment ce expoziția va fi găzduită aici.Ceea ce i se păru,însă interesant lui Storm,fu faptul că toți cei cu care stătuse de vorbă considerau cuvântul lui Wolfe drept lege.Lucrul acesta o făcu să creadă că bărbatul acesta avea o personalitate puternică şi că era un lider înnăscut.Cu siguranță,dacă ar fi intervenit vreo urgență,toată lumea i s-ar fi adresat lui,indiferent cine ar mai fi

fost de față.Gardianul îi deschise uşa,iar ea trecu pe lângă el,gânditoare.Se opri,o clipă,afară,uitându-se în jos,pe scările largi,până spre bordura trotuarului.
El o aştepta,sprijinindu-se de capota unei maşini sport,cu siguranță,închiriată.
Purta o jachetă de piele,o pereche de pantaloni negri şi o cămaşă de culoare deschisă.Costumația aceasta îi dădea un aer periculos.Era genul de bărbat care nu trecea niciodată neobservat,mai ales în fața femeilor.Şi,asta,nu numai din cauza înfățişării sale,realmente atrăgătoare,cât,mai ales,datorită ținutei şi felului de a se mişca.A-vea o nonşalanță lipsită de infatuare,absolut naturală.
Trebuia să recunoască: Wolfe era un personaj contradictoriu.Se convinsese mai mult ca oricând că el,asemenea omonimului său,putea deveni foarte,foarte periculos,dacă era încolțit sau amenințat.Şi automobilul de care se sprijinea avea un aer amenințător.Era puternic,de un negru strălucitor şi aproape lipit de pământ.Cu siguranță,trebuia mânuit cu multă atenție.La fel ca el.
Storm încerca să alunge acest gând,în vreme ce se uita în josul scărilor,spre Wolfe.Îşi spuse că amândoi erau străini de oraşul acesta -nişte vizitatori care n-aveau să facă prea mulți purici pe aici.Ştia că Wolfe subânchiriase un apartament,pentru că trebuia să locuiască în San Francisco vreo câteva luni,câtă vreme Colecția de opere de artă şi de pietre prețioase Bannister va fi expusă în muzeu.Ea,însă,nu va rămâne în oraşul acesta decât câteva saptamâni,până când va termina de pus la punct sistemul de alarmă.Se cazase la un hotel din apropiere,într-un apartament modest.
Storm nu prea avusese timp să studieze torenul,înainte de a ajunge aici,pentru că fusese luată cam repede.Fiind,însă,o femeie întreprinzătoare,reuşise să afle mai multe chiar decât s-ar fi aşteptat el.Cel mai mult o interesa persoana lui,fiind şef al securității.Descoperise că aveau multe în comun,dar şi că se deosebeau în câteva puncte esențiale.
Wolfe,expert în sisteme de pază al agenției Lloyd din Londra,îşi avea sediul atât în Anglia,cât şi la New York; în ceea ce o privea,ea nu putea spune că a stat în vreun loc mai mult de câteva săptămâni,în ultimii zece ani.Poate,doar,la Paris.
Prin urmare,amândoi erau obişnuiți să trăiască între două avioane.
Storm nu se simțea atrasă de bărbații frumoşi,ci,mai degrabă,de cei inteligenți, experți în meseria lor.Wolfe avea slăbiciune pentru blonde.Ştia asta cu siguranță,şi îl tachinase destul în acest sens.Numai că nu suflase un cuvânt despre o chestiune importantă: toate blondele pe care le curtase,de când sosise la San Francisco,erau,într-un fel sau altul,implicate în tot soiul de fundații, trusturi,instituții de caritate,societăți artistice,muzee-sau colecții particulare de artă,de pietre prețioase şi de alte valori.Băiat deştept,îşi spuse ea,plină de

respect,în momentul în care îşi dădu seama de intenţiile lui.El era cel care amesteca plăcerea cu afacerile,într-un mod eficient,bucurându-se de compania blondelor lui,în timp ce le iscodea.În ultimele luni,venise şi plecase de aici de nenumărate ori.Cu toate acestea,numai în câteva saptamâni reuşise să-şi facă o imagine clară asupra lumii artistice din San Francisco,fără să mai punem la socoteală că se şi distrase în acest timp.
Storm îl respecta pentru modul în care procedase şi nu îi reproşa lipsa de scrupule.Şi ea acceptase,cândva,o întâlnire cu un bărbat,numai pentru că voia să afle ceva de la el.Aşa că,de ce i-ar reproşa lui Wolfe că se comportase la fel? Chiar dacă exagerase,puţin.Era un bărbat foarte atrăgător,căruia plăcerea fizică nu-i era,în nici un caz,străină.Aşa că îşi căuta femeile printre cele care îi puteau fi de folos şi în munca lui.
Era sigură că Wolfe îşi amintise de experienţa ei în materie de computere şi că se hotărâse să înveţe câte ceva de la ea,chiar dacă nu aveau să se întâlnească decât o dată.Nici acest lucru nu o deranja pe Storm.Oricum,el nu părea dispus să îşi etaleze farmecele în faţa ei,având în vedere frecuşurile care apăruseră,aşa că nu se temea că o va lua gura pe dinainte şi-i va spune nişte lucruri,pe care voia să le ţină în secret.Ceea ce o deranja,însă,pe ea,erau sentimentele contradictorii care o bântuiau.
Oricât de mult ar fi vrut să nege,simţea o atracţie irezistibilă faţă de Wolfe Nickerson şi nu era tocmai convinsă că asta se întâmpla din cauza fusului orar! Adevărul era că bărbatul acesta îi produsese o impresie puternică şi nu ştia unde-o s-o ducă toate acestea.Având în vedere faima pe care şi-o făcuse,în ceea ce priveşte femeile,cu siguranţă că orice relaţie se termina,firesc,în pat.
Şi,probabil,nu dura mai mult de câteva ore.
Storm nu era o femeie vanitoasă,dar trăia pe picioarele sale şi se cunoştea destul de bine pe sine însăşi.Pentru nimic în lume,nu avea să devină una din blondele acelea ale lui Wolfe.Va lupta împotriva acestui lucru cu toată forţa numelui său,chiar dacă va fi nevoită să uzeze de mijloace mai puţin cinstite.
Într-un fel,era o provocare şi nu fusese niciodată atât de timidă,încât să nu ridice mănuşa care i se arunca.Dar simţea că sentimentele ei încep să prindă contur...
Tot pentru că se cunoştea bine,îşi dădea seama că lucrul acesta îi creea probleme.Iubirea nu putea fi decât o complicaţie,aducătoare de durere şi de greutăţi,în viaţă.În cazul de faţă,aceasta i se părea cea mai dificilă problemă.
Nu era momentul potrivit să-şi piardă capul.Şi nici nu era drept ca vreo femeie să-şi piardă capul după un astfel de bărbat.

CAPITOLUL 2

-Frumoasă maşină!spuse ea,când ajunse Jos,lângă bordură.Oare,cum pot bărbaţii conduce orice,de la camioane,la automobile?

-Max preferă Mercedes-urile,zise Wolfe,negăsind altceva mai bun de rostit.

-Mercedesurile nu intră la socoteală.Astea nu sunt maşini,sunt opere de artă.

Şi,oricum,eu îţi pusesem o întrebare personală.Cum se face de umbli cu un automobil,care s-ar potrivi mai bine într-un lagăr?

Wolfe reflectase îndelung,în ultimele două ore,şi ajunsese la concluzia că Storm Tremaine nu numai că nu era genul lui,dar constituia,chiar,un pericol potenţial pentru viaţa lui liniştită.Din acest motiv,se hotărâse,la rece,să nu-i permită să meargă prea departe,în timpul acestei prime şi ultime întâlniri.Dar când îi auzi vocea tărăgănată şi se uită la faţa ei vioaie,simţi,din nou,că îl cuprinde o iritare fascinantă.Nu-i plăcu deloc această senzaţie,dar nu şi-o putu reprima.

Nu ştia ce replică să-i dea,acum.Aşa că găsi de cuviinţă să-i răspundă tot printr-o întrebare:

-Ţie ce maşină îţi place să conduci?

-Ceva cât mai practic,spuse ea prompt.Câtă vreme voi sta pe-aici,am să închiriez,probabil,un jeep.El o măsură cu privirea.

-Deci,eşti o femeie practică.Se aştepta s-o calce nitel pe nervi sau măcar s-o facă să nege,cu vehemenţă,o asemenea aserţiune calomnioasă.Ştia,din experienţă,că femeilor nu le plăcea să le califici drept practice.Dar,ca de obicei,Storm nu reacţiona conform aşteptărilor.

-Mai rău de-atât,zise ea,cu voce solemnă.Sunt o femeie cu multă logică.

Wolfe avu sentimentul că Storm încearcă să-l provină asupra acestui lucru.

-Deci,ar trebui să mă comport în consecinţa nu-i aşa?Storm ridică uşor din umeri.

-Asta te interesează! Numai să nu te aştepţi să fiu ca una din păpuşile tale Barbie.

-Încetează să le mai numeşti aşa!

-Te simţi jignit,în numele lor...sau într-al tău?

Întrebarea ei îl aduse cu picioarele pe pământ,pentru că îşi dădu seama că îl deranja,de fapt,pe el.Aşa că nu-i prea conveni.

-Uite ce-i,începu el,apoi se opri brusc,observând ceva ciudat.

Pe umărul ei,stătea o creatură mică.Nu-şi dădea seama ce-ar putea fi,doar că avea ochii verzi.În rest,era greu de precizat,pentru că fiinţa aceea se ascundea în pădurea părului aceluia blond.

-Ce-i acolo? întrebă el,precaut.Nu fu nevoie să întrebe la ce se referea.

Îşi dădu părul la o parte de pe umăr,cu un gest studiat,şLapăru.un pisoi mic şi blond.
-Sper că nu ai alergie la pisici,rosti ea.Ursulețul merge peste tot cu mine.
Bineînțeles,nu şi la restaurant!
-Ursuleț?
-Da,Ursuleț.E prietenul meu.Wolfe avu sentimentul ciudat că ea nu glumeşte.
Şi,cum motănaşul semăna năucitor cu ea,până şi la ochii aceia verzi,vioi,îi încolți în minte ideea unei legături supranaturale între femeie şi pisică,oricât de absurdă ar fi părut.
-Da,da,murmură el.Înțeleg.
-Mă îndoiesc.
Se dezlipi de maşină şi se îndreptă,uitându-se în jos,la Storm,cu intenția vădită de a o intimida,deşi îşi dădea seama că aşa ceva nu era posibil.Deşi îşi ridicase bărbia uşor,în momentul în care Wolfe o privi de sus,nu se dădu înapoi,ci se uită la el,oarecum amuzată,nicidecum cu teamă.El rosti tăios:
-Cu toată lumea eşti aşa înțepată,sau numai cu mine?
-Cu foarte mulți,dar nu mereu.Probabil că astăzi e ziua ta norocoasă,adăugă ea,zâmbind.Am uitat să-ți spun,în colegiu am fost şi conducătoarea clubului de dezbateri.
„Minunat!” gândi Wolfe,mai în glumă,mai în serios.Înseamnă că nu va putea ieşi basma curată din nici o polemică cu ea.
-Asta nu poate decât să mă bucure,rosti el,ironic.
-Curaj! -făcu ea.Doar nu te-apucă frica,numai din cauza unei biete întâlniri copilăreşti.Apropo,mi-ai spus că m-aştepți aici,pentru că ai de gând să mă inviți undeva? Dacă-i aşa,ce mai aşteptăm? Poate n-ai observat,dar s-a cam lăsat răcoarea.
-Ştiu că voi regreta ceea ce fac,spuse Wolfe,deschizându-i portiera,invitând-o să urce în maşină.
-Eşti domn prin naştere,sau a trebuit să faci eforturi să ajungi aşa?
-Urcă! spuse el.Ea îi surâse şi se conformă.În timp ce închise portiera cu grijă şi ocoli maşina să urce şi el,Wolfe numără de câteva ori până la zece.Cu toate acestea,vocea lui avea accente mânioase,în momentul în care vorbi:
-Unde ți-ar plăcea să mergem?
-Păi,tu ai fost cel care m-a invitat,răspunse ea.Aşa că rămâne la alegerea ta.
Având în vedere că nici unul dintre noi nu e îmbrăcat deocazie,ar fi bine să mergem într-un loc mai modest.Nu că m-ar deranja blugii,dar trebuie să țin cont şi de reputația ta.Dacă n-ar fi fost prea târziu să facă rezervări,Wolfe ar fi dus-o

în cel mai elegant restaurant din oraş.Ar fi suportat chiar umilința,să i se dea de acolo o cravată,numai să o vadă cum îşi regreta ea cuvintele acelea obraznice.Cu siguranță,s-ar fi simțit prost acolo,îmbrăcată în felul acesta.
Îşi dădea seama că o lăsa să-şi facă mendrele cu el.Dar nu se putea,pur şi simplu,împotrivi.Ironia ei subtilă îl călca pe nervi şi era ceva nedefinit în atitudinea fetei,care îi răscolea simțurile.Nu-şi dădea seama dacă îi vine s-o strângă de gât sau dacă i-ar fi plăcut să se convingă că buzele îi erau la fel de moi,cum păreau.
-Nu sunt prea pretențioasă,zise ea însuflețită,cu vocea aceea care îl înnebunea.O cojiță de pâine şi-un pahar cu apă...Wolfe mârâi ceva.
-Ce limbaj! exclamă ea.Observă că nici măcar nu pornise motorul,că se uita în față,prin parbriz,fără să vadă nimic; că nu era în largul lui şi că nu îndrăznea ud se uite la ea,pentru că se temea să nu cedeze impulsului de a o săruta sau de a-i trage o palmă; că avea nevoie să-şi aprindă o țigară,deşi nu fumase în viața lui.
-Pentru numele lui Dumnezeu! îşi zise el,nu voce tare.Ea izbucni,deodată,în râs.
-Ştii ce? Hai să nu mai complicăm prea mult.Ce-ar fi să mergem la mine,la hotel,şi să comandăm ceva în cameră? în felul acesta,când te vei sătura de mine, te ridici şi pleci.Şi nici nu mai trebuie să mă conduci.
-Niciodată nu mă comport aşa,la întâlniri.
-Chiar? spuse ea,politicos.Înseamnă că eşti un domn înnăscut.Trebuie să țin cont de asta,pentru că exemplarele de genul acesta sunt foarte rare.
Wolfe simți cum îi creşte tensiunea din muşchi,în ciuda eforturilor de a se relaxa.Oare,de ce nu era în stare să reacționeze cu acelaşi sarcasm? Sau,măcar,să treacă peste tonul ei batjocoritor şi să nu îl bage în seamă? Nu-şi putea da un răspuns,în acest sens,dar era clar că are tendința să ia de bună tot ce-i spunea ea,ceea ce însemna clar că nu-i era indiferentă deloc.
După ce aşteptă cât aşteptă o replică din partea lui,Storm rosti:
-Iar dacă nu te deranjează să fii văzut cu mine într-un hotel -ceea ce ar fi firesc -am putea merge la tine,în apartament.Ne oprim undeva şi cumpărăm un hamburger sau o pizza.
-Cum adică? Nu vrei să-mi faci de mâncare? o întrebă el,sarcastic,îndrăznind să-i arunce o privire atât de scurtă,încât nu reuşi să-i vadă decât strălucirea ochilor şi albeața dinților.Storm surâse.
-Nu,Wolfe,spuse ea,pe un ton răbdător.Ştii şi tu,prea bine,că nu asta vrei de la mine.Îți dai seama ce precedent periculos ai crea?Atunci când un bărbat îi permite unei femei să-i pregătească mâncarea,el face primul pas spre viața de familie.Iar ei încep,atunci,să-i treacă tot felul de idei prin minte.Înțelese la ce se

referea.Şi,trebuia să recunoască,tot aşa gândea şi el.Niciodată nu-i permisese vreunei femei să-i gătească ceva,tocmai din aceste motive.Dar curiozitatea,care îl băgase adesea în tot felul de încurcături,îl făcu să rostească:
-Ştii să faci de mâncare?
-Bineînțeles că ştiu!Storm se aplecă puțin pe spate şi spuse pe un ton conspirativ:De fapt,îmi place să gătesc pe o plită adevărată,nu la un cuptor cu microunde.
-Mă-ntreb dacă e ceva ce nu ştii tu să faci.Te referi la sarcinile care îi revin unei femei? Ei,în această privință,nu-mi vine acum,pe loc,nimic în minte.Am fost educată într-o manieră cam demodată şi am învățat cam tot ce-i revine unei femei,într-o familie.Wolfe porni,în sfârşit,maşina,rostind pe un ton sec:
-Atunci,cum de te-ai schimbat aşa? Fără să-şi facă probleme,ea râse:
-Tata era alt gen.Şi-i sunt recunoscătoare pontru asta.El a fost de părere că-mi merge mintea şi că trebuie să studiez serios,în timp ce mama se ocupa să mă învețe să fac fursecuri.Din combinația aceasta,m-am ales cu tot felul de talente.
Wolfe decretă că vocea ei era un element de atracție esențial pentru el.Şi asta,nu numai pontru că tărăgănarea aceea muzicală îi suna plăcut în urechi,ci,pentru că,la fel ca majoritatea celor care nu cunoşteau Sudul,acesta exercita asupra lui o anumită fascinație,alimentată de numeroasele cărți şi filme fermecătoare.I se părea că ea vine din altă lume.Fără să vrea,inconştient aproape,se trezi,
deodată,cufundat în această lume.Iritarea îi dispăru ca prin farmec şi,în locul ei,simți o fascinație tulburătoare.Îi tot punea întrebări,provocând-o să vorbească despre trecut,iar răspunsurile ei leneşe îl făceau să dorească să ştie tot mai multe,în ceea ce-o privea.Aşa se face că,în momentul în care parcă maşina în fața unui restaurant italian,bun,dar fără mari pretenții,uitase cu desăvârşire tot frecuşul dintre ei.
-Câți frați ai? o întrebă el,în vreme ce parca.
-Şase,chicoti ea.Aşa că,bănuiesc că mama n-a mai putut de bucurie când a născut,în sfârşit,o fetiță.
-Înseamnă că ceilalți sunt mai în vârstă ca tine.
-Da.Şi mult mai solizi.Ei toți seamănă cu tata.Eu am moştenit-o pe mama.
-Şi locuiesc cu toții în Louisiana? o întrebă el,deoarece ea îi spusese că fusese crescută acolo.
-Nu,ne-am cam împrăştiat.Trei din frații mei au îmbrățişat cariera militară,iar celorlalți le place să călătorească.Abia dacă reuşim să ne strângem de Crăciun.
Storm se uită împrejur,observând că s-au oprit.
-O,am ajuns!

-Sper că-ți place mâncarea italienească,spuse el.
-Foarte mult.După ce parcă,Wolfe coborî din maşină şi se duse să-i deschidă portiera.Ea ieşi,fără să facă,de data aceasta,nici un comentariu în legătură cu manierele lui,şi se întoarse să-l lase pe Ursuleț pe scaun.Pisoiul se uită drăgălaş la ei,dar nu încercă să iasă.
-Sper că încui maşina,rosti Storm,făcându-i loc să închidă portiera.Ursuleţului meu nu i-ar plăcea să fie furat.
-Cred că orice hoț ar fi mai interesat de maşina mea,decât de pisicuța ta,i-o întoarse el.Aşa că,dacă s-ar întâmpla una ca asta,ar fi total neintenționat.
Totuşi,Wolfe puse în funcțiune micul dispozitiv de alarmă electronic,când încuie automobilul.
-O să se simtă bine închis aici?
-Sigur că da.Pisicile sunt ființe destul de singuratice,iar Ursuleț nu face excepție. Bineînțeles,nu-mi place să-l încui în maşină,atunci când e prea cald sau prea frig,şi nici să-l las acolo mai mult de o oră-două.Wolfe ezită,apoi spuse:
-Şi dacă vrea să...
-A făcut înainte de a pleca de la muzeu,îl linişti ea,zâmbind.Am eu grijă să-i satisfac toate nevoile.Doar ştiu cum se comportă.Stăm împreună zile întregi.
Nu-ți face probleme!
Nu prea era obişnuit să discute cu o femeie despre obiceiurile pisicii ei.Dar zâmbetul ei dulce şi cald îl făcu să-şi dea seama că nu îl ironizează,aşa că problema aceasta nu îl mai deranja.”Merge bine!” gândi el cu obidă,în timp ce intrau în restaurant.Mai întâi,se lăsase atras de vocea ei.Acum,îl fermeca cu surâsul acesta inocent.
Fără să ştie când şi cum,pierduse controlul asupra situației.Gândul acesta îl făcu să rămână tăcut vreo câteva minute.Îndată ce fură conduşi la o masă,Storm se scuză şi plecă la toaletă să se spele pe mâini,pentru că,spusese ea,Ursuleț era în perioada de năpârlire.Se simți singur,în momentul în care ea plecă,deşi restaurantul era foarte aglomerat.Alt semn al impactului pe care îl produsese asupra lui.Îi dădea atât de multă atenție,când era alături de el,încât acum,că plecase puțin,îi simțea acut absența.Asta îl deranja foarte tare.Chiar dacă singura trăire pe care o încercase,până acum,fusese iritarea,tot nu-i plăcea.Storm îi amintea de catalizatorii despre care învățase la orele de chimie: o substanță ce grăbea reacțiile prin simpla-i prezență.Comandă vin pentru amândoi şi,în vreme ce sorbea din pahar,îşi spuse că nu va permite ca ea să-i pătrundă prea mult în viață.

-De ce eşti încruntat? îl întrebă ea,aşezându-se.
Wolfe nici nu observase când se întorsese.Se uită la ea,peste masă,având sentimentul că Storm nu făcuse altceva decât să-l scoată din ale sale,tot timpul de când o cunoscuse,în după-amiaza aceea.Nu putea spune că îşi pierduse controlul,ci că ea îi anihilase,pur şi simplu,capacitatea de a mai fi stăpân pe sine.Aşa îi şoptea intuiția.Şi se simțea tentat să urmeze indicațiile vocii interioare.Numai că în ochii ei verzi,vioi şi aprinşi,se putea citi bunăvoința şi onestitatea.Se întrebă dacă nu era,totuşi,vicleană.
-Ți se pare,zise el.
-Ți-am spus că sunt o femeie logică.Nu mi se pare nimic,dacă nu e cazul.
Înainte ca el să poată reacționa,Storm continuă pe tonul ei leneş:
-M-am ciocnit de una din păpuşile tale Barbie,la toaletă.
-Poftim?!
Era ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat şi se întrebă dacă nu cumva glumeşte.
Storm întoarse capul şi făcu un semn,zâmbind,spre partea cealaltă a sălii.
-Aceea,de la măsuța de lângă fereastră.A fost tare drăguță.Mi-a spus -fără s-o întreb eu,bineînțeles -că-ți plac whisky-ul cu gheață şi femeile goale.
Wolfe întoarse privirea şi o zări pe Nyssa Armstrong -o femeie blondă,de vreo treizeci şi cinci de ani,frumoasă,sofisticată,exact genul lui.Era cu un bărbat brunet şi plictisit,care nu reacționa în nici un fel,nici măcar când Nyssa îi zâmbi şi-i făcu un semn cu mâna.El îi răspunse dând din cap,apoi îşi întoarse privirile spre Storm.Fata părea tare amuzată.Wolfe îşi drese glasul şi rosti:
-Nyssa nu e o păpuşă Barbie.E foarte deşteaptă.
Şi o interesează mult expoziția ,,Misterele Trecutului”,adăugă Storm.Ştia până şi cine sunt eu.I-ai spus,cumva,că sunt noul specialist în computere?
Wolfe se încruntă,fără să vrea.
-Nu.N-am mai stat de vorbă cu ea de zile întregi.
-Interesant,nu-i aşa? Şi mai interesant e,însă,că se află aici.
Storm sorbi o înghițitură de vin,apoi ridică din umeri:
-Poate nu-i decât o coincidență,deşi e puțin probabil.Tu ce crezi? Sigur, restaurantul acesta e foarte plăcut,dar m-aş mira să fie locul ei preferat de agățat.
Wolfe,încă încruntat,nu comentă.Luă lista de bucate de pe masă şi zise:
-Ce-ar fi să facem comanda?
Storm nu avu nimic împotrivă şi,când sosi chelnerița,îşi exprimă preferința.Era clar,însă,că nu voia să abandoneze subiectul.Aşteptă ca fata care le luase comanda să se depărteze şi rosti:
-Aş vedea-o,mai degrabă,la o petrecere luxoasă de pe Nob&Hill.N-am dreptate?

-De fapt,acolo şi locuieşte -admise Wolfe,luând un baton din coşul de pâine şi rupându-l în două.Urmă o pauză,apoi,Storm rosti rece:
-Pentru moment,nu mă deranjează atât interesul pe care ți-l arată ție,cât cel pentru expoziția aceea.Wolfe îşi ridică privirea şi spuse calm:
-Şi pe mine,la fel.Storm tuşi,scoțând un sunet uşor.
-Bun.Atunci nu mai ocoli acest subiect,întrucât suntem amândoi implicați în asigurarea pazei acestei expoziții,iar eu pot adapta un program împotriva eventualilor hoți,poate ar fi mai bine dacă mi-ai spune câte ceva despre doamna aceea.
-N-am spus că reprezintă un pericol,protestă Wolfe.
Una din sprâncenele blonde ale lui Storm se ridică batjocoritoare.
-Ia lasă-mă să ghicesc! O faci din cavalerism? Nu-ți place să strici reputația unei femei,după ce te-ai culcat cu ea?Îşi simți maxilarul încleştat,până la durere.La urma-urmei,senzația aceasta îi devenise familiară.
-Mi-am dat eu seama că n-o să dureze.Ar fi fost prea frumos să stai şi tu liniştită o oră,fără să-ți arăți disprețul față de ceva sau de cineva.Sprânceana ei rămăsese ridicată şi buzele aveau o expresie la fel de provocatoare.
-Aşa e!Mă distrez mult prea bine,în felul acesta.Îmi place cum muşti din momeală!
-Nu ți-a spus nimeni că,uneori,e periculos ă pescuieşti în ape adânci? Rişti să prinzi ceva mare să-ți dea de furcă.
-Promisiuni,promisiuni! murmură ea,apoi râse,văzând că el se încruntă şi mai tare.
-Nu te mai înnegura aşa,Wolfe!Doar nu-ți cer să-mi povesteşti intimități în legătură cu...cum ai zis c-o cheamă? Oricum,nu mă interesează ceea ce s-a întâmplat între voi doi.Cel puțin,pentru moment.El o măsură cu privirea.
-Pentru moment?
-Nu ştii niciodată cum se schimbă omul!
Înainte ca el să poată să-i dea replica,ea continuă,pe un ton tăios:
-Tot ce vreau să ştiu,este dacă-mi poți spune ceva legat de ea şi de colecția Bannister.Suntem,doar,amândoi implicați în paza acesteia.Wolfe avu un moment de ezitare,dar îşi spuse că ea avea tot dreptul să pună astfel problema,
mai ales că Nyssa ținuse să facă cunoştință cu Storm,la toaletă,şi că ştia dinainte că se ocupa de computerele pentru paza expoziției,de la muzeu.
-Şi zici că ştia cine eşti? o întrebă el.
-Fără nici o glumă!Nu numai că era la curent cu faptul că instalez computerul acela,dar ştia şi cum mă cheamă.Asta m-a pus pe gânduri.De unde-a aflat

numele meu,Wolfe? Tu nu i-ai spus,şi nici altcineva de la muzeu.Până ieri,nici măcar şeful meu de la „Ace” n-a fost sigur că-mi va încredința mie această sarcină.Mi-am împachetat lucrurile în grabă şi am zburat cu un Concorde,până aici.Nu prea văd cum a putut cineva să alfe atât de multe despre mine,într-un timp aşa scurt.Atunci,cum se face că ea ştie tot?
Wolfe îşi aruncă privirile spre Nyssa şi o văzu mâncând,împreună cu bărbatul acela.Se părea că au o discuție plăcută.
-Habar n-am.Se uită din nou la Storm şi observă că ochii ei strălucitori deveniseră mai serioşi.Fata ridică uşor din umeri,fără să-şi dezlipească privirile dintr-ale lui.
-Pentru că am dorit să ştiu obiectivul muncii mele,şeful meu mi-a dat toate detaliile.Auzisem şi până acum despre colecția Bannister.Mi-a arătat fotografiile de la ultima expoziție.Asta,parcă s-a întâmplat acum vreo treizeci de ani,nu-i aşa?
-Cam aşa,aprobă Wolfe.Iar eu sunt aici pentru că această colecție este asigurată la compania Lloyd,din Londra.Ea dădu din cap.
-Da,mi s-a spus.Eşti cel mai bun expert pe care îl au în materie de siguranță.
Acesta e motivul pentru care Max Bannister te-a cerut pe tine.Dar cred că a mai făcut-o şi pentru că eşti fratele lui vitreg şi poate avea încredere în tine.
Fu rândul lui Wolfe să dea din cap.Nu îl surprindea prea mult faptul că ştia ce relație exista între el şi Bannister,pentru că ea stătuse de vorbă cu Morgan,care o pusese la curent cu toate.Nu vorbi imediat.Aşteptă ca chelnerița să-i pună farfuria în față.După ce o servi şi pe Storm,rosti:
-Aşa e.Asta are vreo importanță?
-Că eşti frate cu el?Storm ridică din umeri şi se apucă să mănânce cu gândul aiurea.
-Probabil că nu.Dar nu-i rău să mai ştii şi lucrurile acestea mărunte.Nyssa e la curent cu legătura voastră de rudenie?El ezită:
-Nu cred.În orice caz,n-a spus nimic care să mă facă să bănuiesc că ştie.
Storm rosti gânditoare:
-Nu prea ştie multă lume despre asta,aşa că s-ar putea să ai dreptate.Numai dacă nu i-a spus el.Bănuiesc că se învârt în aceleaşi cercuri.
-Aşa e.Wolfe o urmări cu atenție.Nu-şi dezlipi ochii de la ea,nici măcar când începu să mănânce.Avu prilejul să mai cunoască o latură a personalității ei şi lucrul acesta îl intrigă peste măsură.După felul în care gândea,avea o minte înclinată spre descifrarea enigmelor,la fel ca a lui.Rămase cam surprins,din cauza aceasta.Dar amintindu-şi că e expertă în probleme de computere,îşi dădu

seama că era normal.
-Cred că nu vrei să-i strici luna de miere,îi aruncă ea.
-Nu,dacă nu e absolută nevoie,îi replică Wolfe cu răceală.Şi-apoi,de ce? Ca să-l întreb de Nyssa?Storm luă un baton,jucându-se cu el vreo câteva clipe,privi în gol,apoi ridică din umeri.
-Cred că n-are importanță dacă ştie că sunteți frați.Nu văd la ce i-ar folosi această informație.E la curent că tu te ocupi de asigurarea securității expoziției, că eu instalez computerul,şi îl cunoaşte pe Max.De altfel,nici n-a încercat să ascundă că ştie atâtea,nu-i aşa?
-Încearcă de ani de zile să-l convingă pe Max să-i arate colecția,spuse Wolfe.
Storm aşteptă o clipă,apoi zâmbi.
-Şi pe tine,ce-a încercat să te convingă?
Tonul ei sec îl deranja pe Wolfe,deşi îşi dăduse seama de intențiile Nyssei,încă de la primul lor dans.Răspunse,într-un târziu:
-S-o ajut să vadă colecția,înainte de a fi expusă marelui public.
-Presupun că ai rezistat insistențelor ei,zise Storm pe un ton solemn.
-Mai întrebi? spuse el.Fața ei fu luminată de un zâmbet neaşteptat.
-Nu te mai gândi la asta.Crezi că mă îndoiesc de buna ta credință?
-Cine ştie?Ea tuşi uşor.
-Ei,bine,nu!Continuă să mănânce în linişte,câteva clipe,apoi reluă subiectul.
-O dată ce prietena ta a vorbit deschis despre ceea ce o interesează,nu cred să fie un pericol pentru siguranța colecției.
-Aşa zic şi eu.
-Dar tot vreau să aflu de unde ştie atâtea despre mine.N-aş putea spune că sunt chiar o taină pentru cei din jur,dar,totuşi,cum de-mi ştie numele?
Wolfe fu de acord cu ea.Problema era că nu se putea gândi decât la un singur mod prin care Nyssa putuse obține această informație.În ciuda încrederii lui Max în această companie,existau deja două argumente care să-l contrazică.Mai întâi,unul din funcționarii lor dăduse,sub presiunea unui şantaj,informații prețioase unui hoț,care,apoi,încercase să jefuiască muzeul.Apoi,specialistul în computere de dinaintea ei dăduse totul peste cap*şi stricase instalațiile,fie şi fără voie.Şi dacă se încerca o a treia lovitură împotriva companiei „Ace”?
Oare Nyssa mituise sau convinsese prin alte mijloace pe cineva din interior să-i furnizeze informații ? Şi,dacă era aşa,ce urmărea? Oare chiar voia să vadă colecția Bannister,înaintea tuturor celorlalți? Sau ascundea ceva?
Se pare că Storm îi urmărea gândurile cu atenție.
-Ştie ceva despre computere? întrebă ea,aruncând o privire spre Nyssa,ca să ştie

la cine se referea.Wolfe dădu uşor din cap.
-Nu sunt sigur,dar bănuiesc că da.E cunoscută ca o minte deosebită în afaceri, aşa că sigur are ceva experienţă şi cu computerele.În ochii lui Storm apăru ceva ce el nu mai văzuse până atunci.Parcă era o umbră,acolo.O taină.
-Vrei să-i întinzi o capcană? zise ea,simplu.
-De ce-aş vrea asta? Ar fi o prostie să risc colecţia.Şi-apoi,nu mă interesează, spuse el.Storm zâmbi abia perceptibil.
-Aşa e,dar cred că e bine,uneori,să rişti,pontru a controla lucrurile mai bine.Din ceea ce-am citit în ziarele de dimineaţă,se pare că oraşul e plin de hoţi,la ora asta.Există o bandă de care nu se poate apropia nimeni,apoi,pungaşii obişnuiţi, care reprezintă întotdeauna o amenintare pentru orice valori,şi mai e Quinn.S-ar putea ca,pentru toţi aceştia,colecţia Bannister să constituie o ţintă bună.
-Fără îndoială,spuse Wolfe.
-Atunci,de ce să-i aştepţi să-ţi bată la uşă? Mai bine deschizi tu uşa,puţin,şi vezi care dă buzna.Wolfe împinse farfuria de-o parte şi îşi luă paharul cu vin, gânditor.
-La ce capcană te-ai gândit? întrebă el,în final.
-Păi,hai să vedem cum stăm.După schimbarea sistemului,securitatea muzeului va fi controlată electronic.Sursa de energie va fi interioară,deci nu se va putea întrerupe din afară.Cea mai bună metodă de a pătrunde e ca hoţul să folosească,la rândul lui,un alt computerWolfe îi replică pe loc:
-Sistemul nostru este complet închis.Nu are legătură nici cu liniile telefonice. Deci,nu ştiu cum ar putea cineva din afară să pătrundă în el.
Storm ezită o clipă,cu privirea fixă şi ciudată.Apoi,îşi împinse,la rândul ei,farfuria şi se sprijini de spetează.
-Îţi aduci aminte că m-ai găsit în după amiaza aceasta sub pupitrul principal,întinzând nişto cabluri?
-Da.
-Ei bine,am mai găsit ceva pe-acolo.Cineva a făcut o legătură frumoasă la un telefon vechi şi nefolosit,din încăperea aceea.Deci,aş zice că cel puţin un hoţ şi-a făcut loc în sistem.

În timp ce sosiră la apartamentul lui Storm,cam peste o oră,Wolfe se mai calmase puţin şi nu mai înjura în gura mare.Dar umbla de colo-oolo prin cameră,de parcă ar fi fost un leu în cuşcă.Storm se aplecă să-i permită pisoiului să treacă de pe umărul ei,pe spatele canapelei,unde se cuibări confortabil.Apoi se aşeză şi ea,la un capăt.Atât fata,cât şi motanul îl urmăreau pe bărbatul acela

care patrula prin încăpere.Trebuie că a fost specialistul de dinainte,zise el,în final.N-a fost el.Se opri şi o privi lung.
-Dacă încerci să-ți arăți loialitatea față de „Ace”...
-Nu încerc asta,îl întrerupse ea.Uite ce-i,Wolfe,dacă eu,sau alt specialist am fi vrut să intrăm în sistem,am fi făcut-o fără să lăsăm nici o urmă.Ceea ce-am văzut eu a fost făcut în mare grabă.Ştii bine că,în ultimele saptamâni,n-ar fi fost prea dificil să se strecoare cineva acolo.Holul nu e păzit,cel puțin nu acum,când sistemul de siguranță nu a fost conectat încă.Şi pun pariu că predecesorul meu n-a stat acolo tot timpul,mai ales când stoca informațiile şi el nu avea nimic altceva de făcut decât să aştepte.
Deşi nu admise cu glas tare,Wolfe trebuia să recunoască un lucru: nu dăduse mare importanță securității camerei computerelor.Se gândise doar că nimeni nu putea fura maşinăriile acelea,fără să fie observat când ieşea din muzeu.Iar sistemul nu avea cine ştie ce valoare,până când nu era pus în funcțiune.Prin urmare,holul acela nu intrase prea mult în atenția gardienilor.
-La naiba! murmură el.Storm ridică din umeri.
-Hei,asta nu e decât o uşă descuiată,nu una deschisă.Pot s-o încui la loc,dacă distrug conexiunea aceea.Şi pentru totdeauna.Sau pot sta la pândă,să văd cine încearcă să intre.
-Ne întoarcem la capcana noastră,spuse el,traversând încăperea,să se aşeze pe brațul canapelei din fața ei.
-Mi se pare corect.Storm îşi dădu jos cizmele din picioare şi se ghemui pe canapea.
-După cum m-a informat şeful,vechiul program de siguranță s-a dovedit a fi mult prea accesibil pentru un hoț.Aşa că mi s-a spus să vin şi să fac un program nou,care să nu mai fi fost folosit la nici un computer,în afară de acesta.
Îşi lovi uşor tâmpla cu un deget.Wolfe dădu din cap.
-Aşa am stabilit şi cu Max,cu condiția sa vedem tot programul,înainte de intrarea în funcțiune.
-Aşa veți şi face.Dar îți spun că,chiar dacă cineva descuie o uşă în sistem,nu va fi prea uşor să şi pătrundă.Va trebui să descifreze codurile,iar eu am conceput câteva dure de tot!
-Totuşi,ar putea intra?
-Sigur că da! Cu timp,cu răbdare şi multă ştiință.Dar vor fi nevoiți să facă un anumit număr de încercări.Ceea ce am făcut este să oblig sistemul să se apere singur.Atunci,dacă cineva încearcă să intre,voi fi alertată imediat.
-Am putea afla cine-a vrut să se strecoare în sistem?

-Poate.Dacă urmărim linia de telefon.
-Nu pari prea optimistă,observă Wolfe.Ea zâmbi strâmb.
-Dacă aş fi fost eu aceea,m-aş fi legat de atât de multe linii,încât nu m-ai fi putut descoperi niciodată.Şi orice specialist competent ar fi procedat la fel.
După ce reflectă câteva momente,în tăcere,Wolfe rosti:
-Prin urmare,ideea ta de a întinde o capcană nu se referea la a prinde pe cineva în sistem,ci la a ne conduce într-un punct,unde să-i aşteptăm pe hoţi .
Zâmbi fugar,în semn de aprobare.
-Exact.Dacă ştiu că vor să intre în sistem,pot să le fac un mic subprogram,prin care să le dau informaţiile pe care vreau eu.Dacă e prea uşor,nici un hoţ sau hoaţă,care se respectă,n-o să înghită chestia asta.
Ceea ce spunea ea era perfect rezonabil,dar Wolfe nu era pregătit să o aprobe pe loc.Mai întâi,dacă un hoţ voia să fure colecţia Bannister,nu va face,cu siguranţă, nici o mişcare,până nu aduceau exponatele în muzeu.Apoi,nu era sigur că poate avea încredere absolută în Storm Tremaine.Îl neliniştea umbra aceea secretă pe care o văzuse în privirea ei,mai devreme.Aşa că rosti:
-Va trebui să mă mai gândesc la asta.Dimineaţă,vreau să-mi arăţi conexiunea aceea telefonică.
-Bineînţeles,murmură ea.Cine ştie ce plan ticălos mai am şi eu! Aşa că trebuie să reflectezi foarte bine!Fie că se văzuse clar că nu avea încredere în ea,fie că avea un talent deosebit de a citi gândurile,cert e că îşi dăduse seama,şi asta nu-i plăcu deloc.
-N-am vrut să...începu el.
-Ooo,nu te obosi să negi,Wolfe.Îţi înţeleg foarte bine atitudinea.Expoziţia nu a fost,încă,aranjată,şi-au apărut deja atâtea necazuri.Şi sunt sigură că ar fi îngrozitor,dacă ai afla că,o persoană din anturajul tău,ca Nyssa,de exemplu,s-ar dovedi că vrea să fure colecţia inestimabilă a fratelui tău.
Se simţi,din nou,încordat.Şi vocea aceea tărăgănată! S-o ia naiba! Avea un stil de a pune problema atât de insultător,încât nu putea trece cu vederea.
-Oricum,nu mă mai întâlnesc cu ea,rosti el.Faţa lui Storm căpătă o expresie plină de simpatie.
-Da,nici cu ea n-a durat prea mult,nu-i aşa? Te-ai gândit să-ţi faci un tratament?
-Dar n-am nimic! strigă el.Ea clipi.
-Bineînţeles că nu.Foarte multor bărbaţi le e greu să-şi găsească femeia potrivită. Eu tot cred c-ar trebui să-ţi lărgeşti orizontul,în această privinţă.Vreau să zic că ai şi tu o vârstă.Ai spre patruzeci?
-Treizeci şi şase,spuse el,tăios,încercând să se calmeze,pentru că îşi dădea seama

că ea îl lua peste picior.
-Ooo,iartă-mă,treizeci şi şase!zise ea,solemn.Chiar şi aşa,cred că te-ai concentrat vreo douăzeci de ani asupra idealului tău de blondine.Şi mă gândesc că ți-ai dat seama că nu găseşti în ele ceea ce cauți.Wolfe ştia că se lăsa manevrat cu bună ştiință.Toată după-amiaza,nu încetase să facă acest lucru şi faptul că era conştient de intențiile ei nu schimba cu nimrc situația.Observase,de asemenea,
că,de câte ori voia să evite un subiect,Storm aducea în discuție preferințele lui amoroase.Problema era că vocea aceea a ei îl înnebunea,iar sclipirea din ochii ei,fie că reflecta sarcasmul,fie inteligența,îl afecta,mai degrabă emoțional,decât rațional.Nu se mai putea gândi la altceva,decât că îl înnebunise.
Şi,cum îl ținuse în şah atâtea ore,nici nu era de mirare că acum reacționa sub impulsul instinctelor şi al emoțiilor.
-De unde eşti tu aşa sigură că ai ceea ce caut eu? o întrebă el,ridicându-se şi apropiindu-se de ea.Deoarece Storm stătea ghemuită pe canapea,îi atinse şoldul cu coapsa.
-N-am spus asta,murmură ea,lăsându-şi genele acelea înfiorător de lungi,ca un voal,peste ochii strălucitori.
-Pe naiba! Toată ziua n-ai făcut altceva,decât să-mi spui asta.Ce-i cu tine,Storm? Nu crezi că m-ai făcut curios?Ridică genele negre şi se uită la el.Ochii îi sclipeau veseli,dar rosti cu voce gravă:
-Să nu cumva să faci ceva ce-ai putea regreta mai târziu.Ştim amândoi că eu te-am adus aici şi pot foarte bine să opresc toată mascarada.Nu-i aşa?
Avea dreptate,îşi dăduse şi el seama.Faptul că îşi recunoştea comportamentul provocator îl dezarma.Şi-apoi,îl trecuse prin toată gama de sentimente,în seara aceea.Îl făcuse să se simtă ba iritat,ba amuzat,ba nervos,ba fascinat.Deşi intuiția îl avertizase de nenumărate ori,nu putuse lupta împotriva ei.
Pentru a doua oară în ziua aceea,el rosti:
-Ştiu că voi regreta asta!Apoi,o trase în brațele lui.
Numai că ceea ce simți el atunci,era departe de a semăna a regret.Fata era caldă,subțirică şi înfiorător de delicată.Când îi atinse gura,se convinse că era exact cum îşi închipuise: fierbinte şi catifelată.Trupul ei se mula perfect pe al lui.Ceea ce se întâmplă apoi,îl luă realmente prin surprindere.Fu ca o explozie a simțurilor,atât de tare îi răvăşi tot trupul şi îi bulversa mintea.Primul lui impuls fu să se retragă,să se țină de-o parte de o asemenea senzație extremă.Dar ea deschise ochii şi asta îl opri.Erau mari,de un verde-închis,şi lumina din ei fusese acum înlocuită de căldură.Păreau şocați.Buzele ei erau întredeschise şi tremurătoare,iar tenul i se albise,parcă.Apoi uimirea i se transformă în dulceață

şi Storm îşi întinse braţele,încolăcindu-i gâtul.
Wolfe mormăi o înjurătură,dar capul i se aplecă,din nou,spre ea.Acum,gura ei drăgăstoasă nu mai rămase imobilă şi fură cuprinşi amândoi de o fierbinţeală atât de intensă,încât el se temu să nu ia foc.Îi simţi sânii neaşteptat de plini lipindu-se de pieptul lui.Îşi vârî degetele în părul ei bogat.Ea scoase un sunet subţire,care-i pătrunse în creier,ca un strop de coniac.
O clipă se lăsă în voia acestei pasiuni nestăvilite,care-i purta pe amândoi în înălţimi,dar clopoţeii din mintea lui începură să-l avertizeze şi,de data aceasta,nu mai putu să-i ignore.În primul moment,Storm nu conştientiza îndepărtarea aceea a lui.Când îşi dădu,însă,seama,îi trebuiră câteva clipe,până îşi regăsi vocea.
-Am greşit cu ceva? murmură ea,prea ameţită ca să ştie ce întreabă.
Chipul lui era aspru,dar ochii păreau că arunce flăcări albastre.
-Da,răspunse el,cu un amestec ciudat de dulceaţă şi de asprime în glas.M-ai întâlnit pe mine.Înainte de a realiza ce se întâmplă,uşa se închise încet în urma lui.Ea se întoarse uşor,punându-şi picioarele pe podea.Rămase aşa,pe canapea, privind în gol.Fusese o zi incredibil de lungă.Nici nu trecuseră douăzeci şi patru de ore de când se afla la San Francisco şi intrase deja în tot felul de încurcături.
-Miauu,făcu Ursuleţ,ca şi cum i-ar fi citit gândurile.
-Mă descurc eu,zise ea,întorcând capul spre: pisoiaş.
Se afla tot pe spatele canapelei,de unde observase totul liniştit.
-Nu-mi pierd eu controlul aşa uşor.Totul s-a întâmplat din cauza fusului orar.
De-aceea îmi imaginez tot felul de lucruri,în seara asta.Ursuleţ torcea încetişor.
Nu voia să recunoască,însă,că oboseala nu o făcuse niciodată să se gândească la tot felul de lucruri,până acum,şi,mai ales,să fie copleşită de o senzaţie atât de puternică.Nu voia să recunoască nici că nu mai simţise în viaţa ei aşa ceva.
Acesta era,însă,adevărul.ricât de obosită şi de tulburată ar fi fost,Storm îşi aminti de întâlnirea de afaceri pe care şi-o programase.Se ridică,se duse la baie şi se răcori cu apă rece.Se opri şi se privi,o clipă,în oglindă.Buzele îi erau uşor umflate şi ceva mai roşii ca de obicei,iar ochii îi străluceau ca de febră.
-Mincinosule! îşi spuse ea,murmurând,admiţând că nu-i era indiferent ce se întâmplase.Şi ceea ce-i mai rău ...e că m-am cam prins în toată tărăşenia asta!
Se şterse pe faţă şi ieşi din baie,încercând să nu se mai gândească la nimic.Dar nu putu.Intensitatea dorinţei care apăruse între ei o prinsese nepregătită.Pasiunea aceasta nu prevestea nimic bun.Nu intra în sarcina ei să se încurce acum cu un bărbat şi mai ales cu acela care răspundea de siguranţa expoziţiei „Misterele Trecutului”.Nu-şi putea permite asta,acum,îşi zise ea,supărată.Chiar dacă nu intervenea nici o problemă,era greu să fie lojală şi lui şi slujbei sale.

Cine ştie? îi putea scăpa câte ceva,în faţa lui,lucru pe care nu l-ar fi vrut în ruptul capului.Mai rău,putea să-i câştige încrederea,prefăcându-se.După cum îi era şi numele,reacţia lui ar fi fost,probabil,foarte puternică,în momentul în care ar fi aflat că l-a minţit.
-La naiba! şopti ea,plimbându-se,fără să-şi dea seama,prin cameră,sub privirile liniştite ale lui Ursuleţ,care stătea tot pe spatele canapelei.
Atenţia îi fu atrasă de o bătaie uşoară în uşă.Ieşi repede pe hol şi se uită pe vizor.Deschise imediat.Fără să rostească un cuvânt,îl lăsă să intre.
În vreme ce închidea uşa,bărbatul intră în camera de primire şi se uită automat în jurul său,din obişnuinţă.Ursuleţ îi vorbi încetişor,iar el îl gâdilă sub bărbie,cu un deget.Apoi,se apropie de fereastră privind luminile oraşului.
Storm se întoarse în încăpere şi se aşeză pe braţul unui fotoiiu,uitându-se la el.
-Nu-mi place că trebuie să-l mint.Bărbatul se întoarse de la fereastră şi o privi cu ochii lui ciudaţi,reci şi liniştiţi.
-N-ai de ales,rosti el.

CAPITOLUL 3
Storm puse o mână la gură,să-şi înăbuşe un căscat,şi cu cealaltă apăsă o tastă a computerului.La atingerea ei,începu un bâzâit continuu.
-Sffârrrr! făcu Ursuleţ,din locul său de pe pupitru.
-Mai încet!Storm îşi ridică ceaşca cu cafea şi sorbi cu grijă din lichidul aburind.Era a treia cană de când sosise la muzeu,la ora opt şi jumătate,şi abia acum cofeina începu să-şi facă efectul.De obicei,nu făcea un asemenea exces, pentru că devenea extrem de neliniştită.Acum,însă,era mai important să se trezească şi să acţioneze eficient,decât să-şi protejeze nervozitatea.
O noapte de somn nu putuse să compenseze diferenţa de fus orar şi se simţea de parcă ar fi mers prin ceaţă.În afară de asta,nu putea suferi dimineţile,aşa că nu era într-o dispoziţie sufletească grozavă.Spera ca Wolfe să nu intre în camera computerelor prea devreme.Se bucură că nu îl văzuse,încă,în dimineaţa aceasta.
Dacă descoperea ce acră era în zori,ar fi profitat,poate,de starea ei.
Îi veni în minte imaginea ei trezindu-se alături de el,în pat.O alungă,însă, repede,simţindu-şi faţa arzând.Bărbatul acesta chiar pusese stăpânire pe ea,lucru care o deranja îngrozitor.Îl visase noaptea trecută,mai întâi,într-un preludiu amoros,apoi,totul se schimbase.Se făcea că era într-o clasă,iar ea scria înnebunită tot felul de formule matematice,rostind întruna,cu voce tare,că trebuie să-şi facă datoria.Apoi, scena se schimbase din nou.Ea alerga,încercând să se ascundă,în vreme ce Wolfe o hăituia turbat,printr-o junglă de computere şi

de cabluri,în loc de liane.Striga fără încetare că îl trădase.Se trezi în momentul în care el se transformase în lup.Spre deosebire de alte coşmaruri,inima nu-i bătea înfricoşată.Dar fața îi era plină de lacrimi.
Cum stătea acolo,la pupitru,amintindu-şi detaliile visului,Storm fu un moment tentată s-o ia la sănătoasa.Dar raţiunea învinse şi rămase pe loc.
Faptul că avea o minte logică şi clară şi un simț al responsabilității foarte ascuțit nu constituia totdeauna un avantaj.Oftând,Storm verifică dacă înmagazinarea datelor decurge normal,apoi se întinse după sulul de carton,sprijinit de pupitru.
Scoase din el nişte schițe ale muzeului,pe care le aşeză în fața ei,pe birou.
Pentru că marginile se tot îndoiau înăuntru,se folosi de amabilitatea lui Ursuleț şi îl puse într-un colț al hârtiei.Pe celelalte,aşează un manual despre aplicațiile laserului în sistemele de pază,telefonul şi ceaşca de cafea.
Faptul că avea cu ce să-şi ocupe gândurile o ajută foarte mult.Îi promisese lui Wolfe că va termina în timp record,aşa că trebuia să se grăbească.După ce studie o vreme planul primului etaj al muzeului,scoase un carnețel dintr-un sertar şi câteva creioane ascuțite dintr-altul.Creionul ei preferat,roz fosforescent,cu care marca anumite puncte mai importante,se afla în buzunarul de la piept al cămăşii ei de flanelă.Nu ieşi din camera computerelor decât o singură dată,în ora care urmă,ca să-şi umple ceaşca de cafea,în bufetul funcționarilor.Nu întâlnise pe nimeni şi nici nu pierdu vremea.
Era aproape unsprezece,când se auziră paşii mărunți,care anunțau sosirea lui Morgan West.Tânăra directoare a expoziției „Misterele Trecutului” era la fel de elegantă ca întotdeauna.Astăzi,îşi ridicase părul negru şi strălucitor,iar trupul ei uluitor era şi mai bine pus în valoare de o bluză de mătase verde,simplă,şi de nişte pantaloni negri.Storm,îmbăcată în blugi decolorați şi într-un pulover verde de flanelă,de sub care se vedea o bluză neagră,pe gât,simți că o cuprinde invidia față de femeia aceasta,care nu obosea să fie tot timpul elegantă.
-Bună,spuse Morgan,de cum intră.
-Bună,îi răspunse Storm.Ce-i nou?
Morgan îşi sprijini şoldul de un colț al biroului.Ochii ei de chihlimbar aveau o strălucire curioasă.Îl scarpină pe Ursuleț sub bărbie şi rosti blând:
-Wolfe se comportă de parcă şi-ar fi prins labele într-o capcană.
Storm se încruntă,fără să-şi ridice privirile de pe ultima ei însemnare,şi începu să şteargă un cuvânt.
-Daaa?
-Da.Şi pentru că unul din gardieni v-a văzut plecând aseară împreună,toată lumea a început să discute.Storm îşi zise că aşa o fi.

Renunță la a se mai preface că lucrează şi se sprijini de speteaza scaunului.
-Deci,eşti însărcinată oficial să verifici faptele? o întrebă ea,politicos.
Morgan îşi drese glasul şi zise:
-Deloc! Dar nu mă pot stăpâni să nu-mi bag nasul.De asemenea,sunt de-a dreptul impresionată,dacă...tu ai provocat starea aceea a lui Wolfe.
-Ooo! De ce?
-Pentru că din ceea ce-am văzut eu în ultimele luni,Wolfe n-a lăsat nici o femeie să se bage aşa mult în viața lui.Nici măcar nu l-a putut supăra niciuna.
Acum,parcă a turbat.Nu-i mai intră nimeni în voie.
-După câte înțeleg,spuse Storm rece,a fost apropiat de multe doamne.
-Ooo,da,din punct de vedere fizic,aşa e.Sentimental,însă,nu.Nici măcar Nyssa Armstrong n-a reuşit asta,deşi a frânt multe inimi,încă din adolescentă.
Storm îşi țuguie buzele gânditoare.
-Mă cam îndoiesc că Wolfe poate fi supus de o femeie.
Dar,în gândul ei,spera să nu aibă dreptate.Morgan dădu din cap,aprobator.
-Ar cam fi cazul să-şi schimbe viața.O femeie adevărată va reuşi,cu siguranță, să-l cucerească.Nu cumva tu eşti aceea?
-Nu sunt genul lui,replică Storm şters.Era clar că Morgan nu avea să primească răspunsurile la întrebările ei indiscrete,asa ca tuşi uşor,resemnată:
-Bine,bine!Am înțeles.Dar să ştii,pentru propria-ți curiozitate,că,dacă Wolfe tună şi fulgeră acum,este numai pentru că eşti genul lui.Asta îl enervează cumplit.Storm surâse şi spuse doar atât:
-Am reținut părerea ta.Aşa,pentru propria-mi curiozitate.Morgan zâmbi larg:
-Să ştii că,dacă tu şi Wolfe veți continua să fiți atât de ascunşi,o să înnebuniți amândoi.Abia aştept să văd ce se mai întâmplă.Îmi dai voie să urmăresc totul, din umbră?
-Fă cum vrei! Morgan se ridică,râzând.
-Ascultă,dacă nu te invită altcineva,eşti dispusă să mergi cu mine la masă? Ştiu un restaurant drăguț aici,după colț,vrei?
-Sigur,zise Storm Dacă nu mă invită altcineva.
-Bun.Atunci,sună-mă! Voi sta în birou toată dimineața.
-S-a făcut.După plecarea lui Morgan,Storm rămase cu ochii pierduți la planurile de pe birou.Se gândea că fata aceea putea să-i devină o prietenă bună.Sigur,era cam vorbăreață,dar cinstită şi fără nici un pic de răutate.În acelaşi timp,era extrem de ageră şi foarte,foarte inteligentă.Din acest motiv,Storm fusese destul de reținută în comportare.Pentru moment,era mai bine aşa.Va acționa în funcție de cum vor evolua lucrurile.Acest gând o readuse cu picioarele pe pământ.Îşi

aminti de responsabilitățile sale.Se uită la ceas,apoi se ridică şi se duse să închidă uşa.Descoperise că această încăpere,la fel ca majoritatea celor care adăposteau dispozitive electronice,era izolată şi antifonată,aşa că nu se temea să folosească telefonul.Mai ales de când făcuse nişte legături şi indusese câteva dispozitive sofisticate pe circuit,pentru a se asigura că nu putea nimeni din clădirea aceea să ridice receptorul şi să pătrundă în linia ei.
Se aşeză mai bine în scaun,încercă să-şi limpezească gândurile şi ridică receptorul.Formă un număr din memorie şi i se răspunse imediat.
-Da?
-Sunt eu.Mi-am petrecut toată dimineața,uitându-mă pe planuri.Pentru o clădire atât de mare şi cu atât de multe uşi,amplasarea pare destul de bună.
-Te poți descurca cu sistemul de siguranță?
-Bineînțeles! Doar ți-am spus.
-În regulă.Nu-i nevoie să sari aşa,ca o irlandeză.
-Am depăşit originea irlandeză de câteva generații,zise ea rece.La urma-urmei, mă trag din neamul ăsta numai dinspre mamă.Cred că acum am mai mult sânge indian.El oftă,pe jumătate amuzat.
-O să țin minte.Apoi,vocea îi reveni din nou oficială.Şi,pe deasupra,cu accente critice:
-Nu sunt aşa sigur c-ai făcut bine că i-ai spus lui Wolfe despre interceptarea telefonică.Nu era încă momentul.Oricum,nu prea mai avea multă încredere în Ace Security.Storm rosti calmă:
-Cred că m-am folosit de altceva,pentru a-i înlătura orice suspiciune în legătură cu sistemul de siguranță.
-Ce anume?
-L-am pus pe urmele Nyssei Armstrong.Urmă o pauză lungă.Apoi,vocea bărbatului se auzi foarte slab:
-Ce zici c-ai făcut?
-M-ai auzit foarte bine.
-Şi de ce nu mi-ai spus asta,aseară? Ea răspunse dulce:
-Pentru că am considerat că nu e nevoie.O dată ce eu sunt în bătaia focului,cred că am dreptul să procedez cum mi se pare mai bine.După alt moment de tăcere,el vorbi,arătând clar că abia se mai putea abține să nu izbucnească:
-Înțeleg.Atunci,vrei să-mi spui....se auzi o bătaie puternică în uşă.Zise repede:
-Sună-mă mai târziu.
-Stai puțin,rosti ea.Storm îşi invită vizitatorul să intre,ridicând vocea.Nu o surprinse deloc când îl văzu în uşă pe Wolfe.

-Aşteaptă-mă o clipă,îi spuse ea.Apoi,în telefon:
-Ce spuneați?
-El e,nu-i aşa? A intrat acolo,da?
-Da.Ea se uita la Wolfe cum închidea uşa.Liniştea de la celălalt capăt al firului nu dură prea mult.Vocea bărbatului părea uşor amuzată.
-Te joci cu focul,Storm.
-Bineînțeles.Asta-i specialitatea mea.El oftă.
-Bine,bine!Sună-mă când rămâi singură,ca să stabilim,întâlnirea următoare.
Trebuie să stăm de vorbă,înainte să se ducă naibii tot planul.
-Aşa voi face.Vă mulțumesc,domnule.Bărbatul de la capătul celălalt al firului pufni,dându-şi seama că ea îi vorbeşte reverențios numai ca să-l deruteze pe Wolfe,apoi închise.Storm puse receptorul în furcă şi îşi ridică privirile spre Wolfe.Judecând după expresia lui impasibilă,era clar că nu va face referiri la seara precedentă.Ea rosti politicos şi tărăgănat:
-Îți pot fi de folos cu ceva?Wolfe nu-i luă în seamă întrebarea şi zise:
-Ai spus ceva de specialitatea ta.Ai,cumva,de gând să-ți schimbi slujba?
-Mi-a trecut şi asta prin minte,de două-trei ori.Şi-apoi,e bine să-ți exprimi clar opțiunile.
-Sunt de aceeaşi părere.Arăta ca şi cum ar mai fi vrut să adauge ceva la acest subiect.În nici un caz,nu părea să aibă vreo suspiciune în legătură cu convorbirea aceea telefonică.Înainte ca el să-i spună de ce a venit,Storm se avântă pe un teren minat.
-Am auzit c-ai fost numai miere,în dimineața asta,rosti ea solemn.
Figura lui impasibilă se crispă uşor.
-Morgan vorbeşte cam mult.Storm îşi drese vocea.
-Nici măcar ea nu te-ar contrazice în această privință.Consolează-te cu gândul că îți vrea binele,din toată inima.
-N-am nevoie de ajutor! rosti Wolfe tăios.Să-şi vadă de treburile ei.
Storm îşi propti un cot pe planurile din față,îşi sprijini bărbia şi spuse tărăgănat:
-Şi cei din iad îşi doresc apă de la gheață.Asta nu înseamnă că o şi primesc.
Wolfe se uită lung,la ea.Ar fi dat orice să fie în stare să spună ceva.Ea surâse uşor şi zise:
-Aşa ne spunea mama.Adică,nu prea contează ce vrem noi.Nu-i poți tu închide gura lui Morgan.Şi chiar dac-ai face-o,se va găsi imediat altcineva care să împrăştie veştile,cât ai zice peşte.N-avea cum s-o contrazică.Mai mult,îşi dădea seama că,prin atitudinea lui de acum,înrăutățea şi mai mult situația.Nu părea să ascundă nimic.

Era într-o dispoziție cumplită şi toată lumea observase acest lucru.
Într-un fel,voia să-şi întreţină mohoreala aceasta,ca un fel de scut împotriva simțămintelor lui turbulente,care îl copleşeau.Dacă tuna şi fulgera în continuare, nu se mai gândea la chipul şi la vocea ei,la cât de mult i-ar fi plăcut s-o atingă, măcar.Dar,ca de obicei,glasul ei leneş şi fața vioaie îi trezeau aceleaşi sentimente contradictorii,fascinându-l şi iritându-l,totodată,şi se trezi intrând în joc,în loc să rămână indiferent.
-Eşti,cumva,supărat,Wolfe? Te-ai trezit cu fața la cearceaf? Sau n-ai prea putut dormi azi-noapte?
-Nimic din toate acestea!replică el.Şi dacă faci aluzie la farmecul tău irezistibil...
-Deloc!Storm rosti aceste cuvinte pe un ton dezarmant.Dar el încerca să nu se lase păcălit.
-Nu-i nici o nenorocire să-ți cultivi farmecul.
Dar crezi că e potrivit să-ntrebi un bărbat,dacă a avut insomnii din cauza ta?
-Poate că nu.Dar sunt curioasă.Wolfe zise oarecum acru:
-Oricum,nu ți-aş răspunde la această întrebare,nici dac-ar fi să mor chiar acum.
Storm îi zâmbi şi replică:
-Păi,şi ăsta-i un răspuns.Cum spuneai...eu habar n-am avut că...farmecele mele..,parcă aşa ai zis,nu? Sunt chiar aşa cuceritoare?
El inspiră adânc şi încercă să-şi păstreze cumpătul.
-Uite ce-i.N-am venit aici să discut nimic altceva decât despre sarcina noastră.
-Laşule! murmură ea.Wolfe scrâşni din dinți.Nu-i va da voie să-l ia,din nou, peste picior.Pentru nimic în lume! Acum,era stăpân pe sine.
-Am venit să văd şi eu legătura aceea telefonică.
Storm nu-i răspunse imediat,pentru că se auzi din nou sunetul acela prin care era anunțată să schimbe discheta.Aranja dispozitivul de stocare şi,după ce computerul începu să lucreze îşi întoarse privirile spre Wolfe.Faptul că el refuza să admită că între ei se întâmplase ceva,iar ea băuse cam multă cafea,o determină să aibă o reacție clirajoasă.Oricum,era în această dispoziție dinainte.
Nu se sculă de pe scaun.Se dădu doar la o parte,abia lăsându-i loc lui Wolfe să se vâre sub birou,şi zise;
-Poftim! :El ezită o secundă,luă o lanternă şi intră dedesubt.
-Unde e legătura? întrebă el,destui de încordat.
-În partea dreaptă,mai în față,îi răspunse ea.Acolo,de unde ies firele de telefon.
Era atât de aproape,încât îi simțea căldura trupului.Îşi aminti de seara predecentă.Cum putea el să facă abstracție de ceea ce se petrecuse? îi fu greu să-şi stăpânească impulsul de a-l atinge.

Simțea nevoia acută de a se convinge că şi el avea aceleaşi trăiri ca şi ea.
Dar,poate,Wolfe habar n-avea de toate acestea,în fond,nici n-ar fi fost de mirare, având în vedere stilul lui de viață.Chiar dacă nici el nu dormise,era,probabil, pentru că încercase doar ,să nu se lase implicat într-o legătură cu ea.Bănuia că era stilul de bărbat care nu dădea drumul dorinței,decât atunci când voia.
Oricum,ea nu făcea parte din genul de femei care îi plăceau lui.Cu siguranță, exagerase în legătură cu explozia sentimentală din seara trecută.Probabil,îşi spuse ea,cu durere,nu fusese decât pornirea absolut normală a unui mascul față de o femeie.
Ceea ce o deranja,însă,era că toate acestea nu contau acum,iar ea nu-şi putea dezlipi privirile de el îşi împreunase mâinile în poală,uitându-se cum se strecoară sub birou.Ochii îi întârziară asupra spatelui lui puternic.Îşi imagina fiecare muşchi,pe sub cămaşa aceea de culoare închisă şi pe sub jacheta de piele neagră pe care o purta,de obicei.În adolescență,hainele de genul acesta fuseseră pentru ea un simbol al pericolului.În micuțul orăşel din Sud,unde copilărise, pielea neagră,constituia apanajul celor mai rebeli dintre tineri,fie ei fete sau băieți,care se credeau destul de puternici pentru a sta pe propriile lor picioare.
Acum,judecând cu mintea matură,îşi zicea că nu era decât un material la modă,folosit pentru jachete,haine şi fuste,nicidecum un cine ştie ce simbol.Cu toate acestea,în cazul lui Wolfe,pielea neagră nu prevestea lucruri bune.
Ieşi de sub birou,dar rămase jos,sprijinit de călcâie,stinse lanterna,o aşeză pe pupitru şi spuse:
-Ai avut dreaptate.Conexiunea a fost făcută în grabă.
Evită să se uite în ochii ei.Erau atât de aproape unul de altul,încât Storm mai-mai că îl atingea cu genunchiul.Nu avea nici un chef să discute despre interceptări telefonice.Cu toate acestea,se auzi spunând răguşit:
-Nu i-a luat mai mult de cinci-zece minute,mai ales dacă se pricepe la lucruri de genul acesta.Privi fascinată cum lui i se zbate un muşchi de pe maxilarul bronzat.Wolfe îşi dăduse seama,de cum intrase în biroul ei,că nu avea nici o scăpare şi că era inutil să mai nege ceea ce simțea.Când se uita la fața aceea vioaie şi-i auzea vocea tărăgănată,parcă îi trecea un curent electric prin trup.
Lângă ea,simțea,mai mult ca oricând,că trăieşte.Existența lui de până atunci,i se părea extrem de fadă,lipsită de sens.
Simțămintele pe care i le trezea depăşeau orice închipuire.Îi fu extrem de greu să stea în fața ei şi să poarte o conversație banală,fără să se dea de gol.În momentul în care se apropiase de birou,să se uite la legătura aceea telefonică,îşi dăduse seama că nu va fi în stare să-şi respecte angajamentul de a nu se implica.

Se întreba,de ce,oare,lupta atât de îndârjit,împotriva acestui lucru.Şi de ce se simțea enervat.O asemenea atracție trebuia să fie ceva absolut pozitiv,nu-i aşa?
Nu fusese capabil să-şi controleze vocea.Îi simțea parfumul ciudat,exotic,care îl urmărise şi cu o seară în urmă,până acasă,apoi,în vis.Abia putu să observe legătura aceea telefonică.
Iar în momentul în care ieşise de sub birou,îi fu chiar mai greu să se concentreze asupra problemelor de serviciu.Dacă nu imposibil.Spera să facă,cumva,să-i evite ochii verzi,pentru că ştia că,dacă se va uita la ei,nu va mai avea scăpare,şi sufletul,ca şi inima nu-i vor mai aparține pe veci.
Se ridică într-un genunchi şi se întoarse cu fața spre ea.Încremeni,văzând-o că întinde mâinile şi-i atinge cămaşa cu vârful degetelor.Mătase,gândi ea,găsind că e combinație ciudată cu haina de piele.Periculoasă,dar,totodată,elegantă.
În sfârşit,ochirii se întâlniră.Ai lui erau albaştri,ca inima unei flăcări.Fără să-şi dea seama,îi descheie gulerul şi simți,sub degete,pielea întinsă şi tare.În momentul acela,îşi desprinse,înspăimântată,ochii dintr-ai lui şi se uită la propriile mâini.Era cu degetele la baza gâtului şi simți dorința imperioasă să-şi continuie drumul mai jos,până unde începea părul castaniu de pe piept.
Când îşi ridică din nou ochii spre fața lui,simți că se sufocă.Inima i se zbătu o dată tare,apoi ritmul bătăilor deveni infernal.
Wolfe se întoarse complet cu fața spre ea.Mâinile lui se întinseră spre coapsele ei şi o trase uşor mai aproape.Stătea în genunchi,dar nu într-o poziție umilitoare.
Dorința care-i ardea în priviri nu cerşea,ci poruncea.
Situația care se crease avea în sine atâta erotism,încât Storm reacționa sălbatic.Îl strânse cu coapsele de talie şi îi puse mâinile pe umeri.Aproape li se atinseră fețele.Ea rosti răguşit:
-Te-am făcut să ai insomnii,azi-noapte,nu-i aşa,Wolfe?
-Da,fir-ar al naibii să fie! zise el,cu fața imobilă,dar fără răutate.
Îşi vârî mâinile pe sub puloverul ei şi-i cuprinse talia subțire.Vru să meargă mai departe,să-i atingă pielea,dar îşi dădu seama că,dacă va face asta,nu va mai fi în stare să se oprească.Storm rosti inocent,cu vocea răguşită:
-Cum aşa? Doar nu sunt genul tău.Wolfe o trase şi mai aproape,până spre marginea scaunului,iar sânii ei tari se lipiră de pieptul lui.Bărbatul vru să-şi scoată haina de piele,care îl încurca,dar nu fu în stare să-şi dezlipească mâinile de pe trupul ei.
-Vrei să mă faci să spun că nu-i aşa,murmură el,privindu-i buzele moi.
Storm zâmbi abia perceptibil.
-Am pus şi eu o întrebare.

-Atunci,am să-ți răspund.Îşi aplecă fața cu ochii tot la gura ei şi continuă cu voce aspră:
-Ti-am ascultat sfatul şi încerc să-mi lărgesc orizontul.
-Era şi timpul,mai avu ea vreme să spună,înainte ca el să-şi lipească gura de a ei.
La fel ca în seara precedentă,Storm simți o izbucnire de căldură în adâncul ființei sale,atât de puternică,încât avea s-o schimbe,aşa cum gheața se transformă în apă,la venirea primăverii.Bărbatul acesta făcea din ea o adevărată femeie,prin pasiunea lui nestăvilită,care se întâlnea cu propria-i dorință.Aceste simțăminte,despre care auzise,îi erau complet necunoscute.
Înțelese acum că,până şi o femeie cu voință,pe picioarele sale,putea fi înfrântă de propriile trăiri.Cum de se arunca în strălucirea flăcării,ştiind că va fi mistuită de fierbințeala ei? Îi înțelese şi pe înfometații aceia,care erau în stare de orice, pentru a-şi procura hrana.
O sărută cu aceeaşi sete pe care o simțea ea însăşi,iar trupul reacționa,fără să se mai poată controla.Chiar şi prin haine,îi simți pieptul tare,apăsându-i dureros sânii.Aşa cum stătea,cu picioarele în jurul lui,părea că fac deja dragoste.
De altfel,Storm dorea acest lucru,mai mult decât orice pe lumea asta.
Deşi nu-l cunoştea pe bărbatul acesta decât de douăzeci şi patru de ore,nu simțea nici o reținere.Erau lucruri care veneau de la sine,aşa cum respiri.
Deci,reacția ei fu total eliberată de orice complex.Se sărutau cu aceeaşi pasiune amândoi.Ea îi înconjurase gâtul cu brațele şi se lipise de trupul lui,dorindu-l şi mai aproape.Uitase că uşa era descuiată şi nu-i păsa ce va fi,dacă va intra cineva.
Nici Wolfe nu se gândea la asta.Gura ei era la fel de cuprinsă de febră,ca a lui,reacția ei,atât de puternică,încât nu mai avea în minte decât legătura aceasta a lor.Părea că,în afară de trupul ei subțire,nimic nu mai contează.Felul în care se mişca îl făcu să-şi piardă controlul total.Şi,probabil,ar fi mers până ia capăt,dacă nu s-ar fi auzit semnalul computerului,de schimbare a dischetei,care îl mai readuse,puțin,la realitate.Îşi aminti,în sfârşit,unde se aflau.
Îşi dezlipi gura de a ei,şi,cu o mână,îi lipi fruntea de gâtul lui.Părul i se revărsa des,pe umeri,moale ca mătasea,şi Wolfe abia rezistă să nu-şi îngroape fața în marea aceea blond-aurie.
-Dacă nu mă opresc acum...rosti el,cu glas atât de aspru,încât nu-i veni nici lui însuşi să creadă.Storm nu părea că se teme de el,în ciuda tonului aceluia dur.Se băgă şi mai mult în trupul lui,murmurând,uşor dezamăgită,şi îi atinse pielea cu buzele ei calde,făcându-l să tresară puternic.O cuprinse mai strâns cu brațele.
Dacă nu s-ar fi auzit din nou avertismentul computerului,cu siguranță că şi-ar fi dus pornirea până la capăt.

Cu un efort aproape supraomenesc,îi puse mâinile pe umeri şi o împinse uşor.
Rosti,încercând să-şi îndulcească vocea:
-Storm,nu se poate.În nici un caz,aici.Ea clipi.Ochii îi erau înceţoşaţi,ca nişte smaralde strălucind prin voaluri,şi trăsăturile i se îmblânziseră total.O simţi tremurând.
-Ai dreptate,spuse ea răguşit.Mâinile îi căzură încet,pe lângă trup.Dar el nu se putea dezlipi de ea.Degetele îi pipăiau oasele delicate ale umerilor.Se gândi că ar fi cel mai bine să plece chiar acum,fără un cuvânt.Dar dorinţa era prea puternică, pentru a nu i se supune.
-Am putea merge undeva,zise el,cu voce coborâtă.La mine,de exemplu,pentru că e mai aproape.Storm se uită în linişte la el,câteva clipe.Faţa îi era la fel de blândă,dar ochii i se limpeziseră.Îi apăruse,din nou,unda aceea de ironie şi de franchețe.Oftă şi zise:
-Cu siguranţă că n-are să-ţi placă.
-Ce n-o să-mi placă?
-Ce-ţi voi spune acum.Wolfe îi luă mâinile de pe umeri şi se lăsă înapoi pe călcâie.Îi trecură prin minte tot felul de presupuneri.Era,însă,sigur că ea nu va veni la el acasă.
-Adică?Storm nu-i luă în seamă vocea aspră şi nici nu-şi dezlipi privirile de chipul lui împietrit.
-În ciuda celor spuse de mine ieri,pentru moment nu sunt în căutare de soţ.
Da,poate mi-aş dori o aventură.Ştim amândoi că nu voi sta aici mai mult de câteva saptamâni.Apoi,voi pleca să-mi fac treaba în altă parte,probabil în străinătate.El dădu uşor din cap,aşteptând,Storm trase repede aer în piept.
-Dar refuz să fac ceva pentru care nu sunt potrivită.Nu pot să-mi permit să petrec o noapte-două cu tine,să fiu o jucărie pe care ţi-o alegi pentru moment, gata să mă schimbi oricând pentru alta.Eu nu sunt o păpuşică Barbie.
-Ştiu asta,zise el,pe un ton egal.
-Nu zău!
-Da,da.Îi venea să întindă,din nou,mâinile spre ea,dar se abţinu.
-Şi ce-ai vrea de la mine? O promisiune?
-Nu.Aş vrea să însemn mai mult pentru tine,decât un simplu nume pe o listă.
Dacă stabilim acest lucru,n-am să mai aduc în discuţie subiectul,indiferent ce va fi între noi.Trebuie să mă asiguri că nu sunt ce-au fost celelalte pentru tine.
Numai atunci,îmi voi permite să merg mai departe.
Uitându-se în ochii ei serioşi,îşi dădu seama că era hotărâtă.De fapt,întregul ei comportament îl făcuse să se convingă de lucrul acesta,încă de la început.Storm

Tremaine dădea cât primea,uneori reuşind,fără nici un efort,să iasă deasupra celui de lângă ea.Aşa micuță cum era,avea o voință şi-o forță rar întâlnite.Nu se lăsa intimidată de forța lui superioară,de accesele lui de furie,şi nici nu o deranja că şi el avea aceeaşi voință de fier,ca şi ea.
Prin urmare,aştepta un răspuns de la el,înainte de a merge mai departe.Mai ştia,însă,că,dacă nu s-ar fi oprit,ea n-ar mai fi aşteptat acum nimic! Putea,foarte bine,s-o trântească acolo,pe duşumea,sau s-o ridice pe birou,fără să întâmpine vreo împotrivire.În brațele lui,ea era cuprinsă de aceeaşi dorință care îl macină şi pe el,iar gândul acesta îl înnebunea,pur şi simplu.
Sigur,ea nu-i cerea mare lucru,dar el nu era pregătit să-i răspundă.Nu putea, încă,să-şi definească simțămintele față de ea şi nici nu voia să facă un compromis,promițându-i fidelitate,fie chiar şi numai pentru câteva săptămâni.
Wolfe se ridică în picioare şi ocoli biroul.Ar fi vrut să spună ceva indiferent sau ironic,dar nu fu în stare.Pentru că nu-i veni nimic mai bun în minte,reveni la chestiunile de serviciu.
-Încă nu m-am hotărât dacă să folosesc linia aceasta de telefon,interceptată drept momeală.Nu-i aşa că nu greşesc dacă afirm că,oricum,ea nu constituie nici un pericol pentru muzeu sau pentru expoziție?
-Nu,nu greşeşti.Vocea ei era la fel de calmă ca a lui.
-Nici un specialist în interceptări nu va încerca să intre în calculator,înainte de realizarea întregului program.Nu există nici o amenințare,până când nu punem la punct tot sistemul.
-Atunci,lasă telefonul aşa cum e şi-am să te anunț eu,dacă acționăm cumva.
Plecă din încăpere,fără să-i mai arunce vreo privire.Ea rămase cu ochii la uşă, fără să vadă nimic,de fapt.Nu voia să se mai gândească la nimic,nici măcar la ultimatumul acela pe care i-l dăduse lui Wolfe,dar îi fu imposibil.Încercase să fie cinstită cu ea însăşi,pentru că ştia că o aventură cu el putea s-o marcheze foarte mult.Se temea că-i va face şi lui mult rău,fără să vrea,din cauza durerii pe care ar fi putut el să i-o producă.De aceea,îi ceruse ceva mai mult decât o simplă aventură.Deci,lucrurile erau clare,din acest punct de vedere.Mai complicată era, însă,dorința a ceasta a ei spre materializarea a ceea ce simțea pentru el.Dacă relația lor nu avea să se bazeze pe ceva adevărat şi cinstit,mai bine să nu dea curs pornirilor acelora devastatoare.
Îi mai pusese întrebarea aceea şi pentru că spera,pe undeva,ca el să considere prematură o asemenea pretenție din partea ei şi să se retragă înainte de a fi prea târziu.Şi,asta,numai pentru că ea se dovedise neputincioasă să lupte împotriva pasiunii care o cuprinsese,într-un fel,voia să-l oblige,prin comportamentul ei,să

spună nu.Desigur,nu era prea cinstit,dar încerca să evite o decepție şi mai mare.
În cazul în care deveneau amanți,se impunea cu necesitate chestiunea încrederii.
Cu siguranță,dacă se apropiau,Wolfe nu se va mai îndoi de ea,pe măsură ce va trece timpul.De asta se temea cel mai mult.Câtă vreme mai păstra o uşoară bănuială,în ceea ce-o priveşte,minciunile ei nu aveau să-l rănească prea mult.Dar dacă va descoperi adevărul?Se uită la motănaşul ei,care încremenise câtă vreme Wolfe fusese în birou,şi murmură:
-Ar trebui să-i spun adevărul,nu-i aşa?Ursuleț strănută,ceea ce,pe limba lui, însemna că nu e de acord,iar ea oftă obosită.Avea dreptate motanul.N-avea cum să facă aşa ceva.Dar ar fi fost atât de uşor!Nu trebuia să-i spună decât că nu avea de ce să-şi facă griji,cu interceptarea aceea telefonică,pentru că era falsă.La urma-urmei,ea ştia foarte bine acest lucru.Doar era opera ei!

CAPITOLUL 4

În momentul în care Morgan veni s-o ia la masă,Storm îşi revenise complet.Anii lungi de practică o învățaseră să ascundă lumii din jur ceea ce simțea cu adevărat.Şi,în clipele acestea,avea mare nevoie de talentul ei.Indiferent care i-ar fi fost frământările lăuntrice,prefera să se ocupe singură de ele.
Se simți bine la masă,încurajând-o pe Morgan să-şi dea drumul la gură,cu scopul de a afla cât mai multe despre muzeu şi despre personalul de acolo,fără,însă,să spună,la rându-i,prea multe despre ea.Storm nu era o persoană închisă,dar,cum se Obişnuise mai mult să-i asculte pe ceilalți,nu-i era greu să se abțină să-şi dezvăluie gândurile.Când se întoarseră la muzeu,Morgan se duse puțin la ea,în birou,apoi veni în camera computerelor.
-Cred că e un moment potrivit să ne uităm puțin la dispozitivele de siguranță ale expoziției.Dacă nu s-a ivit nici o problemă,toate standurile,care vor adăposti exponatele,ar trebui să fie aranjate.Şi,în perioada aceasta a zilei,nu e nimeni pe-acolo.Ce zici,mergem?
-Sigur că da.Storm se aplecă să ia un teanc de documente referitoare la expoziția „Misterele Trecutului”,precum şi la muzeu,în general.Se aflau acolo planuri ale anumitor etaje şi aripi ale clădirii,cu imagini mărite,acolo unde se puneau mai acut probleme de siguranță,precum şi diagramele detaliate ale standurilor care aveau să găzduiască inestimabila colecție Bannister,formată din pietre prețioase, aur şi opere de artă.Mai ales,cele noi erau marcate cu multă grijă.
-Merge şi el? întrebă Morgan,amuzată,arătând spre Ursuleț,care se aşezase confortabil pe umărul lui Storm.
-Mă tem că da,îi răspunse ea.Nu prea i-a convenit că l-am lăsat singur cât am

fost la masă,aşa că nu se mai dezlipeşte de mine.Nu-ţi face probleme! Va sta pe umărul meu,până-l iau de-acolo!Morgan acceptă situaţia,cu plăcere,şi cele două femei plecară spre aripa de la etajul doi al muzeului,nedeschisă,încă,marelui public.Până să ajungă acolo,trecură printre vizitatori şi Storm avu sentimentul acut că Wolfe o privea de undeva,aşa că inima începu să-i bată mai tare.Dar nu încercă să-l repereze prin mulţime.
Trecură amândouă pe lângă bariera de catifea,din faţa scărilor de marmură,fără să ia în seamă semnul care interzicea accesul vizitatorilor.Ajunsă sus,Morgan o conduse,prezentându-i pe scurt şi eficient planul viitoarei expoziţii.
Cele două femei arătau foarte preocupate.Storm punea întrebări amănunţite în legătură cu localizarea tuturor dispozitivelor de siguranţă -plăci de presiune, detectori laser,infraroşii şi de căldură -precum şi a standurilor individuale,care aveau să găzduiască exponatele.Morgan îi răspundea prompt şi concis,apelând rareori la carneţelul ei cu însemări.Apoi,îşi manifestă şi ea propria-i curiozitate:
-Vrei să mă lămureşti şi pe mine? Ştiu că toate aceste dispozitive sunt deja amplasate şi că pot intra în funcţiune la o apăsare de buton.De asemenea,că s-au făcut conexiunile cu echipamentul din camera computerelor şi din cea de supraveghere.Prin urmare,sarcina ta este să pui la punct un program,prin care să faci ca totul să meargă,nu-i aşa?Storm dădu din cap,aprobator.
-Aşa e.De exemplu,un dispozitiv de alarmă e foarte bun,numai că sunt zeci de exemplare în muzeu.E greu să determini,fără un sistem de monitorizare,care dintre ele te avertizează.Pierzi,în felul acesta,timp preţios.Sarcina mea este să dau posibilitatea celor din camera de supraveghere să acţioneze precis.
Trebuie să numerotez poziţia fiecărui exponat.Sistemul va fi legat în paralel,aşa că,indiferent asupra cărui punct se acţionează,alarma va fi generală.Deci,va fi practic imposibil pentru un hoţ să scoată întregul sistem din funcţiune.Cu cât te apropii de un obiect mai valoros,cu atât mai „atent” va deveni sistemul de siguranţă.Morgan fluieră uşor.
-Sunt o mulţime de variabile de care trebuie să ţii seama.
-Mie-mi spui?! Acum vreo trei ani,am dat peste cap un sistem,din cauză că am uitat să ţin cont de personalul de serviciu.Aveau şi ei ecusoanele de siguranţă,ca gardienii,dar trebuia să atingă exponatele,când le ştergeau de praf.Fiind foarte sensibile,după vreo oră,au început să sune,cum nu-ţi poţi imagina! Mi-a trebuit mult până să liniştesc toată lumea şi să mai încorporez două variabile în sistem.
Morgan zâmbi.
-Personalul nostru se serviciu face curat ore întregi,pe sectoare,şi vine de două ori pe săptămână,când muzeul este închis.Cred că ştii asta,nu-i aşa?

-Bineînțeles!Şi mi se pare lucrul cel mai riscant.Va trebui să pun la punct un sistem prin care gardianul de serviciu -prezent,obligatoriu,în încăperea aceasta -să poată avea acces la comanda principală.
Arătă spre tocul uşii.Acolo se afla un mic panou de comandă,care urma să fie mascat şi care semăna cu o broască obişnuită.Deocamdată,nici unul din sistemele de siguranță nu fusese acoperit.Fascinată,Morgan întrebă:
-Şi ce se întâmplă atunci?
-Atunci,programul computerului se schimbă.Pentru moment,toate dispozitivele de siguranță aflate pe standurile cu exponate vor fi dezactivate; laserele şi monitoarele vor urmări activitatea generală,fără să mai acționeze asupra alarmei. Iar urmărirea va fi atât de precisă,încât se va observa orice mişcare pe care ar face-o cineva,în încăpere,cu intenții criminale.Deci,dacă exponatele sunt atinse direct,sistemul se va conecta din nou la alarmă.Toate acestea vor fi urmărite pe un ecran,de personalul de pază.Morgan se încruntă uşor.
-Pentru expoziția „Misterele Trecutului”,avem cea mai modernă aparatură de siguranță,dar restul muzeului e cam demodat,din acest punct de vedere.Ținând cont că sistemul tău este general,va trebui să procedezi ca într-un joc de cuburi.
-Cam aşa.
-Şi asta,în mai puțin de două săptămâni? Storm rosti solemn:
-Crezi că degeaba sunt plătită atât de bine?
-Se pare că meriți,spuse Morgan,dând uşor din cap.
-Aşa e.Şi asta pentru că nu-mi bag niciodată în cap că există ceva imposibil pentru mine.Am avut sarcini şi mai dificile decât aceasta.
-Dacă spui tu...Adăugă,apoi,uitându-se la ceas:
-Fir-ar să fie! Trebuie să dau un telefon unui specialist în pietre prețioase!
-Credeam că exponatele din colecție vor sta în beci,până la deschiderea expoziției,zise Storm,cu voce tărăgănată.Morgan dădu din cap.
-Da,aşa ne-am planificat.Dar avem nevoie de un specialist,având în vedere că toate acele comori au stat împachetate vreme de treizeci de ani.Va trebui să fie curățate şi examinate de cineva care se pricepe.În afară de asta,Wolfe mi-a spus că „Lloyd” doreşte o nouă evaluare a exponatelor.De aceea,am nevoie de un specialist foarte bun.
-Mi se pare logic.Îți urez mult noroc.
-Mulțumesc.Dacă ai nevoie de informații suplimentare,în legătură cu expoziția sau cu orice altceva,mă găseşti în biroul meu.Morgan ezită o clipă,apoi rosti inocent:
-Cu toate că cea mai potrivită persoană,pentru a-ți arăta sistemul de siguranță al

muzeului,este Wolfe.Deşi nu e tocmai treaba lui,s-a interesat de toate.Aşa că, bănuiesc,el ştie mai mult,în această privinţă,decât oricine de-aici.
Storm era perfect conştientă că Morgan avea dreptate.Rosti,fără să-şi piardă calmul:
-Aşa am auzit şi eu.Te superi dacă te rog să-i spui că am nevoie de ajutorul lui? Asta,în cazul în care-l vezi pe undeva.Mă găseşti la nivelul acesta,în aripa de nord.Acolo unde sunt picturile.
-Cu plăcere.O,să nu uit!Te rog să studiezi tabloul acela mare,din prima galerie, bine? Se află plasat lângă uşă.
-Să-l studiez? De ce?
-Ai să înţelegi,când ai să-l vezi.Storm rămase uşor nedumerită.Deplasându-se din aripa de vest,în care avea să fie adăpostită expoziţia,spre cea de nord,de la al doilea etaj,găsi tabloul cu pricina.Înţelese atunci că Morgan avea un simţ deosebit al umorului.Deşi pictat cu secole în urmă,tabloul era extrem de actual.
Sub un cer întunecat de furtună,străbătut de un fulger strălucitor,se vedea un lup costeliv,la marginea pădurii,gata-gata să fie trăsnit.Storm se întrebă dacă Wolfe văzuse această imagine.Hotărî să nu-i atragă atenţia asupra lui şi începu să studieze sistemul de securitate din cele trei galerii mai mari.Aşa cum îi spusese Morgan,cu excepţia aripii de vest,muzeul nu era dotat cu aparatură modernă.În afara camerelor video şi a câtorva sisteme laser ceva mai noi,nu găsi nimic demn de interes.Sigur,picturile din aripa aceasta fuseseră conectate la sistemul de alarmă,dar nu exista,încă,un sistem general de coordonare.
Storm stătea în picioare,într-una din galerii,şi marca pe planurile ei poziţia fiecărei camere de luat vederi,când simţi,mai mult decât auzi,că se apropie cineva.Deşi se mai aflau câţiva vizitatori pe-acolo,ştiu sigur că era Wolfe.Aşa că îi vorbi,fără să întoarcă faţa spre el:
-În momentul în care voi stabili programul,se vor vedea punctele slabe şi din acest loc.E nevoie de mai mult de câteva camere de luat vederi şi două-trei lasere.
-Ştiu,spuse el plat.Dar asta va costa o avere.Muzeul nu-şi poate permite să facă o îmbunătăţire,cel puţin pentru moment.Poate,dacă expoziţia „Misterele trecutului” le va aduce venituri serioase,se vor gândi şi la asta,în următorii ani.
În ciuda vocii lui calme,Storm simţi că era mai mult decât tensionat.
Aceasta păru să-i încurajeze comportamentul ofensiv,dar nu şi inima.Storm studie peretele de lângă ea,fără să se uite la picturi.Căuta altceva.Rosti:
-Grilajele sunt activate după ore întregi,nu-i aşa?
-Da.

-Deci,de câte ori gardienii trebuie să traverseze coridorul,se folosesc de nişte fişe,pentru a le dezactiva,până trec.
-Exact.Făcu vreo două însemnări pe planul ei,apoi se duse la uşă,de unde studie încăperea,gânditoare.Continua să evite să se uite la el,deşi îi simţea privirile.
Spuse liniştită:
-Laserele sunt prea vizibile.
-Ştiu.Urechea ascuţită a lui Storm percepu îndată o uşoară schimbare în glasul lui profund.Foarte bine!Avea să-l enerveze cu atitudinea ei profesională.
Rosti,fixându-l cu privirea:
-Dacă voi termina să pun în funcţiune repede sistemul,va trebui să trec în revistă întreaga reţea de siguranţă a muzeului.Morgan mi-a arătat aripa de vest.Aş vrea,dacă ai timp,să-mi arăţi şi restul,chiar astăzi.
I-ar fi fost greu s-o refuze şi ştiau acest lucru amândoi.Aşa că dădu uşor din cap:
-Întreabă-mă şi-am să răspund la ceea ce te interesează.Apoi o urmă spre ieşire.
Făcură un adevărat maraton,în următoarele trei ore.Clădirea era foarte mare şi ea o cercetă pas cu pas.Nu întrebă decât strictul necesar,fără să-l încurajeze,în vreun fel.Nu era prima oară când ea îi bulversa sufletul,dar Wolfe începu să se simtă deranjat.Femeia senzuală,care îl privise cu ochii aceia verzi,de email,
încărcaţi de pasiune,numai cu câteva ore în urmă,părea că s-a topit în neant.Îl chinuia întrebarea dacă ar mai putea-o readuce,strângând-o în braţe,sau dispăruse pentru totdeauna.Poate,faptul că refuzase să-i răspundă la întrebarea aceea a ei o îndepărtase şi nu avea să se mai întoarcă la el niciodată.
Ţinea carneţelul acela la piept,ca pe un scut,şi abia de se uita la el,vorbindu-i cât mai puţin cu putinţă.Wolfe voia să...Nici măcar nu ştia exact ce,în afară de ea.
Dar nu o putea avea şi asta îi trezea un sentiment de frustrare cumplit.
Fir-ar să fie!Nici măcar nu putea urla la ea,să se descarce.Nu-l întărâtase cu nimic,aşa că ar fi fost caraghios ca el să înceapă să strige la blondina aceea micuţă,cu un pisoiaş pe umăr.
N-o învinuia că îl chinuie,cu atitudinea aceea oficială deliberată.Ştia că era capabilă să abordeze orice tactică.Dar nu învăţase,încă,s-o înţeleagă destul de bine,pentru ş-i descifra intenţiile.Îl înnebunea faptul că reuşea să-şi păstreze misterul şi,în acelaşi timp,să citească în sufletul lui,ca într-o carte.
N-o putea încadra în nici un tipar,asta era problema care îl frământa! Părea atât de inofensivă! O doamnă din Sud,mărunţică,cu glas tărăgănat,cu părul vâlvoi,cu ochii verzi,adânci,şi gata să spună tot felul de lucruri care să-l tulbure.Îl făcea să-şi pună tot felul de întrebări,să-şi examineze simţămintele şi crezul,deşi lupta din răsputeri să i se opună.Uitându-se acum la ea cum se mişca,mai repede decât

vorbea,plină de grație,făcându-şi datoria cu competență,cu motănaşul ei pe umăr şi cu bloc-notesul în mână,constată că se afla în aceeaşi stare contradictorie,cu care se obişnuise deja.Se simțea atras şi respins,totodată,uluit şi revoltat.
Gândindu-se că n-o cunoştea decât de vreo douăzeci şi patru de ore,lucrul acesta nu avea cum să nu-l şocheze.Aproape de ora cinci,rămaseră singuri.Se părea că toți vizitatorii părăsiseră muzeul.Ajunseseră în partea finală,în aripa de sud,de la primul etaj,unde se afla colecția de pietre prețioase a muzeului.Nu se vedea nimeni,prin împrejurimi.Secțiunea aceasta,care,demult,tentase un hoț,nu era cu mult mai bine protejată decât restul clădirii.Storm spuse,ca pentru sine,că standurile de aici păreau din epoca de piatră.Nu era singurul ei comentariu descurajant din după-amiaza aceea.Wolfe găsi prilejul de a se mai descărca puțin.
-Nu mai fi aşa condescendentă! pufni el,mulțumit că se putea lega,în sfârşit,de ceva.Storm se învârtea în jurul lui,dornică să găsească şi ea un motiv de a izbucni.Nu se aflau decât la câțiva paşi unul de altul,aşa că trebui să-şi semețească fruntea,pentru a-i înfrunta privirea mânioasă.În ciuda acestui lucru, era clar că nu părea deloc intimidată.
-Cine,eu?Tărăgăna cuvintele într-un fel special,usturător.
-Da,tu.N-ai pierdut nici cea mai mică ocazie să-ți bați joc de sistemul de siguranță din clădirea asta!
-Asta,probabil,pentru că am avut şi de ce.Vrei să-mi spui şi mie cum să folosesc dispozitivele moderne cu laser,pentru nişte alarme mai bătrâne ca mine? Dacă stau bine şi mă gândesc,mai bătrâne,chiar,decât tine!
Această ultimă remarcă a ei îl făcu,aproape,să izbucnească în râs,dar se abținu.
Uşor sarcastic,rosti la rândul lui:
-Hei,parcă tu spuneai că e o nimica toată,geniule!N-am mai auzit pe nimeni,până acum,exprimându-se astfel,aşa că mă îndoiesc că ai fost momită să vii aici, promițându-ți-se ceva foarte uşor.
-N-am fost momită în nici un fel! zise ea,cu bloc-notesul sub braț şi cu mâinile în şolduri.Am venit aici să-mi fac meseria.Nu mi-a promis nimeni nimic,în afară de bani! Şi de o primă,dacă reuşesc să mă descurc cu tine!
O clipă,Wolfe crezu că ea vorbeşte serios.Având în vedere relațiile lui,din ultima vreme,cu „Ace”,nici n-ar fi fost de mirare!Dar,observă,deodată,strălucirea amuzată din ochii ei verzi şi îşi dădu seama că-şi bate joc de el.După o secundă,mai observă ceva.
-M-ai întărâtat toată după-amiaza,nu-i aşa? întrebă el.Ai ridiculizat sistemul de siguranță,numai ca să mă enervezi.

-Cam aşa ceva,murmură ea.
-De ce?Storm surâse uşor.
-Erai tare încordat.Am crezut c-o să-ți facă bine,dacă te descarci puțin.
Wolfe trase aer în piept.
-Aha!Fir-ar să fie! Ştia exact unde să-l atace.Ceea ce era,însă,şi mai rău,îl citea ca pe o carte deschisă.Iar acum încerca,prin nonşalanța ei,să-l incite şi mai mult.
Cu toate simțămintele acelea contradictorii,el o dorea din ce în ce mai mult.Îi venea să-şi ia câmpii!
-Spune-mi,cum de te-a botezat mama ta Wolfe?
La o asemenea schimbare de subiect,el clipi repede.
-De ce crezi că mama mi-a ales numele acesta? întrebă el,uitând de iritarea care îl cuprinsese.
-Din instinct.Sau,din intuiție,poate.Mă îndoiesc că l-ar fi ales un bărbat,mai ales că te mai chema şi Nickerson.El zâmbi,curios să vadă ce mai urmează.
-Ai dreptate.Mama mi-a ales numele.Zicea că din cauza ochilor mei.Când am mai crescut puțin,i-am spus că lupii nu au ochi albaştri,iar ea mi-a răspuns că nu e vorba de culoare.M-a cam scos din sărite -adăugă el,ridicând din umeri.
Storm o înțelese pe mama lui.Ar fi dorit s-o cunoască.Orice femeie,care vedea în ochii copilului ei sămânța bărbatului formidabil din viitor,merita să fie întâlnită.
Storm îşi aminti că tot ea îşi botezase fiul mai mare Maxim,care venea de la Maximillian şi care avea semnificația de „cel mai bun dintre cei buni”.Era adevărat,Max Bannister se născuse în bogăție.Dar,oare,cum îşi dăduse ea seama că va fi cunoscut şi apreciat,mai ales,pentru inima lui blândă şi fapte de caritate?
Wolfe îi întrerupse şirul gândurilor,întrebând-o:
-Cum de-am ajuns să discutăm un asemenea subiect?!Storm se uită la el,un moment,apoi zâmbi.
-Pentru că era gata-gata să devii din nou încordat.
-Da ce,eşti pe jumătate vrăjitoare? Întrebă el.
-Ceva mai puțin.Restul,sunt irlandeză şi indiancă.Wolfe rosti convins:
-Nici că se putea o combinație mai explozivă!
-Da,aşa e.Iar tu nu vrei să-ți frigi degetele!
Nu l-ar fi surprins dacă s-ar fi întors la situația din camera computerelor.Storm Tremaine nu se temea de nimic şi reuşea să treacă peste orice obstacol ivit în calea ei.Chiar şi peste el.Zise precaut:
-Am terminat această discuție,cu câteva ore în urmă.
-Nu,n-am terminat-o.Am amânat-o,doar.Şi,după câte îmi amintesc,într-un mod destul de brutal.Wolfe îşi înfundă mâinile în buzunare şi îşi îndreptă umerii.Era

bine,poate,să clarifice lucrurile acum.Mai bine să fie contrazis,decât să-şi urmeze instinctele.Şi,totuşi,o dorea ca un nebun.
-Bine,atunci,zise el sumbru.S-o terminăm! N-am să te mint: te doresc şi ştii asta foarte bine.Dar,la vârsta mea,îți spun sigur că n-am să mor,dacă nu-mi voi putea îndeplini această dorință.Parcă ai zis şi tu ceva în genul ăsta.
Storm îl privi gânditoare.Se băga în încurcătură,mai mult decât era cazul.Ştia asta foarte bine,dar nu se putea opri.Aşa că nu fu surprinsă,auzindu-se rostind:
-Hai să fim cinstiți!Tu mă doreşti,iar eu am fost de acord,cu o singură condiție... pe care nu vrei...sau nu poți să o îndeplineşti.El aprobă fără să scoată un cuvânt.
Storm rosti foarte încet:
-Sunt femei care au nevoie de promisiuni,Wolfe.Chiar dacă sunt minţite.
-Eu n-am de gând să te mint,spuse el,cu voce egală.
„Cel puțin în această privință" gândi ea.Oare,în ciuda faptului că o parte din viața ei era încărcată de minciună,ea ar fi putut păstra curat acest colțişor,în suflet? Sau Wolfe o va urî şi mai mult,când va afla adevărul?
O clipă,Storm vru să se țină tare.Dar,văzându-l cât era de mistuit de dorință, renunță la luptă.Va avea timp şi de remuşcări,mai târziu;acum,simțea o mare uşurare,pentru că luase o asemenea decizie.Ea rosti,cu o urmă de zâmbet pe buze:
-Noi toți plătim pentru ceea ce ne dorim,nu-i aşa?Sunt gata să renunț la prejudecățile şi ideile care mi-au fost sădite în suflet încă din copilărie, aruncându-mă într-o aventură trecătoare,care nu mă va conduce în fața altarului. Şi,pentru asta,voi plăti cu vârf şi-ndesat.Şi nu-ți cer decât să mă asiguri că nu voi fi doar o simplă linioară,în catastiful tău amoros.
-Nu țin un asemenea catastif,replică el, încordat.
-O,ba da,Wolfe.Chiar dacă nu îți notezi,tot ții o socoteală.N-ai fi avut atâtea aventuri,dacă nu te-ar fi interesat numărul lor.Vorbele ei îl şocară,pentru că avea dreptate,înainte să poată reacționa,ea continuă tărăgănat şi nonşalant:
-Dar,ceea ce vreau să-ți spun e că aş prefera să ne întâlnim la jumătatea drumului,indiferent care ar fi acela.Nu pot să renunț cu totul la mândrie.
-Vorbeşti de parcă am purta o bătălie,spuse el.Zâmbetul ei deveni uşor enigmatic:
-Şi nici n-ar fi de mirare,având în vedere scânteile care sar,când ne întâlnim.Dar prefer să consider tot ce se va întâmpla marea aventură a vieții mele.
Wolfe se abținu câteva clipe,apoi rosti rar:
-Oare,înțeleg bine ce vrei să spui? După obicei,Storm răspunse fără rețineri:
-Că vei fi primul bărbat cu care mă culc? Da,aşa e.

-Câți ani ai? o întrebă el.
-Aproape treizeci,răspunse ea prompt,apoi chicoti.De fapt,douăzeci şi opt.Să nu crezi,însă,că n-am avut oferte,în trecut.
-Nici nu mă-ndoiesc de asta.
Storm îşi dădu seama că îl uluise cu vorbele ei,şi-i lăsă timp să-şi revină.
-Bineînțeles,am avut iubiți la liceu şi la colegiu şi,uneori,am fost pusă în situații destul de delicate.Dar n-am fost niciodată dornică să trec la fapte.Nu mă simțeam pregătită.Şi cu şase frați mai mari,toți gata să-şi apere surioara,nu s-au găsit mulți care să insiste.Ridică din umeri şi continuă:
-După ce-am terminat şcoala,serviciul m-a solicitat foarte mult.Dacă nu apăreai tu,în viața mea,nici acum n-aş fi tentată s-o fac.
Wolfe îşi drese glasul şi încercă să fie uşor batjocoritor:
-Deci,te-am dat gata,nu? Storm începu să râdă:
-Cam aşa ceva.El o privi lung,fără să poată să-i distingă trăsăturile.Nu-şi schimbase poziția.Era tot aşa,cu mâinile în şold şi cu bărbia ridicată spre el.Aşa cum era,îmbrăcată simplu,cu blocnotesul sub braț şi cu pisoiul pe jumătate ascuns de părul ei bogat,părea foarte atrăgătoare.
Îi fu greu să creadă că era virgină,dar tot ce e posibil! încăpățânată şi înțepată cum era,cu siguranță că nu se lăsa uşor dusă de valul dorințelor.Numai că se minuna cum de nu fusese nimeni în stare s-o facă să-şi schimbe părerile,în timpul şcolii.Iar acum,apăruse el!Încercând să pară liniştit,Wolfe zise:
-Dacă tot ai aşteptat până acum,cum de cedezi în fața unei aventuri?
Storm păru uşor surprinsă:
-Dar n-am aşteptat,în sensul în care crezi tu.În ciuda educației mele puritane,
n-am avut idei preconcepute,în acest sens.Sunt prea independentă pentru asta.De fapt,îmi place viața pe care o duc,aşa cum e ea,fără bătaia de cap pe care ți-o poate da un soț sau un iubit.Ridică din umeri şi completă:
-Poate din acest motiv consider că acum e timpul s-o fac,pentru că am întâlnit un bărbat care nu-şi doreşte legături permanente.Mi se pare că ne convine amândurora.Peste câteva săptămâni,voi fi din nou liberă,ca înainte.
-Şi eu?
-Tu,la fel.Fără pretenții,fără complicații,fără suferință,într-un cuvânt,fără probleme.Şi am certitudinea că va fi o amintire frumoasă pentru amândoi.
Wolfe ştia că ar fi nebun dacă ar dezamăgi-o.Mai avusese şi în trecut asemenea oferte,cărora le dăduse imediat curs,fără nici un regret.Dar cu Storm era altceva.
Intuiția îi spunea că era imposibil să nu se ivească tot felul de complicații,având în vedere personalitatea ei.Şi,pe deasupra,mai era şi virgină! Se gândi la cum ar

învăța-o să facă dragoste,conducându-i fiecare pas spre plăcere,apoi îşi reprimă dorința.
-Nu,rosti el răguşit.Ea nu tresări la refuzul acesta al lui.Surâse şi spuse,cu aceeaşi voce tărăgănată:
-Poate c-ar fi trebuit să te avertizez despre ceea ce-i caracterizează pe cei din familia Tremaine.Nu ne dăm bătuți aşa uşor.Wolfe nu rosti nici un cuvânt,când ea se întoarse şi porni iute spre camera computerelor.Rămase acolo,înconjurat de standurile cu pietre prețioase din muzeul acela pustiu.Putea să jure că zărise pe podea umbra unei mănuşi aruncate în fața lui.

Când se apropie de camera computerelor,încetini paşii şi inspiră adânc.
-Miauuu! îi murmură Ursuleț,la ureche.
-Taci din gură! Mi-am tăiat singură craca de sub picioare.
Refuză să se mai gândească la ceva.Cum ajunse la birou,sună un taxi şi îşi strânse lucrurile.Apoi ieşi,încuind uşa.Nu era încă ora şase,dar se hotărâse să lucreze la ea,în apartament.Ajunse la hotel,plăti taxiul şi îşi aminti că trebuie să închirieze o maşină.Când intră în cameră,aruncă tot ce adusese,pe canapea,
inclusiv pe Ursuleț,apoi se aşeză să-şi scoată cizmele.
După o jumătate de oră,se cuibări pe sofa,îmbrăcată într-un costum vechi,de casă,din flanelă.Trebuia să se întâlnească,ceva mai târziu,cu el.Nu aici,pentru că se temea să nu fie văzut prea des la hotel.Acum,aştepta să i se aducă masa,în cameră.Dădu drumul la televizor,aşa,ca fond sonor,şi se apucă să-şi studieze notele şi diagramele.Încercă să nu se gândească la Wolfe,dar chipul lui îi apărea mereu în minte.Ochii aceia albaştri o străpungeau,la fel ca tăietura fermă a maxilarului şi ca buzele senzuale.O ardea această amintire.Știa că nu exista cale de întoarcere.Chiar de-ar fi vrut,nu mai putea face nimic.Îşi urma inima,chiar dacă,rațional,îşi dădea seama de greşeală.Într-o viață plină de minciuni,ca a ei,o asemenea ho-tărâre părea fără sens.Dar nu putea lupta împotriva ei.
Nu avea cum să-i spună care era misiunea ei aici.De fapt,el era ultima persoană cu care ar fi trebuit să se încurce!Mai târziu,când se îndrepta spre întâlnirea
aceea,îşi dădu seama că era prinsă între voințele a doi bărbați puternici.
Unuia,trebuia să-i asculte ordinele,de celălalt,se îndrăgostise.

CAPITOLUL 5

Aproape spre miezul nopții,Wolfe se trezi pentru a treia oară,de când sosise la hotel,umblând de colo-colo prin cameră,fără nici un rost.Părăsise muzeul la numai câteva minute după Storm.Unul din gardieni îl informase despre plecarea

ei.Apoi,venise acasă,se schimbase şi se dusese la o petrecere,la care fusese invitat cu două săptămâni înainte.Se întorsese pe la ora unsprezece.
Toată seara fusese obsedat de ideea că Cyndy,fata cu care era la petrecere, corespundea exact descrierii lui Storm.Era înaltă,fost manechin,blondă,într-un cuvânt,o adevărată păpuşă Barbie.Se pricepea la bijuterii,pentru că avea o tonă.
Tatăl ei deținea una din cele mai mari firme din oraş.Dar,în rest,nu găsi că au nimic comun.Wolfe scurtă întâlnirea,conducând-o pe Cyndy până la uşă, scuzându-se că are de dat un telefon în Europa,şi îi refuză oferta de a face acest lucru din dormitorul ei.Deşi încăperea aceea îi era cunoscută,nu avea nici un chef să dea curs invitației ei.
Aşa că se întorsese acasă singur şi se dezbrăcă de smoking.Dar îl năpădiră gândurile.Era pentru prima bară în viața lui de om matur,când descoperea că îi este aproape imposibil să se mai concentreze asupra muncii lui,cu toate că,în ultimii cincisprezece ani,nu văzuse nimic mai important decât asta.Storm îi pătrunsese atât de mult în suflet,încât nici măcar profesiunea lui nu-l mai putea salva.Se clătină în hotărârea lui.O dorea atât de mult,încât nu putea să ignore oferta pe care i-o făcuse ea.Da,se temea că se apropia prea mult.Se simțea sfâşiat: pe de o parte,dorința lui arzătoare,pe de alta,teama.
Adevărul era că ea însemna mai mult pentru el decât o simplă atracție fizică.Ştia că nu se va mulțumi doar cu câteva nopți petrecute împreună,dar nu voia să recunoască asta,în fața lui Storm.Din acest motiv,dăduse înapoi,nu pentru că nu putea să-i dea asigurarea pe care i-o ceruse.Din cauza mândriei,nu voia să recunoască faptul că ea pusese stăpânire pe sufletul lui.Totuşi,i se părea că e mai mult de-atât.În afară de acest lucru,ea merita mai mult.Cu mult mai mult decât cerea.O asemenea femeie avea nevoie să primească iubirea aceea clasică,urmată de căsătorie.Pe Wolfe îl amuza că tocmai lui i se putuse întâmpla asta.Niciodată nu-şi făcuse atâtea gânduri,cu alte femei.Numai că Storm era cu totul altfel decât ele.Natura sau propria ei voință o hărăzise să fie egală cu bărbatul de alături de ea,să-i fie partener în viață,nu numai amantă în pat.Nu putea să-i ceară să fie altfel,fără să o rănească.Wolfe mai ştia că efectul ei asupra lui era copleşitor.Personalitatea ei puternică putea schimba un bărbat pentru totdeauna, indiferent cât ar fi fost de stăpân pe situație.Totul îl făcea să creadă că Storm era femeia care reuşea să-şi sape adânc ființa în inima unui bărbat,marcându-i pentru toată viața.Iar el nu era pregătit pentru aşa ceva.
Deci,pe la miezul nopții,se aşează şi încercă să se concentreze asupra afacerilor,formând numărul de telefon,pe care îl cunoştea atât de bine.Era o linie directă,dintr-un birou din Paris.Se impacientă văzând că obține legătura cam

greu.Până la urmă,i se răspunse cu o voce puternică,profund franţuzească.
-Chevalier,la telefon.
-Dacă nu eşti într-o dispoziţie prea bună,te sun altă dată.
-Nu sunt deloc în dispoziţie proastă,răspunse Jared Chevalier,lăsând accentul franţuzesc de-o parte.Ceilalţi,din jurul meu,îmi creează probleme.
Wolfe mormăi:
-Ştiu ce vrei să zici.Ascultă,îmi faci o favoare?
-Bănuiesc că vrei să cercetez,ca de obicei,niscaiva dosare ale Interpolului.
-Da.Expoziţia lui Max va fi deschisă marelui public în câteva săptămâni şi vreau să iau anumite măsuri.
-Bine,zise Jared.Spune,de ce ai nevoie?
-Două lucruri: mai întâi,vreau câteva informaţii despre una din colecţionarele de-aici,Nyssa Armstrong.Îi dădu adresa femeii.
-Am înţeles.Şi-al doilea? Wolfe ezită,apoi zise:
-Mă cam îngrijorează compania care se ocupă de siguranţa expoziţiei.Max are încredere în ei.Dar,după ce primul tehnician pe care l-au trimis a făcut-o de oaie,am mai văzut-o şi pe Nyssa ieşind din birourile lor,deşi ea lucrează cu altcineva,în materie de siguranţă.Nu că aş avea vreo dovadă,în sensul scurgerii de informaţii.Compania aceasta are o reputaţie excelentă.Dar aş vrea să ştiu mai multe decât am găsit în dosare.Dădu toate informaţiile în legătură cu „Ace Security”,apoi adăugă:
-Vezi ce poţi afla şi despre personalul lor,bine?
-Nu-i nici o problemă.S-ar putea,însă,să dureze câteva zile.Va trebui să fac nişte schimbări la computer.Ştii,nu e o treabă oficială.
-Da,ştiu.Oricum,colecţia nu e ameninţată,câtă vreme se află în trezorerie,aşa că mai am ceva timp.Numai să mă anunţi.
-S-a făcut.Wolfe puse receptorul jos şi se ridică.Se duse la fereastră.
Apartamentul lui dădea spre golful San Francisco,oferind o imagine superbă.În timpul zilei,putea vedea şi podul Golden Gate.Acum,însă,totul era o mare de lumini colorate,uşor înceţoşate.Vru să se întoarcă la ale sale,dar gândul îi zbură din nou la Storm.Hotelul ei nu era prea departe.De fapt,dacă se uita pe fereastră,îl putea,chiar,zări.Îi veni să ridice receptorul şi s-o sune,numai ca să-i audă vocea aceea tărăgănată,dar rezistă tentaţiei.Ea avea darul să-l scoată din ale sale şi asta îl deranja cel mai tare.Indiferent ce se va mai întâmpla cu relaţia lor,voia,totuşi,să rămână stăpân pe el însuşi.Multă vreme după ce închise telefonul,Chevalier cercetă notele comunicate de Wolfe,care se aflau în faţa lui.Apoi oftă,desprinse foaia din bloc-notes şi o rupse în bucăţele mici,pe care le

aruncă spre coşul de gunoi.Nu nimeri.
Se ridică,se apropie de fereastră,fără să vadă nimic afară.Ochii i se mişcau într-o parte şi-n alta pe linia orizontului,în vreme ce mintea căuta febril o soluție.
-Fir-ar să fie! murmură el,în final.
De data aceasta,observă ceața care estompa luminile de pe pod.Peisajul era deprimant şi,pentru moment,îşi dori să fie la Paris.Murmură o nouă înjurătură, apoi se întoarse la birou.Nu ridică receptorul telefonului,conectat pe linia prin care era căutat la Paris,ci pe cel obişnuit.Când i se răspunse,spuse doar atât:
-Avem o problemă.

În următoarele două zile,Storm nu-l văzu decât în trecere pe Wolfe.Nu ieşi, tocmai pentru a-l evita,şi se agăță de munca ei,să uite.Adevărul era că intrase în criză de timp şi,până la hotel,studia diagramele şi planurile,pentru a găsi cele mai bune soluții.Citea tot felul de manuale despre programare.
Vineri după-amiază,începu să conceapă propriul ei program.Umplu prima foaie de hârtie specială cu tot felul de formule matematice.Spera să-l termine în trei-patru zile,apoi să verifice micile defecțiuni.De obicei,apăreau după introducerea programului în calculator.Cu toate că activitatea aceasta îi ocupa mare parte din timp,nu prea putea să doarmă.Se obişnuise cu fusul orar,dar somnul îi era zbuciumat,din cauza visurilor pe care le avea cu Wolfe.Chiar şi Ursuleț,care,spre deosebire de alte feline,nu prea dormea ziua,de data aceasta ațipea pe unde se afla,din cauză că Storm se zvârcolea toată noaptea şi îl deranja.
Situația putea continua mult şi bine,deoarece Wolfe era încăpățânat,iar ea avea încă remuşcări pentru minciunile pe care i le spusese.Dar lucrurile se schimbară vineri după-amiază,când sosi un vizitator la muzeu.
-Bună!Storm ridică privirile,uimită s-o vadă pe Nyssa Armstrong în cadrul uşii de la camera computerelor.Femeia,mai în vârstă ca ea,rafinată şi sofisticată, îmbrăcată într-o rochie de mătase,cu părul ei auriu-deschis,prins într-un coc,cu machiajul perfect şi cu un zâmbet profesional pe buze,o făcu pe Storm să se simtă amenințată.Şi asta nu neapărat pe plan profesional.
Într-un concurs al eleganței,Nyssa ar fi câştigat detaşat.Storm era îmbrăcată în pantalonii ei decolorați,cu cizme şi cu un pulover cu două numere mai mare decât trebuia.În plus,părul i se electrizase,pe nas avea un punct de cerneală, două creioane după urechi şi îşi rodea o unghie.Un moment,se-întrebă cum de-şi putuse închipui că Wolfe o va prefera pe ea,unei creaturi atât de rafinate,ca aceea din fața ei.La urma-urmei,îşi amintea de cât de mult o dorise el şi,totuşi,în ultimele două zile,n-o mai căutase.Conştientă de poziția ei dezavantajată,Storm

nu uită,totuşi,de îndatoririle pe care le avea.Se ridică în picioare,întoarse foile la care lucra,şi ocoli biroul,până în faţa femeii care o căuta.
-Domnişoară Armstrong,n-ar fi trebuit să veniţi aici,zise ea,blând.Nu v-a oprit nici unul din gardieni?Wolfe plasase un paznic acolo,din ziua în care Storm îi spusese despre interceptarea telefonică.Nyssa făcu ochii mari,cu inocenţă.
-Ooo,păi m-a lăsat să trec.Oamenii mă cunosc.Doar am venit de-atâtea ori pe-aici,să-i vizitez pe Max şi pe Wolfe.Storm îşi zise că va trebui să lămurească şi această chestiune.
-Aha! Bine,dacă tot aţi intrat,cu ce vă pot fi de folos?
Se aşeză în aşa fel,încât s-o împiedice pe Nyssa să mai înainteze.
-De fapt,am venit să-l văd pe Wolfe.N-ai nimic împotrivă,nu-i aşa,dragă?
Câteva clipe,Storm nu fu în stare să vorbească.Mai întâi de toate,îi displăcu faptul că i se spusese „dragă”,mai ales că pe femeia aceasta nu o întâlnise decât o singură dată,la toaleta unui restaurant.Era sigură că Nyssa avea să le aducă numai necazuri.Storm îi răspunse amabilă:
-De ce mă întrebaţi pe mine? Vă interesează personal ce aveţi cu Wolfe.După cum ştiţi,biroul lui e mai jos,pe hol.Nyssa rosti pe un ton la fel de politicos:
-Nu,n-am ştiut acest lucru.De fapt,n-am fost niciodată la el în birou.
-Atunci vi-l voi arăta eu,cu cea mai mare plăcere,zise ea,obligând-o,aproape,pe cealaltă femeie să iasă.Apoi,închise uşa în urma ei.
-Pe aici,vă rog!
-Ai un accent fermecător,spuse Nyssa,urmând-o pe Storm.Eşti din Georgia? Din Alabama?
-Din Louisiana.Din întâmplare,Storm ştia sigur că Wolfe se afla în biroul lui, pentru că îl văzuse trecând,cu o oră în urmă,prin faţa uşii ei.Aşa că bătu tare, deschise şi zise:
-Ai un oaspete.Îi făcu semn Nyssei să intre,înainte chiar ca Wolfe să se ridice de pe scaun.Nu mai aşteptă să vadă ce reacţie va avea în momentul în care o va vedea pe Nyssa.Închise uşa şi se duse înapoi,la ea.Spre surprinderea ei,Morgan o aştepta în uşa biroului ei,deşi,când trecuse pe lângă ea,împreună cu Nyssa, aceasta era închisă.Sprijinindu-se de clanţă,Morgan rosti:
-Văd că a-nceput vânătoarea din nou.Storm se opri şi cântări chestiunea.
-Aşa se pare.
-Te deranjează?
-De ce? în afară de faptul că are ochi de criminal,cred că se potriveşte foarte bine cu el.Morgan renunţă la figura ei serioasă şi făcu:
-Miauuu! Storm surâse.

-Bun,recunosc.Femeia asta mă calcă pe nervi.
-Mă bucur să aud că mai ai şi nervi.Începusem să mă îndoiesc.Sper să faci ceva şi s-o opreşti pe Nyssa să pună ghearele pe Wolfe.
-E băiat mare.Cred că poate să-şi poarte singur de grijă.
-Da,numai că nu asta-i problema,nu-i aşa? Ochii aurii ai lui Morgan străluciră.
Storm dădu din cap.
-Pe ea o interesează,în primul rând expoziţia.Ştim cu toţii foarte bine.Dacă vrea să-l îndepărteze pe Wolfe de mine,o face doar din interes.Morgan aprobă grav.
-Aşa e.Deci,nu te deranjează deloc?
-Absolut deloc!
-Dar de ce ţi-ai strâns aşa pumnii? Storm se uită în jos şi făcu un adevărat efort să-şi relaxeze mâinile.Îi fu destul de greu.Îşi flexionă degetele şi îşi drese vocea.
-Mare lucru! Sunt şi eu puţin încordată,îşi îndreptă umerii hotărâtă şi continuă:
-Am avut o zi grea.Cred că-mi strâng jucăriile şi plec acasă.
-Şi dacă întreabă Wolfe de tine?
-Ce te face să crezi c-o va face?
-Pentru că mi s-a părut cam neliniştit,în ultima vreme,când nu ştia pe unde eşti, spuse Morgan.De obicei,mă întreabă pe mine sau pe unul din gardieni.Ieri,când ai plecat la masă,ne-a înnebunit pe toţi,până te-ai întors.Storm rosti egal:
-Nu l-am văzut când m-am întors.
-Nu,bineînţeles! A făcut el cumva să nu-l vezi.
Informaţia aceasta părea foarte interesantă,dar Storm nu o prea luă în seamă.De când ştia că între ea şi Wolfe exista o oarecare simpatie,Morgan exagera totul, dorind să se materializeze legătura lor.
-Nu cred că va întreba de mine.
-Ooo,fii sigură că da!
Deşi nu credea că va întreba de ea,Storm simţi cum i se urcă sângele la cap:
-Dacă se întâmplă să întrebe,spune-i c-ar face mai bine să fie atent ce vorbeşte,la aşternut,cu Nyssa.Nu-mi face nici o plăcere să schimb codurile de acces în computer.Morgan făcu ochii mari.
-Eşti sigură că vrei să-i spun asta?
-De ce nu?
-O,aşa.Sper că ştii ce faci.În sinea ei,Storm se îndoia de acest lucru,dar nu voia să dea înapoi.
-Bineînţeles că ştiu! Ne vedem luni.
-Sper.O oră,cât mai stătu acolo,Storm fu extrem de iritată.Îşi alese materialele la care avea să lucreze pe timpul weekendului,îl luă pe Ursuleţ şi coborî în parcare,

unde o aştepta jeepul ei închiriat.Ajunse în apartamentul ei de la hotel şi aruncă totul pe unde putu.Apoi,făcu un duş,sperând că apa fierbinte o va mai linişti.
Într-adevăr,se simți mai bine,lucru care o făcu să râdă de ea însăşi,în timp ce-şi usca părul.Cum o evitase în ultimele două zile!N-avea cum s-o întrebe pe Morgan de ea -indiferent ce credea bruneta aceasta -aşa că mesajul ei,care avea ca scop să-l calce pe nervi,fusese inutil.La fel ca mânia îndreptată împotriva Nyssei.Cunoştea genul acesta de femei,care îşi făceau din farduri şi din haine frumoase un adevărat scut de apărare.
Dându-şi seama de toate acestea,Storm se simți secătuită şi uşor deprimată.Se schimbă într-unul din costumele ei de casă,comode,format dintr-o bluză şi pantaloni cu aspect mătăsos,dar căptuşiți cu flanelă.Păreau nişte pijamale,îşi trase şi o pereche de şosete negre,pentru că i se răciseră picioarele.
Porni televizorul,ca să afle ştirile,şi se pregăti să sune pentru a i se aduce masa în cameră,când o bătaie în uşă o făcu să sară de la locul ei.Nu avea nici o îndoială despre cine era vizitatorul.Se duse la uşă,fără să-şi dea seama,în momentul acela,ce simte.Bineînțeles,era Wolfe,pe care nu-l văzuse niciodată atât de mânios.
-Pot să intru? întrebă el,cu o politețe exagerată.Ea se dădu înapoi,făcându-i loc să treacă.Rosti,pe tonul ei cel mai afurisit cu putință:
-Probabil c-ai primit mesajul meu.Wolfe îşi dezbrăcă jacheta neagră şi o aruncă pe canapea,gata-gata să-i nimerească pe Ursuleț,care se chirci şi privi cu atenție tot ce se întâmpla în jurul lui.
-Da,l-am primit.Ce naiba ai vrut să spui? izbucni el,pe un ton tăios,uitându-se mânios la ea.Pentru că era numai în şosete,el o privea şi mai de sus,aruncând asupra ei valuri de mânie,aproape vizibile.Dar Storm nu se dădu înapoi.Pur şi simplu,nu se sperie.Era obişnuită cu cei şase fraţi ai săi,pe care îi înfrunta adesea şi nu ceda niciodată de bunăvoie,în fața lor.
Îşi înfipse mâinile în şolduri,ridică bărbia şi rosti tăios,uitându-se în ochii lui:
-Cred că mesajul meu a fost foarte clar.
Dacă vrei cuvinte mai scurte,ca să înțelegi,pot să ți le spun!
-Ceea ce vreau eu este să-mi ceri scuze!Nu era treaba ta să te-amesteci iar Morgan...Până luni,ştie tot oraşul.
-Ca şi cum n-ar şti deja!Ascultă,dacă crezi că planurile pe care le are Nyssa cu tine sunt secrete,te înşeli amarnic.Toată lumea bârfeşte deja,eroule! Te-a prins în laț.Şi,după câte am auzit,nu i-a scăpat nimeni.
-Nu m-a prins în nici un laț!strigă el.Ți-am mai spus că n-a obținut ce-a vrut ea de la mine.Nu i-am permis să se uite la colecție şi dacă crezi că...

-Ce să cred?Wolfe făcea eforturi vizibile să se calmeze.Când vorbi din nou, vocea îi era mult mai controlată.
-Chiar crezi că mă las păcălit de ea? Că sunt în stare să-i ofer pe tavă secretele,în legătură cu siguranța expoziției? Şi asta,în pat? Asta crezi tu,despre mine?
-Mă întrebi ce cred eu?Ei,află că sunt convinsă că ai putea da lecții de încăpățânare până şi unui catâr! izbucni ea.El o privi intens şi-i zise:
-Are asta vreo legătură cu ceea ce vorbeam?
-Nu,n-are nici o legătură.
Storm încerca din nou să-l năucească.Asta îl înfurie şi mai tare.
-Nu vreau să schimbăm subiectul.Îți ceri scuze pentru ceea ce-ai zis,sau nu?
-Nu! spuse ea,ridicându-şi bărbia.Şi cu asta,am încheiat primul subiect.
Pe undeva,Wolfe îşi dădu seama că mânia aceea a lui era absurdă,dar era prea aprins ca să admită că toată situația începuse să devină comică.
Tremura,aproape,de nervi,iar mânia lui se revărsa asupra unei blonde de-o şchioapă -acum,fără cizme,părea chiar mai mică -care putea ea,însăşi,să dea lecții de încăpățânare unui catâr,dar asupra căreia nu-i venea să ridice mâna, indiferent cât de furios ar fi fost.Stătea şi se uita la el,cu feţişoara ei mică,-eu ochii aceia verzi şi strălucitori,plini de temperament.Ştia că,oricât s-ar strădui el,ea nu va ceda nici un pic.Şi asta-l înnebunea şi mai tare.
-La naiba! murmură el.Şi care-ar fi al doilea subiect de discuție?
Când rosti această întrebare,nu-şi dădu seama cât de ridicol era.
-Despre încăpățânarea ta.
-Uite cine vorbeşte!
-Eu,încăpățânată? Nu sunt încăpățânată deloc! Sunt obiectivă şi am dreptate!
Wolfe simți că o iau de la început,dar nu părea în stare să se oprească.
-În legătură cu ce ai tu dreptate?
-În legătură cu încăpățânarea ta.
-Asta-i o conversație penibilă,îşi dădu el,deodată,seama.
-Eu,una,vorbesc serios,rosti ea,tăios.Wolfe se uită lung la ea.
-Dacă vrei să fii luată în serios,nu te mai îmbrăca în pijama cu botoşei!
Storm îşi dezlipi privirile dintr-ale lui,o clipă,şi se uită la picioarele ei, uimită.Apoi îşi ridică din nou ochii spre Wolfe şi izbucni în râs.El se trezi făcând acelaşi lucru.Furia îi trecuse,ca şi când n-ar fi existat.Când se mai potoli, Storm spuse:
-Nu port pijama cu botoşei,ci doar şosete,care,întâmplător,se asortează cu pantalonii.Se sprijini relaxată,cu unul din şolduri,de speteaza canapelei.
-O,păreau nişte botoşei...

Ea se abținu să nu chicotească,uitându-se la el.El avea pe buze surâsul acela,pe care nu i-l mai văzuse de mult,şi spera că îşi va da seama că era mai uşor să se înțeleagă cu ea,dacă se comporta cu blândețe.Nici nu ştia el cât de mult îşi dorea acum să o ia în brațe..,Rosti sec:
-Hai să admitem: am fost deplasată când am spus ce-am spus despre tine cu Nyssa.
-Îți mulțumesc,zise el prompt,acceptând scuzele,fără să se cramponeze.Dar să ştii,am ascultat sfatul tău şi am verificat-o.
-Credeam c-ai făcut-o mai de mult,murmură Storm,fără să-şi poată masca sarcasmul.
-Iar începi!o avertiză Wolfe sever.Am vrut să-ți spun că am pus pe cineva să cerceteze dosarul Nyssei.
-Da? Pe cine? El ridică din umeri.
-Am şi eu legăturile mele,la poliție.Mă ajută mult în munca mea.
-Da,cred că da.Şi? Ai ajuns la concluzia că e o amenințare pentru colecție?
Wolfe ezită,apoi ridică,din nou,din umeri.
-Tot ce e posibil.E foarte interesată şi nu poate să ascundă acest lucru.Apropo,de aceea a venit astăzi la muzeu? Storm surâse uşor.
-Vrei să spui că din interese profesionale,nu personale?Ia mai gândeşte-te puțin.Mai întâi,ea a venit în camera computerelor.Ştiu foarte bine la ce s-a gândit.Sigur,la colecție,dar şi la tine, îi place rolul de vampă.
-N-am mai auzit cuvântul acesta de ani de zile,spuse Wolfe,clătinând din cap.
Storm spuse,fără ezitare:
-Poate ar trebui să iau lecții de la ea.Sunt o catastrofă,în materie de seducție.
Wolfe ştia că lucrul cel mai bun,pe care-l avea de făcut,era să-şi ia haina şi să plece imediat.Dar faptul că se ținuse atâtea zile departe de ea nu-l ajutase cu nimic s-o uite.O dorea şi mai mult Simțămintele lui erau mult mai puternice decât rațiunea,mai ales în privința ei.
Îl trecuse prin furcile caudine,în numai câteva minute.Trecuse brusc de la mânie,la umor,şi-acum,la dorință,şi ştia că e o iluzie să creadă că-şi mai poate controla reacțiile.Nu-era sigur decât de un singur lucru: dacă pleca acum de lângă ea,avea să regrete toată viața.
-Nu,zise el,într-un târziu.Nu eşti deloc o catastrofă.
-Iar ai avut insomnii? zise ea surâzând,cu ochii aceia verzi,îmblânziți.
-Cred că a devenit ceva normal.Ce mi-ai făcut,Storm?
Ea tăcu o vreme,privindu-l,apoi se depărtă de canapea şi făcu vreo doi paşi spre el,micşorând distanța dintre ei la jumătate.Deci,se întâlneau la mijloc.

Wolfe nu-şi putu aminti cu exactitate,după aceea,dacă luase o decizie conştientă sau se condusese după un impuls.În orice caz,anulă distanța dintre ei,făcând un singur pas,şi o luă în brațe.Storm țipă uşor,apoi îi cuprinse gâtul şi îşi ridică fața, invitându-l,parcă.Wolfe se aplecă,fără ezitare,şi îşi lipi buzele de ale ei.Valul de pasiune care îi cuprinsese pe amândoi nu-l mai surprinsese,dar îl făcu să se clatine pe picioare.Era ca o forță primară încătuşată prea multă vreme,în sfârşit eliberată,diferit de tot ceea ce cunoscuse Wolfe până la a o întâlni pe Storm.
Foamea de ea era absolută,trebuia satisfăcută cu orice preț.Simțea cum i se zbate inima la apăsarea sânilor ei.El însuşi fremăta,ca şi cum fiecare nerv al său ar fi fost atins de cele mai pure senzații.Mâinile lui alunecară spre şolduri şi-i cuprânseră fesele,trăgând-o spre el,să simtă cât era de excitat.Ea gemu,deodată,de plăcere şi mâinile se strânseră şi mai mult în jurul gâtului lui,agățându-se cu degetele lungi de trupul acela puternic şi senzual.
Wolfe îşi ridică fața,încercând să-şi liniştească puțin respirația,dar nu reuşi.
Inima i se zbătea sălbatic,înnebunită de dorință.Rosti răguşit:
-N-ai nimic pe sub pijamaua asta afurisită,nu-i aşa?
-Nu e pijama,murmură Storm,ca-n somn.Ochii ei erau înceţoşați de dorință, buzele,uşor desfăcute şi fața,îmbujorată..
-Nu,n-am nimic pe dedesubt.Se simte,nu?
Da,se simțea şi avea efectul unor vreascuri uscate aruncate pe foc.
Materialul vaporos era atât de subțire şi,cu toate acestea,constituia încă o barieră care îl împiedica să-i simtă căldura pielii.Zile întregi visase la trupul ei delicat şi gol,imaginându-şi feţişoara aceea drăgălaşă cuprinsă de plăcere.Realitatea de acum îl năucea.Rămase nemişcat,de frică să nu dea drumul pornirilor acestei dorințe,care părea mult prea intensă şi sălbatică.Nu voia să facă nimic care să maculeze această primă experiență a ei,chiar dacă s-ar fi chinuit,dar fata se lipi lascivă de el şi Wolfe gemu tare,fără să se mai poată abține.
Îşi ridică ochii verzi şi strălucitori spre el:
-Te doresc-zise ea,răguşit.N-ai să mă refuzi şi de data aceasta,nu-i aşa? Wolfe,să nu spui nu...El îşi dădu seama că nu va mai putea s-o refuze niciodată,cu nimic, dar nu i-ar fi spus-o nici dacă ar fi fost în stare să rostească ceva coerent.În loc de asta,mormăi ceva ininteligibil şi o ridică în brațe,căutându-i gura orbeşte.
O duse în dormitor şi o lăsă jos,în picioare,lângă patul acela uriaş.Draperiile erau trase,iar veioza de pe noptieră aprinsă,aşa că putea fi orice oră din zi sau din noapte.Camera de hotel avea ceva impersonal.Dar Wolfe nu observă nimic din toate acestea.Nu o vedea decât pe ea.Voia să se grăbească,dar îşi dădu seama că era imposibil; trupul şi simțurile lui ascuțite nu doreau decât împreunarea

lor,cu o ardoare care depăşea orice putinţă de control.Abia fu în stare să-şi mai îmblânzească puţin sălbăticia aceea care îl cuprinsese.
Wolfe o sărută din nou cu sete,pieziş,ca să poată pătrunde mai adânc buzele ei.Reacţia sa pasională îl făcu să se cutremure.Îi simţi degetele descheindu-i cămaşa,trăgându-i-o peste umeri,apoi,atingându-i pieptul,ca şi cum ar fi vrut să-l cunoască numai prin atingere.Degetele ei pătrunseră prin pădurea de păr, până la piele.Îi atinse sfârcurile,mângâindu-i muguraşii aceia tari,iar el se cutremură din nou.Când îşi ridică faţa,încercând să-şi controleze respiraţia,ea îl privea cu ochi întunecaţi şi strălucitori.
-Te simţi bine? şopti ea,mângâindu-l cu degetele.
Era aproape vrăjit de expresia încântătoare de pe chipul ei micuţ şi copleşit de atingerile acelea seducătoare.Dorea să-i spună cât era de minunată,cum făcea să-i fiarbă sângele-în vene,şi că o asemenea senzaţie nu mai pusese stăpânire pe el niciodată.Dar nu fu în stare.Faţă de ea,nu putea reacţiona la fel ca în cazul altor femei,cu vorbe seducătoare,care se refereau mai degrabă la frumuseţea lor,decât la partea intimă a relaţiei dintre ei.Cuvintele acelea,care îi veneau fără efort pe buze până atunci,acum refuzau să mai apară.Nu fusese niciodată un amant tăcut,dar,în cazul de faţă,era altceva.Simţea dorinţa ancestrală de a face dragoaste în sine,fără nici un cuvânt.
Wolfe scoase un geamăt şi-i trase bluza peste cap.Storm,abia respirând,după o asemenea mişcare bruscă,se lipi cu sânii goi de trupul lui.Li se tăie răsuflarea amândurora.Storm se uită la el,simţându-i mâinile pe umăr,trăgând-o mai aproape,strivindu-i sfârcurile tari cu pieptul acoperit cu păr: Plăcerea lui era la fel de mare ca a ei,pentru că pleoapele îi ardeau grele,iar gura i se curbase senzual.Simţi o satisfacţie intensă la gândul că îi trezea asemenea senzaţii.
Degetele ei alunecară peste coastele tari,apoi îi mângâiară talia,frământându-i muşchii puternici.Abia mai putea să respire.Tensiunea aceea creştea, cuprinzându-i corpul ca un acces de febră.Păru că toată vlaga i se scurge prin vârful degetelor de la picioare,aşa că simţi nevoia să se sprijine de el.Ţipă uşor,când sânii îl atinseră din nou.Mâinile lui Wolfe o cercetau frenetic.Una din ele era înfiptă în părul ei des,cealaltă îi trăgea bazinul mai aproape de trupul lui.Simţi în fiinţa lui un tremur ciudat.Rosti cu voce răguşită:
-Uşurel.Cu toată lipsa ei de experienţă,Storm îşi dădu,îndată,seama ce voia ei să zică.Înţelese că tot ce se întâmpla acum între ei era atât de primitiv şi de puternic,încât nu se putea controla prea uşor.
-Nu,şopti ea,ridicându-se pe vârfuri,în timp ce-şi încolăcea braţele în jurul gâtului lui.Nu poate fi uşor...ştii şi tu,prea bine.Doar simţi,nu-i aşa?

El rămase o clipă nemişcat,aproape ca o stană,ca şi cum i-ar fi contrazis cuvintele.Dar,apoi,scoase un sunet gutural şi se aplecă să o sărute,cu gura atât de înfometată,încât ea simți o nevoie dureroasă de a se dărui cu totul.Auzi,ca prin vis,cum el dădea la o parte aşternuturile,apoi o ridică şi o puse în mijlocul patului.Storm era atât de amețită,încât nu deschise ochii imediat,pentru că se temea ca nu cumva încăperea să se învârtă în jurul ei,dar,când îi simți mâinile în jurul şoldurilor,trebui să i se uite în ochi.Chipul lui era aspru,copleşit de dorință,ca o mască străveche a senzualității masculine,ochii îi ardeau.Nu şi-ar fi închipuit vreodată că un bărbat putea arăta în felul acesta şi cât de frumoasă putea fi pasiunea primitivă.Imaginea aceasta o secătui de voință,de putere,
lăsându-i doar foamea aceea arzătoare,pe care el i-o insuflase.Îi trezise toate instinctele primare,tăindu-i respirația.
El îi trase uşor pantalonii şi şosetele,iar ea simți o uşoară uimire că zăcea acolo,
cu trupul gol.Felul în care o privea o făcu,însă,să uite de orice altceva,în afară de setea aceea de a i se dărui.Nu mai conta nimic pe lume.
Auzi zgomotul pantofilor lui aruncați pe podea,apoi îl simți lângă ea.
Avea,încă,pantalonii pe el şi intui că încerca,în felul acesta,să se controleze cât mai mult.Dar înainte să se poată dumiri,simți,ca pe un şoc,gura lui atingându-i sânii.Trupul i se arcui de plăcere şi țipă uşor.Brațele i se încleştară convulsiv pe umerii lui.Nu-i venea să creadă că o făcea să se simtă în felul acesta,că îi transmitea asemenea senzații uluitoare.Îi puse mâna pe un sân şi i-l frământă uşor,în vreme ce îi mângâia celălalt sfârc cu buzele.
Storm îşi alunecă degetele în părul lui des,ținându-i capul strâns şi se simți pătrunsă ca prin vis.Plăcerea se revărsă asupra ei în valuri arzătoare,din ce în ce mai puternic,iar trupul ei se rupse parcă de ea,căutându-şi proprja-i viață,asupra căreia nu avea cum acționa.Nu mai fu în stare să-şi controleze bătăile inimii,nici gemetele uşoare ale dorinței.
Apoi,îi simți mâna atingând-o mai jos,făcând-o să aibă o senzație pură,aproape dureroasă.Dar durerea aceea era extrem de plăcută.El îi mângâia ridicătura aceea ca o perniță,de pe pubis,şi,deodată,fu cuprinsă de setea împlinirii.
Pe măsură ce tensiunea creştea,Storm simți nevoia să-şi acopere gura cu mâna,
pentru a nu striga de plăcere.El,însă,i-o dădu la o parte şi îşi lipi sălbatic buzele de ale ei în timp ce continua să o mângâie.Rostea vorbe fără şir,neînțelese.
O clipă,ea intră în panică,voind,parcă,să scape de trupul acela care îi dădea senzații atât de ciudate.Dar instinctul fu mai puternic şi se lăsă în voia lui,până tensiunea i se transformă într-o explozie extazică,ce o cuprinse în valuri.Țipă sălbatic.Păru că durează o veşnicie.Ea suspina tremurând.Încet-încet plăcerea se

stinse,lăsând-o suspinând,fără putere.

CAPITOLUL 6

Wolfe o mai ținu,câteva clipe,în brațe,sărutându-i fața îmbujorată,apoi se rostogoli din pat.Storm încercă să-şi recapete respirația,copleşită de ceea ce i se întâmplase şi nu-şi dădu seama că plecase de lângă ea,până când nu simți că se întoarce.Îl văzu gol,alături,şi fu convinsă că el îşi asumase responsabilitatea pentru ceea ce făcuse.De fapt,amândoi erau conştienți şi se felicită,în gând,că avusese încredere în el.

Se întoarse dornică în brațele lui,excitându-se pe loc.Căldura sălbatică din ochii lui părea la fel de senzuală ca mâinile şi ca gura care o învățaseră ce însemna extazul.Nu dorea nimic mai mult pe lumea asta,decât să-l facă să se simtă bine.

Dar,în ciuda faptului că pe față i se citea dorința nestăpânită,Wolfe încerca să se agațe de ultimele urme de voință din ființa sa.

O mângâia pe tot trupul,ca şi cum atingerea pielii ei fine îl domolea.O săruta arzător pe gât.Storm închise ochii,alunecându-şi mâinile peste umerii şi spatele lui transpirat.Respirația i se acceleră.Gura lui se lipise chinuitor de sfârcul ei,ca şi cum nu-i mai venea să-l lase.

Wolfe nu ştia cât se mai putea abține,dar răbdarea îi fu răsplătită prin senzații cum nu mai cunoscuse până atunci.Amânând împlinirea dorinței,deveni atât de sensibil,încât până şi atingerea degetelor ei îl făcea să tremure.Simțurile i se concentraseră intens asupra ființei ei,ca şi cum nu mai exista nimic altceva pe lume.Şi ochii verzi,de smarald,care-l priveau strălucitori.

Gura ei i se plimba catifelată pe trup,iar sânii păreau făcuți anume pentru căuşul palmelor lui.Îi simțea cu limba mătasea sfârcurilor.Pielea ei era catifelată şi înfierbântată de dorință,iar trupul subțire se unduia delicat.Din când în când, scotea sunete mici,de plăcere necontrolată.Wolfe ar fi dorit ca aceste clipe să dureze pentru totdeauna,dar trupul i-ar fi explodat,dacă mai întârzia.

Şi ea era pregătită să-l primească,sub sărutările şi mângâierile lui copleşitoare.Îi simți trupul încordat tremurând şi nu mai putu să se abțină.Îi desfăcu picioarele uşor şi pătrunse între ele,în timp ce ea îi puse mâinile pe umeri.

Ochii li se întâlniră scăpărând ca smaraldul şi gura i se deschise,căutând aerul, când îi simți trupul peste al ei,căutând să o pătrundă.Dăruirea aceasta a ei totală provenea,probabil,din aşteptarea lungă de a întâlni un bărbat adevărat.Sau era numai iubirea copleşitoare pe care o simțea pentru el?

Nu-i venea să creadă că i se putea întâmpla aşa ceva,că putea ajunge la o asemenea intimitate cu un bărbat.Carnea i se încrâncena neputincioasă sub forța

aceasta pe care nu o mai putea controla.Intră,o clipă,în panică,pentru că avu sentimentul vulnerabilității ei feminine,dar când îl auzi rostindu-i numele,orice urmă de frică dispăru.Nu avea puterea lui,dar era sigură că el nu şi-o va folosi împotriva ei.Se uită la chipul lui frumos,la ochii aceia de vultur,şi îi încolăci gâtul cu brațele.Tensiunea interioară crescu,până când deveni dureroasă, dar nu voia ca el să se oprească.Dorea să-i aparțină cu totul,iar el încerca să fie cât mai delicat cu putință.Numai că,fiind un bărbat mare,era greu să o pătrundă într-o clipă.Țipă uşor,simțind că el ajunsese până în străfundurile trupului ei,dar durerea se stinse ca prin farmec şi în locul ei apăru o plăcere sălbatică.
După o clipă de reținere,Storm se lăsă,din nou,în voia lui.Era încântată că,după ce dispăruse bariera aceea micuță dintre ei,trupurile lor păreau făcute unul pentru altul,atât de bine se potriveau.Nu mai avea nici o durere,iar tensiunea se transformase în intimitate profundă.Când el îşi aplecă fața să o sărute,ea reacționa cu sălbăticie.Fu cuprinsă de un nou val de dorință.Mâinile îi mângâiau spatele şi umerii.Îşi apăsă sânii de pieptul lui tare,în timp ce el îşi apropia abdomenul de al ei tot mai mult,strivind-o sub greutatea trupului său.
Wolfe se uită la fața ei,încercând să fie cât mai delicat,apoi începu să se mişte.Îşi strecură brațele pe sub umerii ei,ca s-o apropie cât mai mult.Degetele i se amestecară în părul ei sălbatic.Ea gemu stins,ridicându-şi capul să-i primească sărutul,privindu-l cu ochii verzi,strălucitori,în timp ce ei o pătrundea fără grabă.
Mişcările ei sub el îl încântară atât de tare,încât urlă,aproape.Era încolăcită strâns în jurul lui şi-i simțea trupul mătăsos,unduindu-se.Încercă s-o ferească,să se abțină,cumva,dar reacția ei fervență îi învinse voința.Era fără teamă în dragoste,aşa cum era şi la mânie.
Mai târziu,îşi aduse aminte de asta,ca de o nebunie,indiferent ce-ar fi fost,
depăşea cu mult plăcerea obişnuită.Posesia era reciprocă -o legătură perfectă,
care depăşea orice graniță.Fură absorbiți de nişte valuri misterioase şi Storm se lăsă în voia lor,fără oprelişti.Îi izbucneau din piept tot felul de sunete pe care nu şi le recunoştea.În clipa în care crezu că nu mai poate suporta,trupul întreg i se lichefie şi i se aprinse,făcând-o să se cutremure.Aceeaşi plăcere îl cuprinse şi pe Wolfe,mângâietoare şi explozivă,totodată,sublimată într-o senzație pură.Din pieptul lui țâşni un sunet gutural şi profund.Secătuit,nu mai fu în stare nici măcar să-şi dea seama ce se întâmpla cu el.

Wolfe nu-şi amintea mare lucru.Bănuia că ațipiseră amândoi puțin,unul lângă altul,în patul răvăşit.Ştia,doar,că o ținuse îmbrățişată până şi în somn,ca şi cum s-ar fi temut că nu i-o fure cineva.

Era ceva neobişnuit pentru el şi,oarecum,iritant.Îi trecu prin minte că nu se făcuse prea târziu.Dar nu se putu uita la ceas,pentru că mâna îi era acoperită de valurile părului ei,aşa că se întoarse că se uite la ceasul de pe noptieră.Nu era nici opt seara.Storm îşi ridică fruntea de pe umărul lui,făcându-l să tresară.Nu-şi dăduse seama că e trează.Iar dacă ar fi încercat să prezică primele ei cuvinte,
după ce făcuse dragoste,pentru întâia oară,cu un bărbat,ar fi nimerit-o ca nuca în perete.Ca de obicei,reacţia ei fu total neaşteptată.
Rosti cu voce tărăgănată,privindu-l leneş,cu ochii ei verzi,minunaţi:
-Îţi mulţumesc.Wolfe simţi ceva aproape dureros în fiinţa lui.
-Pentru ce? murmură el,mângâindu-i părul.Degetele-i atinseră pielea catifelată.
Ea surâse:
-Pentru că ai fost primul meu iubit şi m-ai făcut să mă simt minunat.
-Te-am rănit,zise el.Storm spuse nonşalant.
-Nici nu mă aşteptam să n-o faci.Dar n-a fost rău deloc,pentru că m-ai făcut să te doresc atât de tare,încât n-am mai simţit durerea.Ştiu că putea fi mult mai rău.Nu cred că ţi-a fost prea uşor să fii atât de răbdător cu mine şi vreau să ştii că-ţi sunt recunoscătoare.Privirea ei era serioasă,nu se mai putea citi nimic altceva în ea.
Wolfe simţi furnicături în tot trupul.Nu i se mulţumise niciodată,când făcuse dragoste cu o femeie,aşa că nu prea ştia cum să reacţioneze.Mai ales că ar fi fost un monstru,dacă nu s-ar fi purtat cu ea delicat,după ce i se dăruise total.Era bine,oare,să-i spună toate aceste frământări ale lui,sau să se comporte la fel de natural,ca ea?Până la urmă,optă pentru ultima variantă,pentru că voia să păstreze atmosfera aceea destinsă dintre ei.
-Pentru puţin,spuse el,sec.
Storm îi zâmbi şi-i sărută bărbia,apoi se sprijini într-un cot.
-Poate o să-ţi par total lipsită de romantism,că mă gândesc acum la mâncare,zise ea,dar e aproape opt şi n-am mai pus nimic în gură de la prânz.Ce-ar fi să comandăm ceva,în cameră?
-Dacă-ţi face plăcere,putem ieşi,îi spuse el.
-Mi-ar face mai mare plăcere să stau aici,cu tine.După o clipă de ezitare,rosti natural,deşi prin priviri îi trecu o urmă de vulnerabilitate:
-Te-ai gândit să rămâi aici,peste noapte,nu-i aşa? Mâna îi alunecase pe umărul ei,când se mişcase,şi degetele lui lungi îi pipăiau oasele mici,de sub pielea mătăsoasă.Rosti cu o voce aspră:
-Dacă mă inviţi,rămân toată săptămâna.Storm zise în treacăt:
-Te invit.Îşi aplecă faţa şi îi atinse uşor mâna cu obrazul.Apoi,ea se desprinse graţioasă de el şi se dădu jos din pat.Goală,era sexy într-un fel cum nu mai

văzuse ei până atunci.Părul stufos îi curgea pe umeri,acoperindu-i sânii ca un voal,iar trupul delicat era perfect format.Nu-şi putea dezlipi ochii de la ea.Numai că,în momentul în care se dăduse jos din pat,oftase,aşa că dorința lui se mai potoli şi,în locul ei,apăru îngrijorarea.
-Să faci o baie caldă,ca să te simți bine,mai târziu,zise el,blând.
Ea se întinse,fără să-şi dea seama,şi se strâmbă uşor.
-Cred că s-ar putea să ai dreptate.Nu sunt obişnuită să fac altceva în pat,decât să dorm sau să citesc.Spunându-şi că are destul timp să-şi potolească setea de ea Wolfe se ridică şi îşi puse picioarele pe podea.Uşurel.Trebuia să mențină atmosfera aceasta plăcută şi relaxată.
-Am să am eu grijă de meniu.Când ai să-ți termini baia,mâncarea va fi deja în cameră.
-Parcă ai face un plan,îi zâmbi ea şi plecă în baie.După o clipă,Wolfe auzi apa curgând,în cadă.Se ridică din pat şi-şi puse pantalonii.Dar nu se olteni să-şi îmbrace şi cămaşa.O puse,împreună cu lucrurile ei aruncate pe jos,pe speteaza unui scaun.Ieşi,apoi,în camera de zi,să caute lista de meniu.În momentul în care o găsi pe televizor,îşi aminti şi de cel de-al treilea ocupant al apartamentului.
Ursuleț se afla în acelaşi loc,pe speteaza canapelei,lângă jacheta lui de piele neagră,într-o poziție ciudată,confortabilă pentru pisici,cu lăbuțele strânse sub el şi cu coada strânsă pe lângă trup.Se uita la Wolfe cu ochii aceia verzi,ca ai lui Storm.
-Salut! zise Wolfe,tatonând terenul.Nu prea era obişnuit cu pisicile,dar simțea că,în cazul de față,avea cu cine sta de vorbă!
Fie că Ursuleț n-avea chef,fie că îl deranja schimbarea din viața lui Storm,cert e că nu făcu nici un semn prin care să-l încurajeze.Mutrişoara lui vioaie rămase enigmatică,la fel ca ochii verzi şi limpezi.
-Văd că asta-i tot ce ne putem spune,murmură Wolfe şi plecă în dormitor cu lista de meniu.Nu avea nici cea mai vagă idee ce i-ar fi plăcut lui Storm să mănânce, aşa că se apropie de uşa băii şi bătu uşor,întrebând dacă poate să intre.Storm păru amuzată:
-Poți să intri,spuse ea,apoi continuă,văzându-l în prag.Vrei să opreşti apa? Aş dori să stau aici,nemişcată.Făcu ce i se ceruse şi întreaga atenție i se concentra asupra ei.Se părea că nu mai exista loc pentru altceva în gândurile lui.Ea stătea întinsă în cada ovală,cufundată până la gât în spumă.Îşi prinsese părul neglijent, în vârful capului,ceea ce o făcu să pară şi mai delicată şi,într-un fel,extrem de sexy.Nu se mai sătura să o privească.Fu cu totul captat de parfumul acela exotic al ei,amestecat cu mirosul spumei de baie.

-Mulţumesc,murmură ea,cu capul sprijinit de marginea căzii.
Se uită la el cu ochi languroşi şi îi spuse,zâmbind:
-Meriţi un premiu,pentru asta.
-Am să mă gândesc la o recompensă,mai târziu,zise el,punându-şi un genunchi pe covoraşul de lângă cadă şi încercând să se concentreze asupra unor lucruri mai practice.Între timp,spune-mi,mai bine,ce-ai dori să mănânci?
Deschise lista şi i-o aşeză în faţă,deasupra spumei,în aşa fel,încât ea s-o poată citi.Storm oftă prefăcut.
-S-ar putea să mă obişnuiesc cu un asemenea tratament.
Înainte ca Wolfe să-i dea o replică,se auzi sunetul strident al telefonului din dormitor.Storm se scutură pe mâini de spumă şi-i luă lista.Îi spuse că tot nu se simte în stare să se mişte de acolo,aşa că se duse el să răspundă.
Indiferent cine era la celălalt capăt al firului,nu i se răspunse.Când se întoarse în baie,Wolfe zise insinuant:
-De,dacă a răspuns un bărbat...Ea răspunse imperturbabil:
-Da,numai că n-ai prea nimerit-o!I-aş spune unui bărbat să închidă telefonul, numai dacă aş fi măritată şi m-aş teme că răspunde soţului meu.E clar că a greşit cineva numărul.Ce-ai zice de nişte pui? Sau ţie îţi place grătarul cu cartofi?
-Mie îmi place să mănânc orice.Nu fac mofturi.
-Îmi pare bine că eşti aşa.Storm îi înapoie lista,spunându-i exact ce-şi dorea să mănânce.Apoi,îl puse să-şi aleagă şi el.
-Oricum,plăteşte compania,zise ea.Wolfe ridică o sprânceană.
-Aşa procedează,de obicei?
-În cazul meu,da.Asta ca un fel de recompensă,că mă duc unde îmi cer ei,rosti ea,amuzată.Şi chiar dacă vor afla că de week-end-ul ăsta te-au hrănit şi pe tine, n-au să aibă nimic împotrivă.După câte ştiu,au fost încântaţi c-ai apelat la ei şi l-ai mai tras şi pe Max Bannister după tine.Şeful meu era în stare de orice,numai să-ţi facă pe plac.Dacă vrei să ştii,i-a costat o grămadă de bani să mă smulgă de la îndatoririle pe care le aveam la Paris,să mă aducă aici,lângă tine.
Wolfe zâmbi strâmb.
-Iată ce poţi obţine cu o împuşcătură-două şi cu puţin şantaj!Ea chicoti,apoi închise ochii.
-Am simţământul că te cam pricepi la aşa ceva.De fapt,sunt chiar convinsă.
-Uite cine vorbeşte! Ce vrei să bei: cafea,ceai sau o limonada?
-Nu.Mai bine lapte.Vreau să-mi recapăt vigoarea.Wolfe se hotărî să nu comenteze alegerea ei şi ieşi din baie,să transmită comanda.Voi,apoi,să se întoarcă,să se ofere s-o spele pe spate,dar rezistă tentaţiei.Părea că ea se simţea

foarte bine alături de el,dar nu voia s-o copleşească,având în vedere că,pentru Storm,un iubit era ceva cu totul nou.Mai ales că,în primă instanță,o refuzase!
Iubit!Asta era,gândi Wolfe,în vreme ce o aştepta,nerăbdător,să-şi termine baia.
Până acum,fusese un iubit,în sensul tehnic al termenului.Abia acum simțea,cu adevărat,înțelesul acestui cuvânt.Înainte,totul se limita la sex.O dată satisfăcute dprințele,totul revenea la normal.
Preferase,până acum,să folosească paturile altora,ca să poată pleca oricând,fără probleme,îl deranja să cheme o femeie în patul lui.Nu mai simțise niciodată că doreşte să mai stea lângă o femeie,după ce termina actul sexual.
Dar cu Storm,era altceva.Nu putea să uite atingerea pielii ei buzele ei moi,părul ca mătasea,rotunjimea sânilor în mâinile lui şi gustul sfârcurilor pe limbă.Părea că amintirea acestor texturi erotice persista în vârfurile degetelor şi pe cerul gurii lui,lăsându-i imagini care păreau acum că-i aparțin de când lumea.Ca şi cum ea s-ar fi imprimat în simțurile lui pentru totdeauna.
În mod normal,lucrul acesta ar fi trebuit să-i deranjeze.În loc de asta,simți o euforie nemaiîntâlnită.Nu încerca să-şi examineze simțămintele,le accepta aşa cum erau.De parcă descoperirea că devenise iubitul lui Storm era sinonimă cu o mare bucurie.După vreo zece minute,sosi şi mâncarea.Îndată după plecarea chelnerului,veni şi Storm.Se îmbrăcase într-o cămaşă de noapte roz-deschis şi cu,un neglige imprimat,pe deasupra.Când o văzu aşa,în picioarele goale şi cu părul strâns în vârful capului,i se opri inima în loc de admirație.
Deşi voia să se comporte normal,nu se putu abține să nu o atingă.Aşa că,în momentul în care se apropie,îi înconjură talia cu o mână,iar cu cealaltă îi cuprinse obrazul şi se aplecă să o sărute.O făcu plin de pasiune,dar se abținu,cu greu,să n-o ia în brațe şi să o ducă în pat.
Storm reacționă tandru,pe loc,punându-şi mâinile pe pieptul lui,cu gura înfometată sub buzele lui.Când el îşi ridică fruntea,ea îi zâmbi cu o plăcere nedisimulată.
-Eşti foarte bun la lucrurile acestea,murmură ea.Dar bănuiesc că ştii.Vreau să spun,cu experiența ta...Pentru că începuse s-o cunoască,nu se supără,dar îi apăru un zâmbet forțat pe buze.
-Oare,te-ai gândit,vreodată,că asta n-are nici o legătură cu experiența? Că între doi oameni pot apărea nişte...hai să le zic,reacții chimice?Zâmbind,Storm se apropie de masă,de pe partea celaltă a canapelei,unde se afla aşezată mâncarea.
-Reacții chimice?I se păru că răspunsul lui o cam deranjase,deşi surâdea.Îi părea rău că rostise cuvintele acelea.Nu voise decât să schimbe subiectul de la aventurile lui trecute,nicidecum să strice atmosfera.

Înainte de a încerca să se scuze,Storm rosti:
-Dar,oare,e un lucru obişnuit? Reacţiile acelea chimice?
Se aşează la masă,îşi desfăcu şervețelul,se uită intens la el şi continuă:
-Vreau să zic,dacă te uiți la televizor,sau te duci la cinema,vezi că foarte multe pasiuni se sting,până la urmă.Oare reacţiile chimice îşi pierd forța,sau ce e?
-De ce mă-ntrebi pe mine? Wolfe se aşează la locul lui.
-Mă gândeam că tu trebuie să ştii.Se uită la chipul ei,încercând să găsească o urmă de sarcasm,dar fața ei era serioasă şi senină.Asta îl cam derută,pentru că se simțea sfâşiat între dorința de a-i spune că ei doi erau un caz special şi faptul că îşi dădea seama de capitularea lui totală.Până la urmă rosti:
-Mi se pare că ai spus,cândva,că trebuie să mă mulțumesc cu o legătură de scurtă durată,având în vedere „răbojul" acela al meu.Deci,nu cred că sunt persoana cea mai potrivită să-ți dea un răspuns.Nu-i plăcu nici acum ce spusese,dar îi era imposibil să discute cu ea acest subiect.Storm dădu din cap,cu gravitate.
-Nu m-am gândit la asta! Dar cred că ai dreptate.Ridică uşor din umeri şi abandonă acest subiect.
-Ascultă,mi-am dorit întotdeauna să merg la un meci.După câte ştiu,mâine joacă „Uriaşii",în parcul Candlestick.Ce-ai zice să mergem şi noi?
Lui Wolfe îi plăcu ideea,mai ales că discuția luase alt făgaş.În următoarele minute,se angajară într-o polemică aprinsă despre şansele,diferitelor echipe de baseball.Nu fu surprins să vadă că se pricepea la fel de bine la sport,ca la alte lucruri care o interesau,mai ales că făcea parte dintr-o familie cu foarte mulți bărbați.Până terminară masa,Wolfe află că era pasionată şi de fotbal şi de hochei,că nu-i plăcea baschetul şi boxul,că o plictisea tenisul şi că devenea pasionată şi sentimentală,fără să se ruşineze de asta,în timpul olimpiadelor.
Avea opinii ferme în ceea ce priveşte politică şi lumea afacerilor,Era capabilă să discute despre amândouă şi ăă-şi apere punctul de vedere,atunci când Wolfe nu era de acord cu ea.După ce chelnerul luă resturile de la masă şi se aşezară pe canapea,Wolfe -realiză că e şi mai fascinat de ea.Indiferent de subiectul pe care îl abordau,o asculta sorbindu-i cuvintele şi chipul,din priviri.Aproape că se simțea vulnerabil.Ceea ce simțea ei pentru această femeie era mai puternic decât credea ea.Nu ştia că Storm îsi purta dorința cu nonşalanță,lucru pe care el îl putea realiza mult mai greu.Chiar dacă ea îşi dădea seama de efectul pe care-l avea asupra lui,nu arăta acest lucru deloc.Se comporta atât de relaxat,încât părea clar că era croită să considere relația lor o aventură trecătoare,de numai câteva săptămâni.Faptul că el se apropiase de ea,în aceeaşi măsură,fusese pentru Storm o garanție,un răspuns la cererea ei inițială.O asigurase că nu va considera

legătura lor ca pe cele dinainte.Wolfe îşi dădea foarte bine seama de ironia situației.Luptase atâta să nu-i cedeze,iar acum el era cel care avea nevoie de asigurări,din partea ei,că ceea ce simțea avea o valoare mai mare decât dorința nudă.Deoarece,până atunci,nu mai simțise nevoia unei asemenea asigurări,nu ştia cum să pună problema.Şi nici nu avea dreptul s-o facă,după ce el îi refuzase această favoare,la început.
-De ce nu mai spui nimic?Wolfe întoarse capul şi o privi.Stătea în genunchi lângă el,pe canapea,mângâindu-l pe Ursuleț.Pisicuța se dădu,însă,jos de pe canapea şi se aşează pe un scaun de lângă fereastră.Wolfe simți,parcă,o uşurare; avea impresia că pisoiul nu-l prea plăcea.
-Da? spuse el,zâmbindu-i.Nu mi-am dat seama,iartă-mă!Storm dădu uşor din cap.
-N-are să-ți pară rău.Dar dacă vrei să-ți descarci sufletul...El ezită,dar,până la urmă,negă.Simțămintele lui erau prea noi,necunoscute,aproape,aşa că nu putea,încă,să le analizeze.
-Nu,nu cred.Făcu un gest spre măsuța pe care se aflau notele şi diagramele lui Storm.
-Ți-ai luat mult de lucru acasă...Storm răspunse grav:
-Păi,dacă mi-am propus să termin sistemul în zece zile,trebuie să lucrez destul de intens.Eu am vrut-o!Wolfe se încruntă,fără să o contrazică.
-N-am să te presez,oricum.Şi dacă-l termini în două săptămâni,tot vom fi înainte de termen.
-Bun.Atunci,am să-mi iau liber! zise ea,prompt.Îşi ridică mâinile pe umerii lui, pipăindu-i cu degetele oasele şi muşchii fermi.O dată ce am o ofertă mai bună...
Mâinile lui îi căutară talia subțire şi,ca de obicei,nu se mai putu gândi la nimic altceva,în afară de ea.
-Şi ce anume consideri tu a fi o ofertă mai bună? murmură el,trăgând-o încet mai aproape de el.Înainte ca buzele să li se atingă,Storm mai apucă să şoptească:
-Aceea la care te gândeşti şi tu.
Mai devreme,Wolfe îşi stăvilise pornirile,gândindu-se că pentru ea totul era o experiență nouă,dacă nu psihic,fizic cu siguranță.Trebuia să se obişnuiască să aibă un iubit.Dar acum,ea îl asigurase,prin atitudinea ei,că nu se simțea, nicidecum,stânjenită şi că avea de gând să îi dea vreun răgaz.Era uimitor de pasională,de generoasă şi lipsită de inhibiții,aşa că,în momentul în care o duse în brațe pe pat,Wolfe nu se mai reținu în nici un fel.Trecuse mult de miezul nopții,când încăperea aceea se linişti,iar Storm adormi în brațele lui.La fel ca prima dată,lui Wolfe i se păruse că a ațipit o clipă,dar acum era treaz şi-i asculta

respirația uşoară,îi simțea căldura trupului.Îi mângâie-părul cu grijă,să n-o trezească.Mâna îi alunecă pe spate şi pe curba lină a şoldurilor.
Se opri,pentru că nu mai rezista să o atingă fără să i se trezească,din nou,dorința.
Nu putea admite nici că această pasiune se va termina vreodată.Femeia aceasta,cu ochii verzi,subțirică şi minionă,cu gura ei senzuală şi cu temperamentul arzător,atinsese în sufletul lui o coardă necunoscută.Nu voise să-i pătrundă ființa atât de mult,dar ea reuşise s-o facă printr-o metodă numai de ea ştiută.Avusese dreptate când îşi zisese că era genul care marca inima unui bărbat.Inima lui.Storm tresări,simțind mişcarea patului,când el se depărtă de ea.
Deschise un ochi,văzu strălucirea unei raze de soare,care pătrundea prin draperii,şi îl închise la loc.
-Vai de mine!S-a făcut ziuă!murmură ea.Wolfe se aplecă şi o sărută pe obraz, apoi pe gură,când se întoarse spre el.
-Nu e chiar aşa devreme.Opt fix! Mă duc să fac un duş.Se întoarse pe burtă şi îşi înfundă fața în perne,răsfățându-se:
-Mai vreau să dorm.Îl auzi chicotind.Dimineața,vocea lui era puțin mai aspră, extrem de sexy.Rămase cu ochii închişi,până când auzi apa de la duş.
La ora aceasta,îi fu greu să gândească.O parte din ea nu voia decât să se bucure de ceea de descoperise în legătură cu Wolfe.Dar,ca de obicei,prevala sentimentul responsabilității.Se ridică în coate şi privi spre uşa de la baie, suspinând.După o clipă,se ridică în capul oaselor şi se aşeză pe marginea patului.Luă telefonul,formă numărul binecunoscut şi,când i se răspunse,rosti:
-Nu mă mai suna aici! O să-şi dea seama,dacă mai spun că a fost o greşeală.Am să iau eu legătura cu tine.El zise uşor malițios:
-Îți dai seama ce faci? Storm râse forțat:
-Întrebarea aceasta mi-am pus-o şi eu,zile întregi...Oricum,acum e cam târziu să mai dau înapoi.Bărbatul de la celălalt capăt al firului tăcu o clipă.Când vorbi,în voce i se citea o îngrijorare reală:
-Şi ce-ai să faci când va descoperi adevărul? îl cunosc foarte bine,Storm,şi ştiu că o trădare îți poate fi fatală.Nu te va ierta prea uşor.Poate,chiar deloc!
Ea continua să se uite lung la uşa aceea a băii.
-Ştiu.Dar,cum îți spuneam...e cam târziu ca să mai dau înapoi.Ai zis,cândva,că n-am de ales.Ei,aşa mă simt şi-acum -continuă ea,trăgând aer în piept.Probabil că voi fi cu el toată ziua.Şi mâine,la fel.Aşa că te voi suna eu,luni,de la muzeu.
-Ai grijă,zise bărbatul liniştit.Storm puse receptorul jos şi rămase aşa,pe marginea patului.Simțea o durere în piept.Probabil,ininia.Luă hotărârea să nu-i spună lui Wolfe că îl iubeşte.Faptul că-i va ascunde acest adevăr,printre atâtea

minciuni; o mai linişti.Cea mai mare înşelăciune va fi când el va descoperi adevărul.Îşi va da seama că ea avusese sarcina să-i distragă atenţia de la computer şi să-l facă să nu mai aibă îndoieli,în legătură cu „Ace Security”,cât mai mult posibil.Va realiza acest lucru foarte clar.Şi va crede că acesta fusese sigurul ei scop,Storm nu ştia dacă el o va crede când va nega,dar spera din toată inima.Dacă reuşea s-o cunoască bine,atunci,poate...Dacă-i va înţelege motivele...
Tot ceea ce ştia era că fiecare clipă,alături de ei,era preţioasă.Şi tot ceea ce putea face era să valorifice orice gest,să-i lase amintiri care să nu ducă la sfârşitul de care se temea ea atâta.
Fără să se gândească prea mult la asta,Storm se ridică din pat şi se duse în baie.Deschise uşa şi privi spre duşul învăluit de aburi.Îi văzu trupul puternic prin sticla aburită şi i se uscă cerul gurii,văzându-l cum se mişca.
Era greu să se comporte normal,când el îi trezea simţurile numai când îl vedea.De parcă nu i s-ar îi oprit inima şi nu i s-ar fi înmuiat oasele,în momentul în care se apropia de el! Şi era cumplit de greu să-l mintă,în momentele în care era cu el în pat şi-i venea să strige cât de mult îl iubeşte.
Storm traversă baia-şi deschise uşa duşului.Se strecură alături de el.Probabil că o văzuse dinainte,pentru că o trase imediat în braţe,cu ochii strălucind de dorinţă.
O sărută pe gura ei caldă,iar ea fu mulţumită că apa îi ascundea lacrimile care-i curgeau pe obraji.

CAPITOLUL 7

Ultima săptămână fu pentru Morgan West extrem de incitantă.Deoarece curatorul muzeului,Kenneth Dugan,avea de strâns nişte fonduri,ea se oferise să preia mare parte din îndatoririle lui.În calitatea ei de director al expoziţiei „Misterele Trecutului”,nu avea mare lucru de făcut,pentru moment,aşa că se ocupa şi de treburile altora.Se trezi,deci,înconjurată de un maldăr de hârtii şi de telefoane.Reuşise,totuşi,să-şi petreacă vreo câteva ore şi cu Storm Tremaine,
pentru că o considera pe blondina aceea micuţă o companie plăcută şi pentru că îi plăcea să urmărească idila dintre ea şi Wolfe.Părerea ei era că el merita să fie lovit de trăznetul iubirii,având în vedere comportamentul lui frivol.De aceea,urmărea cu atâta interes ce se va întâmpla mai departe.
Dar gândurile ei se îndreptau şi spre o întâmplare oarecum măruntă..Era vorba despre un hoţ care o fermecase,fără să vrea,într-o noapte întunecoasă,când îi furase colierul de la gât.Morgan îşi zisese de sute de ori că nu avea cum să-l mai recupereze.Max îi spusese că sunt şi-aşa destui pe urmele lui Quinn şi că n-avea nici un rost să se mai bage şi ea.Ei,ştia şi ea asta,foarte bine! Dar ...voia înapoi

colierul.Max încercase să-l recupereze,gândindu-se că poate Quinn l-a vândut şi că va apărea pe undeva.Numai că hoţul făcuse,poate,acest gest numai ca să se distreze.Oricum,ea îşi dorea înapoi colierul.
Din acest motiv,îşi băga nasul peste tot,în ciuda avertismentului dat de Max.Nu pentru că ar mai fi dorit să-l întâlnească pe hoţul acela ca un diavol!
Era convinsă că el se mai afla,încă,în oraş.Îi simţea prezenţa,ca pe o arsură în ceafă,şi era încredinţată că venise în muzeu cel puţin de două ori,pierzându-se în mulţimea vizitatorilor,dar la numai câţiva paşi de ea.Nu ştia cum arăta la faţă,aşa că se uitase insistent la câţiva străini înalţi,care făcuseră remarci indecente la adresa ei,sau îi fixaseră întâlniri.Cu toate acestea,era sigură că-l văzuse pe
acolo.Îl căuta de când se întâlnise prima oară cu el.Şi nu numai în muzeul în care lucra.Îşi petrecea cel puţin două ore în maşina sa,aşteptând în faţa altor muzee sau magazine de bijuterii,care puteau constitui viitoarea lui ţintă,numai în speranţa că-şi va face apariţia.Era o prostie şi un risc inutil,ştia exact acest lucru.Dar nu se putea abţine.
În seara aceea de sâmbătă,Morgan reuşise,totuşi,să ajungă la concluzia că îşi pierdea timpul.Quinn era cel mai infam tâlhar din lume.Toate forţele de poliţie îl urmăreau de cel puţin zece ani.Numai că eforturile lor fuseseră zadarnice.
Simţi un gust amar,la acest gând.
Pentru că nu avea alte planuri,pentru seara aceea,şi pentru că se simţea prea neliniştită ca să stea acasă,să citească sau să se uite la televizor,în jurul orei opt,Morgan se hotărî să se ducă la muzeu,să ia nişte acte la care să lucreze în weekend.Nu era ceva neobişnuit ca ea să apară la muzeu,după ora închiderii,aşa că unul din gardieni,care o văzuse apropiindu-se de intrare,veni să-i deschidă.
-Bună,Steve! zise ea,veselă.Ce s-a mai întâmplat astăzi pe-aici?
Gardianul,un bărbat de vârstă mijlocie,dădu încet din cap.!
-Nu mare lucru.Domnul Dugan a stat aici aproape toată ziua.Aaa,da! S-a întors şi domnul Bannister,în oraş.A trecut pe-aici,acum câteva minute,să arunce o privire în aripa unde va fi găzduită expoziţia „Misterele Trecutului”.Era cu cineva,un poliţist,bănuiesc.Morgan se încruntă.
-Cu un poliţist? Eşti sigur?
-Păi,avea pistol,de asta sunt foarte sigur.Mă gândesc c-ar fi putut fi garda de corp a domnului Bannister,deşi nu se comporta ca atare.Stai o secundă!
Gardianul se duse la recepţie,unde vorbi ceva cu un coleg al său,şi se uită repede prin jurnalul de pază.Apoi,se întoarse la Morgan.

-Domnul Bannister a semnat pentru amândoi.Celălalt nu şi-a dat numele.Brian zice că mai sunt,încă,aici.Probabil,sus,la expoziție.
Semnez eu pentru tine,Morgan.
Ea făcu un semn absent de mulțumire şi,în loc s-o ia spre birouri,se îndreptă către şirul de scări care ducea spre aripa de vest,de la etajul al doilea.Rămăsese surprinsă că Max se întorsese din luna de miere,înainte de vreme,dar,mai ales,că adusese pe cineva cu el să viziteze locul în care va fi expoziția.
Era îmbrăcată în blugi,cu un pulover larg,avea părul strâns într-o coadă de cal,iar adidaşii ei nu făceau nici un zgomot pe scări.Nu trebui să-şi folosească fişa de dezactivare a grilajelor şi a altor dispozitive de siguranță,pentru că, oricum,nu funcționau,încă,în această parte a muzeului.Nu fusese adus nimic de valoare,aşa că nu avea rost să le pună în funcțiune.
Deşi nu urmărea ceva anume,Morgan se trezi că mergea pe vârfuri,pe măsură ce urca.Se gândea că Max vrea să păstreze secretul,în legătură cu identitatea acestui individ,odată ce nu-l înregistrase la poartă.
Bineînțeles,nimic n-o putea opri pe Morgan.Era de o curiozitate bolnăvicioasă.
Mişcările ei erau atât de silențioase,încât părea o şoaptă.Se opri în dosul unui stand,puțin mai înalt ca ea,şi-i văzu pe cei doi bărbați.Nici unul-din ei nu cerceta rafturile pentru exponate.
De fapt,Max se sprijinise de unul din ele,fără să-i dea nici o atenție,iar celălalt bătea darabana pe sticla care,atunci când vor fi aduse exponatele,va reacționa la orice atingere.Cei doi bărbați formau o pereche frapantă.Amândoi purtau pelerine de ploaie,închise la culoare,şi se asemănau,în mod curios,nu atât din punct de vedere fizic,cât printr-un soi de duritate interioară.Necunoscutul avea ceva mai mult de un metru optzeci,era atletic,cu părul grizonat,strălucitor,şi cu ochii de culoare deschisă,tăioşi şi ciudați.Avea o distincție aristocratică,o eleganță care-ți atrăgea atenția din primul moment.Max era puțin mai înalt,cu umerii ceva mai largi şi,fizic,părea mai puțin-puternic; părul lui negru şi ochii de culoarea oțelului făceau din el un adevărat american,recognoscibil în orice parte a lumii.Morgan nu se mişca.Abia de mai respira,uitându-se la ei intens şi ascultându-i ce vorbea; îi părea rău că nu prinsese şi prima parte a conversației.
-Ai dubii? îl întrebă străinul pe Max.
-Ştii mai bine ca mine că nu,Jared.Mi-am dat cuvântul şi nu mă schimb cu una cu două.Colecția va fi expusă aici,aşa cum am plănuit.
Ca de obicei,vocea lui Max era calmă şi foarte blândă,pentru un bărbat care părea construit din granit.

-Indiferent ce s-ar întâmpla?Fața frumoasă a lui Jared căpătase o expresie destul de crispată,în timp ce îl privea pe interlocutorul său.
-Bineînțeles! Oamenii voştri de la Interpol au încercat ani de zile,la fel ca poliția din toată lumea.Nu s-a putut face nimic.Trebuie să avem momeala în capcană,şi singura care-ar avea vreo şansă,în cazul lui,este colecția Bannister.Jared oftă zgomotos.
-Pare aşa simplu! Oare de ce mai am atâtea coşmaruri?
-Oi fi vreun suflet prea sensibil,murmură Max.Jared trase o înjurătură,apoi oftă din nou.
-Uite ce-i.Îmi pare rău că te-am chemat înapoi,atât de devreme,dar avem o mulțime de probleme.Cea mai importantă pare a fi expertul tău în asigurarea securității.Max îşi drese vocea.
-Mda,n-aş zice că nu mă aşteptam!
-Asta nu schimbă cu nimic lucrurile.Dacă ne pune toată lumea-n cap,când va afla ce vrem să facem? Spune-mi,te-ai gândit la această eventualitate?
Max se scarpină la ceafă şi zise trist:
-Parcă am stabilit să acționăm în funcție de situație.
-Da,la naiba! Aşa e!
-Păi; am putea...Max se întoarse brusc şi se uită către uşă.Morgan înțepeni şi avu sentimentul ciudat că o văzuse.
-Ce e? întrebă Jared,vizibil Jensionat.Max îşi întoarse privirea la fel de calm,ca de obicei.
-Nimic.Poate-ar fi mai bine să terminăm această discuție în altă parte.
Morgan nu mai aşteptă.Se strecură,fără zgomot,înapoi,pe scări,până în holul de la etajul unu.Se duse în biroul său,de unde-şi luă documentele de care avea nevoie,sperând ca Max să plece înaintea ei,ca să nu-i vadă lucrările şi să-i pună întrebări.Nu era jos,în hol,când se duse să semneze,şi nu apăru nici când Steve o conduse să-i deschidă uşa.Morgan se comportă la fel de natural,aşa că spera să nu-i dea gardianului de gândit.Dar nu putea fi sigură de nimic,pentru că gândurile i se învălmăşeau,fără să poată să le stăpânească.
Urcă în maşinuța ei şi străbătu repede curba din fața muzeului,dar se opri la numai câteva blocuri depărtare.Se afla aproape de casă,dar nu avea chef să se întoarcă acolo.Se gândi înciudată la Max.Trebuia să-i fi spus,nu s-o lase să fiarbă în suc propriu.Apoi se întrebă cum ar fi reacționat dacă nu l-ar fi întâlnit pe Quinn,sau dacă această întâmplare nu ar fi afectat-o mai mult decât şi-ar fi închipuit.Max era foarte ager.Îşi dăduse,probabil,seama că fusese fermecată de Quinn.Iar acum Max lucra cu un tip de la Interpol,folosindu-şi colecția ca

momeală,pentru a-l prinde pe hoț.Morgan nu-şi putea defini exact sentimentele,în legătură cu această problemă,şi se simțea iritată.Ar fi trebuit să-şi revină şi să se bucure.Un hoț mai puțin pe pământ! Din auzite,Quinn era ceva între o fantomă şi o umbră.Dar Morgan îi simțise aşa cum era,de fapt -un om care ar fi putut fi prins,dacă momeala era destul de bună.
După câteva momente,porni maşina şi plecă.Dar nu se duse acasă.În loc de asta,se îndreptă spre următorul muzeu,care,credea ea,l-ar fi tentat pe Quinn.Se blama pentru ceea ce făcea,dar nici măcar vorbele de ocară,pe care şi le adresa,nu o făcură să dea înapoi.Oftă,se opri să ia o cafea de la un automat,apoi parcă maşina pe o străduță din spatele muzeului.Încuie toate uşile şi începu să aştepte.
În timp ce sorbea din pahar,se uita la clădirea uriaşă,învăluită în ceață.Morgan se relaxa în scaun şi începu să se gândească la Quinn.Oare Max şi tipul de la Interpol vor putea să-l prindă cu momeala aceea? Hoțul avea reputația de a învinge orice bariere,cu sânge rece.Se spunea că trece neobservat prin cele mai sofisticate dispozitive,electronice,ca un vrăjitor o făcea,ca şi cum ar fi vrut să-şi bată joc de toată lumea.
Oare sistemul de siguranță,pe care Storm îl punea acum la punct,va fi la fel de uşor de înşelat? Nu,trebuie să mai fie ceva la mijloc.Dacă i se întindea o capcană,însemna că exista pe undeva un punct slab,despre care un hoț să creadă că e o neglijență.În felul acesta,putea fi momit să ajungă într-un anumit loc,unda să fie prins.Morgan făcu tot felul de supoziții,timp de două ore,mult după ce-şi termină cafeaua rece.Până la urmă,decretă că e o idioată şi se ridică în capul oaselor.Era ridicol! Doar nu sperase că el îşi va face apariția!
Nici n-apucă bine să-şi spună toate acestea,că încremeni cu ochii la una din uşile din spate ale muzeului.Nu prea vedea bine,din cauza ceții,dar se părea că ieşiseră trei bărbați,care îl cărau pe al patrulea.
Nu exista nici un motiv să creadă că bărbatul acela era Quinn.Toți erau îmbrăcați în haine de culoare închisă,iar ea se afla mult prea departe pentru a le distinge figurile.Dar ştiu că era el,aşa cum era sigură că o urmărise adesea în muzeul în care lucra.Ştia,pur şi simplu.Îngheță,când văzu o furgonetă neagră,
trăgând alături de cei trei bărbați.Aruncară trupul acela inert în spatele dubiței,cu o duritate care o făcu pe Morgan să tresară.Doar nu murise!
Alungă gândul acesta pe loc,refuzând să ia în considerare o asemenea posibilitate.Văzându-i pe ceilalți trei bărbați urcând,se gândi să ceară ajutorul cuiva.Da,asta ar fi trebuit să facă.

-911,murmură ea,ca pentru sine.Acolo ar fi trebuit să sun.Sau pe Max.L-aş putea chema să vină,cu agentul acela de la Interpol,să-l salveze.Adică,să-l prindă...pe Quinn.Automat,porni maşina şi se luă după furgonetă.Murmură,oarecum neajutorată:De ce fac,oare,toate acestea?

După vreo oră,Morgan îşi puse din nou această întrebare.Ce naiba făcea? Parcă se juca de-a hoţii şi vardiştii.Urmărea o furgonetă în care zăcea rănit,sau poate mort,un tâlhar de talie internaţională şi trei tipi,care erau,cu siguranţă,nişte ticăloşi.Nu ştia unde merge,doar că o luaseră spre sud şi se blama întruna,pentru ceea ce făcea.La început,nu fu greu să urmărească furgonetă,pentru că străzile erau aglomerate.Lăsase între ei două-trei maşini şi trecuse o dată pe roşu.

Dar,apoi,circulaţia se rări,ceaţa deveni mai densă,aşa că fu nevoită să se apropie mai mult de furgonetă,ca să n-o piardă.După câteva minute,furgoneta coti brusc,iar Morgan avu prezenţa de spirit să se ia după ea.Apoi,întoarse pe o stradă mai încolo.Până atunci,nu se uitase în jur.Când o făcu,regretă că nu-şi urmase impulsul de a suna la 911.Clădirile păreau dărâmate de la ultimul cutremur şi nu se grăbise nimeni să le reconstruiască sau să le repare.În depărtare,se auzea un câine lătrând.În afară de asta,nu mai exista nici un semn de viaţă.Morgan înghiţi în sec şi îşi căută spreiul paralizant în geantă,apoi coborî din maşină,lăsându-şi poşeta pe podea.Încuie portiera,ţinând în mână un inel cu chei şi un fluier de poliţist,gata să-l folosească la nevoie.

Cele câteva becuri de pe stradă aruncau o lumină stranie prin ceaţă,dar era destul şi-atât,pentru ca Morgan să-şi găsească drumul înapoi spre furgonetă.Îi apăru,deodată,în faţă,încremenind-o.Dar furgonetă era goală.O cercetă cu atenţie şi se convinse că nu era nimeni.Fusese parcată în faţa unei clădiri de zece-douăsprezece etaje,probabil,de birouri.Majoritatea uşilor şi ferestrelor fuseseră acoperite cu placaj şi Morgan avu sentimentul că blocul acesta fusese părăsit,cu mult înainte de cutremur! Aproape că mirosea a vechi şi a mucegai.

Boscorodindu-se întruna pentru ceea ce făcea,înconjură clădirea,să găsească,pe undeva,o intrare.Descoperi o uşă aproape scoasă din ţâţâni şi observă că la etajul opt strălucea o lumină palidă.Se opri şi rămase aşa vreo câteva minute, ascuţindu-şi urechile,doar-doar o prinde vreun zgomot.I se păru că distinge nişte izbituri acolo,sus,dar îşi dădu seama că nu erau decât bătăile inimii ei înspăimântate.Inspiră adânc şi intră în clădire,făcându-şi curaj.Era îngrozitor de întuneric,chiar şi după ce ochii i se mai obişnuiseră puţin,aşa că trebui să-şi vâre cheile şi fluierul în buzunar,pentru a se putea sprijini cu mâinile de pereţi.

Podeaua părea destul de solidă,sub picioarele ei,şi nu se împiedică de nici o mobilă veche sau altceva;dar zgomotele şi scârţâiturile ciudate o făcură să

iuțească pasul.Mai mult pe pipăite,găsi un rând de scări şi i se opri inima,când văzu o rază de lumină care venea de sus.
Se mişcă cu şi mai multă precauție,având pregătit,în mână,spreiul paralizant,deşi nu vedea cum s-ar fi descurcat în fața a trei hojmălăi,puşi pe rele şi înarmați.Îşi făcu curaj şi îşi continuă drumul.Pe la etajul patru,începu să vadă foarte bine,iar la şase,îşi dădu seama că lumina venea de la opt.Ajunse pe palier şi văzu o uşă de incendiu dată de-o parte.În hol,pe duşumea,zăcea un felinar cu baterii.Simți tentația să-l ridice,dar se abținu.În loc de asta,privi atentă.Printr-o uşă întredeschisă se vedea ceva mai multă lumină.Rămase nemişcată.Se auzeau voci.Şi acum? Ezită puțin,apoi pătrunse în hol,lipită de perete,cu ochii la dunga de lumină.Parcursese o jumătate din drum,când se distinse o voce.Îngheță,pentru că suna viciat şi o recunoscu imediat.
-N-o să ne ia prea mult timp să aflăm cine eşti.Te-aş omorî acum,dacă nu m-aş gândi că am nevoie de tine,mai târziu.S-ar putea să se fi pus chiar un preț pe capul tău.Apoi,cu glas stins,Quinn -pentru că el era,Morgan îl recunoscuse -rosti imperturbabil:
-Oare nu mai există onoare,în rândul hoților? Sunt întristat,domnilor,foarte întristat.Dacă nu chiar deziluzionat.
-Tacă-ți gura! îi ordonă vocea aceea.N-ai să scapi,aşa că nu te mai obosi! Poți să zici ce vrei! Oricum,nu te-aude nimeni.Mă întorc mâine dimineață,când voi hotărî ce să fac cu tine!Morgan îngheță o clipă,apoi se strecură pe lângă perete, spre prima uşă.O împinse şi intră,închizând-o fără zgomot.Se lipi cu spatele de perete,încercând să-şi liniştească bătăile inimii.În câteva minute,auzi zgomotul paşilor care treceau pe lângă ea,greoi.
Numără rar până la zece,apoi ieşi precaută şi se uită pe hol.Lăsaseră felinarul acolo,lucru care o uimi.Probabil că aveau lanterne.Ezită o clipă şi decise să ia felinarul,numai după ce intra şi vedea ce-i cu Quinn.Se grăbi spre uşa în spatele căreia se afla el.Apropiindu-se,observă că era din metal masiv.Oare ce căuta o asemenea uşă,într-o clădire ca asta? Balamalele păreau extrem de solide.În loc de clanță, avea un drug mare,de fier.Chiar când vru să intre,auzi zgomot de paşi care urcau înapoi,încremeni de spaimă.Nu mai putea să se întoarcă în încăperea în care se ascunsese,aşa că îşi făcu curaj şi împinse uşa uşor,fără zgomot,şi intră.
Era întuneric beznă acolo şi nu se auzea nici un zgomot.Morgan se lipi de peretele de lângă uşă,cu spreiul pregătit în mână,aşteptând.Dar nu pătrunse nimeni.Auzi,doar,cum uşa e ferecată pe dinafară.
Paşii se îndepărtară,lăsând-o pe Morgan paralizată,îşi dădu seama de situația în care se afla şi rămăsese lipită de perete.Se întorsese unul din ei,să încuie uşa!

Minunat!Ea şi Quinn se aflau închişi într-o clădire părăsită,undeva,la etajul opt,într-o cameră ferecată ca o închisoare.Se îndoia că ar exista acolo vreo scară de incendiu,prin care să se salveze.În vreme ce Morgan se gândea la toate acestea,boscorodindu-se pe ea şi înjurându-l pe Quinn,auzi un zgomot uşor,apoi o voce nonşalantă.

-N-am reuşit să văd prea mult,când ai intrat,dar nu există decât o femeie în oraşul acesta cu un asemenea profil distins.Morgana,ce cauţi tu aici?

Ea inspiră adânc,îşi vârî spreiul în buzunar şi rosti:

-Mă aflam în apropiere,întâmplător.Fu mândră,auzindu-şi glasul natural,fără urmă de frică.Era aproape la fel ca al lui.

-A-ha! Lăsând la o parte absurdul situaţiei,nu cumva ai la tine vreun briceag sau nişte foarfeci?

-Nu,n-am.Am înţeles că eşti legat fedeleş.

-Mă tem că da.Şi mi-au luat toate uneltele -oftă el -apoi continuă repede: Încăperea aceasta are cam şapte metri pătraţi,iar patul pe care mă aflu e la vreo doi metri şi jumătate de uşă.Ţi-aş fi extrem de recunoscător,dacă te-ai apropia şi-ai încerca să dezlegi funia aceasta.Pe Morgan o surprinsese propriul ei calm. Se gândi că e aşa numai din cauza şocufui.Porni,calculând distanţa,până se izbi cu coapsele de pat.Îngenunche acolo,pe duşumeaua tare.Oare unde îi era capul? El rosti iritat:

-Ce naiba durează atât? Nu trebuie decât să...scoase un sunet ciudat.Morgan îşi trase repede mâinile pe căre şi le întinsese la întâmplare.

-Iartă-mă! murmură ea.Quinn îşi drese glasul.

-Nu face nimic! rosti el politicos,cu o uşoară răguşeală în voce.M-am minunat mereu cum de sunt mângâiat numai când sunt legat fedeleş,în cine ştie ce clădire dărăpănată! Trebuie să recunosc,treaba asta e,oarecum,excitantă.Deşi aş prefera să am mâinile dezlegate ca să...

-Taci din gură! comandă ea iritată.E prea întuneric ca să-mi dau seama ce fac! El oftă.

-Da,desigur.Şi eu,prostu',mi-am închipuit cu totul altceva!Morgan întinse mâinile din nou şi i se păru că dă de centura lui.Apoi pipăi mai sus,simţindu-i abdomenul tare.Quinn rosti cu naturaleţe:

-Mi-o plăteşti acum,pentru că ţi-am furat colierul,nu-i aşa,Morgana? Uimită, Morgan îşi opri mâinile pe pieptul lui.

-Poftim? Uitase de colier.

-Păi,nu vezi cum mă chinui? Stau aici,întins,fără să pot face un gest,la cheremul tău.Dar,te rog,ai grijă cu trupul meu.Ticăloşii aceia nu s-au purtat prea blând.

Morgan gemu fără să vrea.Se aplecă asupra lui şi întrebă:
-Ce ți-au făcut?
-Prefer să nu discutăm despre asta,replică el.Te rog,nu mă atinge acolo...Chiar şi pe întuneric şi se simt umflăturile,ştii?Ea se îndreptă brusc.
-Quinn,vrei să ieşi viu de-aici? întrebă ea iritată.
-Eu...
-Da sau nu?
-Da.
-Atunci,încetează cu remarcile acestea nepoliticoase.El îşi drese vocea.
-Sunt remarci admirative,Morgana.Întotdeauna te-am admirat.Seriozitatea din vocea lui o făcu,aproape,să chicotească,dar îşi reprimă impulsul acesta ridicol.
-Încetează cu glumele la adresa mea,că altfel te las să putrezeşti aici.Nici n-ai merita altceva!
-Da,să trăiți! murmură el,fără să se mai obosească să-i spună că vor putrezi împreună.Morgan îi atinse baza gâtului cu degetele,înghiți în sec,observând că nu purta masca acum.Zise încet:
-Regatul meu pentru un chibrit.El oftă.
-Îmi pare rău,n-am cum să te servesc.Dezleagă-mi funia,Morgana.Mi-au înțepenit degetele.Morgan nu rezistă tentației şi îşi plimbă mâna peste chipul lui.Pielea de pe maxilar era moale şi fină,pomeții,ridicați,nasul,aristocrat,genele uimitor de lungi,fruntea înaltă,iar părul,fin şi des.Încercă să facă lucrul acesta repede,ca el să nu-şi dea seama ce urmărea,dar îl auzi tuşind uşor.
-Dacă-ți promit solemn că n-am să mai fur nimic de la tine,te opreşti,Morgana? Măcar acum,când sunt imobilizat şi nu pot să fac nimic.
Ea îşi muşcă buzele,ca să nu chicotească.
-Ca şi cum eu aş fi proastă să cred în promisiunile tale.Aaa,în sfârşit!
Mâinile îi erau legate de barele patului şi îi mai pieri veselia,când simți că funia îi intrase în carne,la încheieturi.Era tare greu s-o desfacă.Se chinui să dezlege nodurile,rupându-şi unghiile şi julindu-şi degetele.
-Ce faci tu aici? întrebă el,până la.,urmă.Deşi nu prea ştiu unde ne aflăm,mi se pare că nu stai prin apropiere.Morgan nu voia să-i spună adevărul,dar nu-i veni în minte nici o minciună plauzibilă.Tot ce putu face fu să abordeze un ton natural.
-Treceam pe lângă Muzeul de arte frumoase şi am văzut trei indivizi care te-au aruncat într-o furgonetă.Nu o întrebă de unde ştiuse că era vorba de el.
-Deci,i-ai urmărit până aici...

-Mi s-a părut o idee bună,îi răspunse ea.Apoi,scoase un strigăt triumfător.Funia din jurul încheieturii ei de la mâna dreaptă cedă.Quinn zise pe un ton extrem de serios:
-Morgana,ai-făcut cel mai nebunesc lucru cu putință...
-E măgulitor ce spui.Poți să te mişti puțin...aşa! Cred că am reuşit!
Quinn se ridică în capul oaselor,pe pat,şi,deşi nu-l vedea,bănui că îşi freca încheieturile.
-Îți mulțumesc,Morgana.
-Şi gleznele...
-Mă ocup eu de ele,rosti el.Ea se sprijini pe călcâie,dorindu-şi să aibă o luminiță măcar.După tot ce făcuse,avea şi ea dreptul să-l vadă!
-Quinn...bărbatul acela care te-a amenințat că te omoară...acela cu voce viciată... era Ed,nu-i aşa? Unul din banda care-a jefuit muzeul,în noaptea când ne-am cunoscut...Quinn spuse,în timp ce-şi dezlega gleznele:
-Ai un auz foarte fin.
-Şi-acum,ai dat iar de ei? Să nu-mi spui că jefuiți aceleaşi locuri...
-Ridicol,nu-i aşa? Şi ghinion! De data asta,au pus mâna pe mine!
Morgan spuse rece:
-Dacă cei de teapa voastră o să vă tot ciocniți în felul acesta,lumea o să înceapă să vorbească!El tuşi uşor şi zise:
-Morgana,mi-a fost dor de tine...Ea reuşi să treacă peste remarca lui.
-Mi-ai furat cea mai prețioasă bijuterie,hoț afurisit! Avem de pus la punct unele lucruri! Asta,dacă mai reuşim să ieşim de-aici.Patul scârțâi,când Quinn se mişcă şi îşi puse picioarele pe duşumea.
-N-am nici o intenție să-l aştept pe simpaticul ăla de Ed.Dacă o fac,cred că următorul meu anunț se va afla la rubrica „Decese”.Morgan tresări.
-Puteai să stai aici toată noaptea,fără să ai cui spune asta! Ce plan ai?
-Să ieşim de-aici,răspunse Quinn scurt.
-E un lacăt afară,la singura uşă întreagă din toată clădirea.Suntem la etajul opt. Cum o să ieşim?
-Mai sunt şi ferestrele,nu-i aşa?
Se ridică în picioare,clătinându-se puțin,apoi mormăi înciudat:
-La naiba!Morgan remarcă unda de durere din vocea lui şi se ridică şi ea repede. Întinse mâinile şi răsuflă uşurată când îl atinse.
-Te simți bine?Quinn izbucni în râs.
-Asta,cherie,e o întrebare plină de sens.Să zicem că,în mare,da.Las-o baltă!

O atinse uşor cu braţul,când trecu pe lângă ea,spre fereastra prin care se vedea o dungă slabă de lumină.
-Cred că sunt gratii la ferestre,sugeră ea.
O clipă,Quinn nu zise nimic,apoi îl auzi mormăind:
-Aaa,exact cum am presupus! în încăperea asta,e greu de intrat,nu de ieşit!
Grilajele de la fereastră se deschid înăuntru.
Morgan încercă să-şi aducă aminte ce văzuse din afara clădirii.Nu mare lucru, din cauza ceții.
-Majoritatea ferestrelor sunt acoperite cu placaj.
-Mda.Se auzi o bufnitură,apoi alta şi placajul zbură de la fereastră.
Deşi lumina care pătrunse în încăpere era slabă,acum li se păru însăşi strălucirea soarelui.Morgan clipi,apropiindu-se.El mai înlătură o foaie de placaj.Acum îl putea vedea.Era blond,un blond-închis,lucru care o cam uimi.Părul des părea grizonat sau auriu-pal,nu-şi dădea bine seama.Pentru prima oară îi vedea fața nemascată.Chiar în lumina aceea palidă,chipul lui puternic,pe care îl atinsese cu câteva minute înainte,era subțire şi foarte frumos.Avea pomeții ridicați şi un nas de patrician.Qchii verzi îi străluceau sub nişte sprâncene stufoase.Fața n-avea s-o uite niciodată,indiferent ce ce va întâmpla.
Dar nu era totul chiar aşa plăcut la vedere.În jurul ochiului drept şi pe unul din pomeți se vedeau două vânătăi îngrozitoare.Presupuse că,o dată ce fusese inconştient mare parte din timp,acum îl durea cu siguranță şi capul.Era ceva, că-şi mai putea păstra simțul umorului,chiar şi în asemenea condiții.
Fără să-şi dea seama de ceea ce gândea ea,Quinn se aplecă,prin spărtura pe care o făcuse,şi spuse:
-Avem noroc.E un fel de bordură aici,sub fereastră.Poate găsim o scară de incendiu sau o altă fereastră care duce într-o cameră neîncuiată.
Vorbele lui o umplură de spaimă.Când se întoarse spre ea,observă cât era de înfricoşată.Da,într-adevăr,o bordură! Arăta,mai degrabă,ca o stinghie!
-Mulțumesc,nu,zise ea,politicos.Dacă vrei,n-ai decât să-ncerci!Şi,dacă reuşeşti, sună la poliție şi anunță-i că sunt aici.Bine?
Quinn dădu uşor din cap şi se uită serios la ea.
-Morgana,nu ştim cât timp ne-a mai rămas,în ciuda a ceea ce-a zis Ed,s-ar fi putut să aprindă un chibrit acolo,la parter,sau să fi pus pe unul de-ai lui s-o facă,mai târziu.N-avem timp de pierdut! Trebuie să plecăm chiar acum.
Nu fu încântată de idee,dar îşi spuse că el avea dreptate.Cu cât ieşeau mai repede de-aici,cu atât mai bine.Învingându-şi spaima,rosti privindu-l în ochi:

-Bine.Dar dacă am să mor,te voi hăitui cât trăieşti...El zâmbi.Da,vocea îi era fermecătoare.Dar nimic nu se putea compara cu surâsul acela.
-Aşa,fetiţo! Nu trebuie decât să mă urmezi.Nu prea strâns,ca să echilibrăm greutatea.Dar nu te dezlipi de zid.Morgan aşteptă,până când el ieşi pe fereastră şi puse piciorul pe bordură.Apoi,îl urmă,uitându-se numai la el.
Vreo şase metri,totul merse bine.Morgan nu putu,niciodată,după aceea,să-şi dea seama dacă ceea ce se întâmplă era din cauza stricăciunilor de la cutremur,din cauza vechimii clădirii sau din cauza lui Ed.Cert e că bordura cedă,sub picioarele lor,cu un zgomot înfundat.Dacă nu l-ar fi ascultat să se ţină lipită de zid,Morgan n-ar mai fi putut să scape.Dar aşa,reuşi să se echilibreze şi să se ţină pe bucăţica rămasă.Trupul ei subţire rămase nemişcat.Nu îndrăznea să-şi coboare privirile.
-Eşti bine? întrebă el blând.
-Ooo,da,îi răspunse ea,cu un glas neobişnuit de calm.
Quinn se încruntă uşor,mulţumit că,pentru moment,pericolul trecuse.Bordura se desprinsese în urma lor,aşa că nu se mai puteau întoarce.Nu puteau nici să urce pe acoperiş.Din ceea ce ştia el despre genul acesta de clădiri,ţigla devenea extrem de alunecoasă,pe timp de ceaţă.Deşi se pricepea,ca nimeni altul,să coboare pe sfoară,chiar dacă ar fi avut una,nu găsea nimic solid de care s-o prindă.
-Nu te mişca,îi spuse el.
-Nu-ţi face probleme!Îi zâmbi fugar,dar instinctul lui de conservare îl făcu să se mişte rapid.Se îndreptă spre colţul clădirii.Cel puţin de două ori,simţise pârâitul zidăriei de sub picioarele sale.Înainte chiar de a ajunge la colţ,îşi dădu seama că acolo trebuia să fie şi mai rău.
-Voi urca pe bordura următoare,zise el,în final.La etajul acesta,toate ferestrele sunt ferecate.E posibil,însă,ca deasupra noastră să fie una deschisă.
-Nemaipomenit! rosti ea slab.
În ciuda siguranţei din voce,Quinn nu îndrăznea să se gândească ce se va întâmpla.Nu avea absolut nici un sprijin şi dacă se dezechilibra sau ceda bordura...Ca să ajungă sus,trebuia să apuce bordura de deasupra.Era alunecoasă şi umedă.Era cale lungă până jos!
Quinn se concentra cât putu de tare.Reuşi să-şi răsucească trupul,ţinând picioarele depărtate,ca să-şi menţină echilibrul.Îşi puse ambele mâini pe bordura de sus,pipăind-o ca să-şi dea seama dacă se putea prinde de ceva.Trebui să mai facă un pas lateral spre Morgan,până găsi ce căuta,şi se auzi un pârâit.După câteva momente,se afla culcat pe o bordură de nici treizeci de centimetri.

-Quinn?
-Da?Se mai ținea încă de rigola aceea.Îşi culcă fruntea pe braț,nevenindu-i să creadă că ajunsese într-o asemenea poziție.Capul îi zvâcnea de durere,fața îl ustura,iar încheieturile îi sângerau.Bănuia că are cel puțin două coaste rupte.
Zi cu ghinion!
-E-n ordine? îl întrebă Morgan,cu o voce uşor îngrijorată.
-Oarecum.Îşi ridică fruntea,se aşeză în fund şi privi în jur.
După cum spera,văzu o fereastră deschisă.Chiar deasupra lui Morgan.
-Aşteaptă puțin,să urc,şi-am să te trag aici,pe fereastră.
-Nu cred că e posibil.Nu vreau să te-ncurc,zise ea,pe un ton indiferent.Am uitat să-ți spun că am rău de înălțime.Quinn se aplecă puțin să se uite la ea.
-Ai găsit momentul să-mi spui!
-N-am ştiut că e cazul...
-Fir-ar al naibii!Ea hohoti.
-N-am făcut-o intenționat,crede-mă! Ce-ar fi să cobori şi să suni la pompieri? Au nişte scări minunate.Quinn nu se mai obosi să-i spună că n-aveau timp
de-aşa ceva.În loc de asta,se strecură de-a lungul bordurii,până ajunse exact deasupra ei.Deschise imediat fereastra,deşi făcu un efort considerabil pentru asta.Se mişca foarte repede,gândindu-se că Morgan ajunsese la capătul puterilor.
Da,era o fată curajoasă,dar cu fobiile nu e de glumit!
În încăperea în care pătrunse,nu găsi nimic cu care s-o ajute.Îşi înfipse puternic picioarele în pământ şi se aplecă,întinzându-i brațul.
-Dă-mi mâna,Morgan.
-Îmi pare rău,dar nu mă pot mişca.
-N-ai să-ți pierzi echilibrul,dacă ridici o mână deasupra capului.
-Nu.Am să cad.Vocea lui Quinn rămăsese calmă şi sigură pe ea.
-Iubito,n-am să te las să cazi.Îți promit.Ştii bine că-mi țin promisiunile.
Ea ezită un moment,apoi îşi ridică mâna dreaptă încet,până când degetele se prinseră ca o menghină de încheietura lui.El o apucă bine,asigurându-se că nu alunecă.
-Bun.Te-am prins.Acum,întoarce-te cu fața la zid.
-N-am cum...
-Ba,poți! Numai să...
-Ce naiba fac eu aici? rosti ea uluită.Stau atârnată la etajul opt! Nu prea mi s-a mai întâmplat aşa ceva!
-Bineînțeles că nu.Acum,fii fetiță cuminte şi întoarce-te cu fața la zid.
Ea rosti iritată:

-Nu sunt copil!
-Atunci,nu te mai comporta ca şi cum ai fi! îi spuse el tăios.
Simți cum ea se întoarce,aşa cum îi spusese el.Ar fi stat aşa ore întregi,să o convingă şi să o ia cu binişorul,dar,din poziția în care se afla,văzu o crăpătură adâncă pe bordura unde stătea ea.Morgan se dezechilibră,dar el se aşteptase la asta.Mai ridicase greutăți şi,cum nu era decât o femeie micuță,avea s-o susțină, chiar dacă îl dureau coastele îngrozitor.Din păcate,când o trase sus,ea se lovise puțin.Câteva momente,rămase fără respirație,acolo,în încăperea întunecată.Se frecă uşor.O dureau sânii.
-Vrei să ți-i sărut,ca să-ți treacă? o întrebă Quinn,care îşi revenise total.
Morgan îi dădu brațul la o parte şi făcu brusc un pas înapoi.
-Nu,nu vreau!Vocea îi sună autoritar,dar nu era supărată.Spuse cu sinceritate:
-Oricum,îți mulțumesc că nu m-ai lăsat acolo,de izbelişte.
-Ar fi fost ultimul lucru pe care l-aş fi făcut.Doar m-ai salvat şi tu.Acum,cred c-ar trebui să ne cam luăm tălpăşița,până nu se întorc amicii noştri.
-N-am nimic împotrivă! După dumneavoastră,Macuff!
Porni în urma lui,spre casa scărilor,pe întuneric.Fusese tare înspăimântată, acolo,pe bordura aceea,dar,acum,cu picioarele pe teren solid,se simțea în siguranță.Acum,o preocupa cu totul altceva.Mai întâi,loialitatea.
După toate aparențele,Quinn îi salvase viața.Poate,aşa cum spusese şi el,îi era îndatorat.Dar,oricum,fără el,ea ar fi murit,făcând abstracție de faptul că nu s-ar fi aflat aici,dacă nu-l cunoştea.Bordura de sub picioarele ei urma să se prăbuşească,îşi dăduse seama de asta.El o salvase de la o astfel de moarte.Ea nu făcuse decât să-l dezlege -lucru pe care,probabil,l-ar fi reuşit şi singur,într-un timp mai lung.Îi era datoare.Dar nu putea să nu-i fie loială şi lui Max Bannister.
-Eşti foarte tăcută,remarcă Quinn,deschizând uşa şi luând-o agil pe scări,ca unul ce ştia că nu prezentau prea multă siguranță.Morgan se mai gândi la fantomele ei,până coborâră două rânduri de scări,apoi oftă.Rosti cu o voce calmă:
-Să te ții departe de colecția lui Bannister,Quinn.
Mai coborâră un rând,apoi se opriră pe un palier întunecat.
-În afară de motivul la care mă gândesc eu,ar mai fi vreunul?
-Da.E o capcană,răspunse ea,trăgând adânc aer în piept şi uitându-se la el.Max lucrează cu un agent de la Interpol.Vor să te prindă.
-Şi colecția e momeala?Ea dădu din cap,aprobator.Îi era greu să-i vadă fața,dar bănui că rămăsese imperturbabilă.
-Şi de ce mă avertizezi,Morgan?
-Îmi plătesc datoriile,răspunse ea,țâfnoasă.

-Chiar dacă preţul este lipsa de loialitate?
Vocea lui blândă era ca sarea pe rană.Ea îşi ridică bărbia spre el şi zise:
-Am să mă împac cu mine însămi,în felul meu.Şi cu Max.Poate mă va ierta, poate nu.Dar îţi eram datoare.Acum,suntem chit.
-Nu tocmai,spuse el,şi o trase în braţele lui.
Morgan mai apucă să gândească,în străfundurile minţii ei,că mişcarea aceea a lui nu era a unui hoţ,care voia să-i fure cine ştie ce fleac de la gât.O ţinea strâns lângă trupul lui tare,iar când gura i se lipi de a ei,simţi întrega pasiune copleşind-o.Era o nebunie,ştia foarte bine.Îi înconjură mijlocul cu mâinile şi se dărui acestui sărut,cu toată fiinţa ei.Îşi dădu seama că-i furase mult mai mult decât un colier de rubin.El ridică faţa şi rosti cu vocea uşor răguşită:
-Trebuie să ieşim de-aici.Ea dădu tăcută din cap şi nu se împotrivi,când el se retrase,dar îi fu recunoscătoare că o luă de mână,să coboare împreună.Nu voia să se gândească la nimic,pentru că încerca să se obişnuiască deplin cu faptul că se îndrăgostise de un hoţ.Quinn nu pierdu vremea şi ieşiră din clădire cu multă grijă.Îndată ce păşiră afară,o întrebă:
-Unde e maşina ta?Morgan făcu un semn şi porniră spre străduţa unde se afla parcat automobilul ei.El îi lăsă mâna şi aşteptă ca ea să deschidă portiera de la volan.Apoi,zise blând:
-Pleacă de aici,Morgan.Ea clipi şi zise:
-Dar tu...
-Eu mă descurc,nu-ţi face griji.Tu,însă,du-te acasă.Şi...îţi mulţumesc pentru că ai încercat să mă salvezi.Asta îmi dă speranţă.Crezu,un moment,că vrea s-o tenteze.Nu l-ar fi iertat niciodată pentru rolul de Don Juan.Dar el se apropie şi o sărută delicat.
-Cred că-mi vei rupe inima,murmură el.Înainte să mai poată spune ceva,el dispăru în ceaţă şi în întunericul nopţii.După un moment prelungit,Morgan porni maşina şi se depărta de locul acela sinistru.

CAPITOLUL 8

Luni dimineaţa,Wolfe îşi dădu seama că fascinaţia -sau obsesia lui faţă de Storm -crescuse şi mai mult.Îşi petrecuse tot week-end-ul cu ea,chiar şi când se dusese până la el să-şi ia haine curate.Petrecuseră acolo câteva ore din după-amiaza de sâmbătă,apoi reveniseră să stea peste noapte,tot în apartamentul lui,pentru că era mai aproape de parcul Candlestick.
-Ursuleţ se va simţi neglijat,spusese ea,puţin vinovată.
Îi lăsase mâncare şi apă,şi ştia că nu-i plăcea să fie în aglomeraţie,aşa că,

oricum,nu putea să îl ia la meciul de baseball.Încercă să se liniştească,pentru că îl lăsa singur o noapte întreagă.
-Nu cred că mă place,mărturisi Wolfe.
-Asta,pentru că nu te cunoaşte,îl consolă Storm.Nu e obişnuit cu bărbaţi în jurul lui.Wolfe făcuse efortul de a încerca să se împrietenească cu motanul,
scărpinându-l sub bărbie şi dându-i bucăţele de carne,cu propria lui mână,din cina lor de duminică seara,dar nu-i făcuse impresia că reuşise să şi-l apropie.
Asta,până luni,în zori,când,trezindu-se,îl văzu încolăcit,pe jumătate,pe pieptul lui.Wolfe avu un sentiment absurd de triumf,aşa cum stătea cu Storm în braţe şi cu pisoiul dormind pe pieptul lui.
Nu voise să deranjeze pe nici unul dintre ei,dar atât el,cât şi Storm aveau multe de făcut pentru apropiata deschidere a expoziţiei,aşa că nu avu de ales.Îşi dădu seama că Storm nu era o persoană matinală,pentru că încercă zadarnic s-o scoale,de câteva ori.Se trezea şi adormea la loc.Nu părea supărată,doar somnoroasă.Spre amuzamentul lui,pisoiul era la fel ca ea.Când îl ridicase pe Ursuleţ de pe pieptul lui,atârna de parcă n-ar fi avut oase.Nu deschisese nici o clipă ochii aceia verzi.
-Trezeşte-te,pisoi ridicol! spusese Wolfe,scuturându-l uşor.Storm rosti somnoroasă:
-Nu e nici el prea matinal.
-Păi,trebuie să vă treziţi amândoi.Ne oprim,în drum spre muzeu,să luăm micul dejun.Se ridică într-un cot şi se uită la el,cu ochii ei verzi,adormiţi.
-O,Doamne,e luni,nu-i aşa?
-Mă tem că da.Se gândi că va petrece opt-nouă ore la muzeu,alături de ea,
deranjaţi de tot felul de oameni,care vin şi pleacă.Se gândi să-i propună să mănânce aici sau la el în apartament,la prânz.Storm oftă tristă.
-Va fi o zi lungă...Wolfe se întrebă dacă se gândea la acelaşi lucru ca el,dar nu ceru lămuriri.Îşi vârî mâna pe sub părul ei sălbatic şi se aplecă s-o sărute,făcând abstracţie că Ursuleţ i se aşezase din nou pe piept.Ea reacţiona imediat şi Wolfe gemu,gândindu-se la orele care vor urma,când nu va putea s-o atingă.
Ea îi zâmbi,după ce el ridică fruntea,cu buzele uşor congestionate de sărutul lui însetat,şi murumură:
-Hai să ne întoarcem să mâncăm aici,de prânz.
-S-a făcut.Spera ca ea să creadă că vocea lui,uşor răguşită,se datora trezirii din somn şi nu tulburării pe care o simţea la atingerea ei.

Ea se ridică în fund şi părul îi curse pe umeri,acoperindu-i goliciunea.Wolfe se chinui să nu o tragă din nou în braţe.Se uită la Ursuleţ,care dormea cu picioarele întinse pe pieptul lui,pe o ureche,sforăind uşor.Asta-i mai distrase puţin atenţia.
-Doarme şi-acum.
-Ţi-am spus că nu e matinal.Storm se întinse şi-i luă vârful cozii în mână, strângându-l uşor.Ursuleţ ridică ochii aceia,somnoroşi,clipind,şi feţişoara îi semăna atât de mult cu a lui Storm,încât Wolfe izbucni m râs.Deranjat puţin de pieptul care se zguduia sub el,Ursuleţ miorlăi.Apoi se ridică şi se duse în patul de alături.Wolfe spuse,râzând:
-Mă bucur că măcar unul dintre noi se trezeşte uşor!
-Are nevoie de mâncare,zise Storm.Iar eu,de un duş şi de o cafea.
Intrară împreună sub duş şi aburul de-acolo nu se formă atât din cauza apei calde,cât datorită lor!Se doriră atât de tare,încât se iubiră epuizant,ca doi nebuni.
-Cred că nu mai am nevoie de nici o cafea,zise ea,frecându-şi obrazul umed,de pieptul lui.
-Dacă vom continua aşa,voi avea nevoie de un masor,cu siguranţă!
-Te plângi?
-O,nu! La naiba!Nu simţea nevoia să se plângă de nimic,poate,doar,că amândoi erau nevoiţi să meargă la lucru.Se opriră la un mic restaurant,unde luară micul dejun.Pe Storm o amuza faptul că el păstra o bucăţică de şuncă pentru Ursuleţ, care aştepta liniştit,în maşină.
-I-am dat de mâncare la hotel,îi reaminti ea.
-Ştiu.Dar părea aşa...trist,când l-am lăsat singur acolo.Storm îşi drese vocea şi spuse:
-Dacă te laşi dus de el,o să ţi se urce-n cap.Pisicile ştiu să profite mai bine ca oricine pe lume.Wolfe nu o contrazise.În fond,avea dreptate.Oricum,îi duse bucăţica de şuncă lui Ursuleţ.
Sosiră la muzeu după ora nouă şi nu putu să nu observe privirile aparent indiferente ale gardienilor,văzându-l că-i duce toate bagajele lui Storm.Nu-l deranja decât că îl văzuseră,mai demult,şi cu alte blonde,care îl aduceau sau îl aşteptau să-l ia de la muzeu.Îi venea să le spună că acum era cu totul altceva.Oricum,nu era treaba lor.Ea descuie uşa de la camera computerelor,iar Wolfe îi puse bagajele pe birou.
-Ai să stai închisă aici toată ziua? o întrebă el.
-Cam aşa ceva,îi răspunse ea,zâmbind.Trebuie să introduc în computer toate planurile şi diagramele muzeului,pentru a forma programul.Deci,sunt nevoită să stau pe-aproape.El oftă.

-Şi eu trebuie să stau numai la telefon.Am de vorbit mult cu cei de la „Lloyd”.Iar după-amiază,mă duc la poliție să văd ce-a fost cu furtul de sâmbătă noaptea.Citiseră despre asta în ziarul de dimineață,dar el voia să se documenteze de la prietenii lui polițişti.Storm adusese ziarul,pentru că voia să citească mai atent.
-Muzeul acela avea un sistem de alarmă modern? întrebă ea,gândindu-se că el trebuia să ştie.
-Da,foarte modern.Şi-aş vrea să aflu cum au reuşit să treacă peste el.
-În ziar scrie că nu s-au furat decât câteva piese de jad şi de fildeş.De ce vrezi c-au fost mai mulți? Ştii ceva?Wolfe ridică din umeri şi zise:
-În oraşul acesta,lucrurile dispar de parcă ar fi înghițite de o gaură neagră.Dacă ştiu ceva? Sigur,chiar mai mult.Există în San Francisco cel puțin o bandă serioasă de hoți,care sunt în legătură cu nu ştiu câți colecționari.
-Îl uiți pe Quinn? întrebă Storm.Wolfe se încruntă uşor.
-De unde-ai aflat despre el? Nu s-a făcut publicitate pe seama lui şi sunt sigur că eu nu le-am spus nimic celor de la „Ace”.
Înjurându-se în gând pentru gafa aceasta,Storm îi zâmbi şi spuse sec:
-Mi-a spus Morgan.Corectează-mă dacă greşesc,dar ştiu că e în oraş de câteva săptămâni şi că a furat un pumnal bătut în pietre prețioase.Asta nu te face să-l pui în fruntea listei? Vreau să zic că s-ar putea să aştepte ceva,cum ar fi deschiderea expoziției „Misterele Trecutului”.Wolfe luase o figură plouată.
-Da,aşa e.De aceea vreau să stau de vorbă cu polițiştii,să văd dacă nu-l bănuiesc pe el de furtul de sâmbătă noaptea.Asta,pentru că nu s-au furat decât câteva piese pentru vreun colecționar.Trebuie să ştiu exact.Ea dădu din cap,aprobând.
-Ai dreptate.Spune-mi şi mie ce afli.
-Bineînțeles.Se aplecă să o sărute.Până la urmă,o ridică în picioare şi o îmbrățişă.Ea se lipi calină de trupul lui şi,când îşi ridică fața,zâmbetul ei senzual îi opri respirația.Abia se abținu să nu încuie uşa şi să nu facă dragoste cu ea acolo,pe birou.Îşi cam pierduse capul.Se îndreptă şi-i dădu drumul.
Atunci,observă că Ursuleț se mutase de pe umărul ei pe al lui.Storm spuse:
-Dacă te deranjează,pune-l pe birou.Wolfe ezită,dar se simțea bine aşa,mai ales că se mândrea că putuse să-l câştige de partea lui.
-Nu,nu mă deranjează.Numai să nu-şi înfigă ghearele în carne,când mă mişc.
-Dacă n-o faci brusc,nu pățeşti nimic.Are un echilibru perfect.Dacă vrea jos,îți spune el.Atunci,trebuie să-l aduci aici.Am o cutiuță specială pentru el.
Ştia.Cutia era după uşă şi semăna cu aceea de la hotel.

-În regulă.Mai ezită o clipă,apoi o sărută,de data aceasta foarte scurt.Fir-ar să fie! Nu-i venea să plece de lângă ea,nici măcar până în biroul lui,la câțiva metri! Când plecă,avea o înfățișare dezamăgită.Storm îşi dădu seama imediat de acest lucru.Inima începu să-i bată năvalnic.Ocoli biroul,se aşeză şi porni computerul, apoi încercă să-şi facă ordine în materiale.Când aparatul fu gata pentru stocare,îl potrivi,ca să introducă datele privind diferite detalii ale muzeului,precum şi ale sistemului de siguranță.Toate acestea erau gata să fie transferate de pe dischetele pe care le pregătise fostul programator şi pe care Storm le găsise acceptabile.În vreme ce computerul digera datele,Storm se uită,cu coada ochiului,la telefon, hotărând să sune mai târziu acolo unde promisese.Aşa că trase ziarul spre ea.
Era foarte curioasă să afle câte ceva despre furtul de sâmbătă noaptea.
Tocmai citise aritcolul,cu atenție,a doua oară,când se auzi o voce plăcută.
-Fac cinste cu o cafea.Prima ei impresie fu că Morgan era preocupată de ceva.
Bruneta părea misterioasă,dar şi curios de calmă,ca şi cum ar fi vrut să-şi ascundă o frământare foarte adâncă.Asta o făcu pe Storm să accepte,cu multă plăcere,ceaşca de cafea pe care Morgan o adusese cu ea.
-Mulțumesc,ia loc,o invită ea.Singurul scaun destinat oaspeților,din camera computerelor,era aruncat într-un colț,aşa că Morgan se aşeză familiar pe marginea biroului,
-Unde ți-e pisoiul? întrebă ea.
-E cu Wolfe.
-Oooo! Sună promițător!
Storm făcu ochii mari,cu inocență.Morgan rosti,zâmbind uşor:
-Ascultă,ştiu că nu e treaba mea,dar sunt curioasă.Vineri,după ce i-am transmis mesajul,a ieşit de-aici tunând şi fulgerând,aşa cum nu l-am mai văzut făcând niciodată.Părea că vrea să te sugrume.Storm îşi drese glasul şi murmură:
-După cum vezi,nu m-a sugrumat.
-Da,văd! Oare greşesc dacă presupun că voi doi v-ați petrecut weekend-ul împreună?
-Nu-ți spun decât că,azi-dimineață,când s-a trezit,Ursuleț dormea pe pieptul lui.
-Trebuie să te felicit? întrebă Morgan,solemn.
-Încă nu.Mai avem de pus unele lucruri la punct,până hotărâm.
Morgan spuse indiferentă:
-Să ştii că doamnele dinaintea ta aveau şi ele tot felul de animale,dar nu l-am văzut vreodată interesat.Se vedea clar că voia să păstreze distanța.Dacă umblă deja cu motanul tău pe umăr,totul nu mai e decât o chestiune de timp.

Storm spera şi ea din tot sufletul să fie aşa,dar,gândindu-se la ce va urma,avea mari îndoieli.Aşa că ridică din umeri şi zise:
-Poate.Pentru că veni vorba de doamnele dinaintea mea,ai văzut-o pe Nyssa Armstrong plecând vineri de aici?
-Nu.De ce?
-Pentru că e ciudat,zise ea,ezitând.Până la urmă,decise că nu avea de ce să-i ascundă asta lui Morgan.
-Am fost cu Wolfe la un meci de baseball,în parcul Canlestick,sâmbătă seara,şi pot să jur c-am văzut-o prin mulțime.
-Pe Nyssa! La un meci de baseball?
-Cam ciudat,nu?N-am văzut-o decât o clipă,şi,când am vrut să mă conving, dispăruse.Dar sunt destul de sigură că ea era.Nu i-am spus lui Wolfe,dar m-a cam mirat.Morgan spuse pe un ton teatral,care-ar fi făcut să moară de invidie orice actriță a anilor treizeci:
-E clar că te urmărea.Pentru că ai reuşit să i-l furi pe Wolfe din aşternut.Probabil că-şi ascute ghearele acum,în timp ce ochii aceia criminali strălucesc de invidie şi de gelozie.Îşi face planuri de atac.Storm clipi şi chicoti:
-Mda,se poate!Morgan spuse,surâzând:
-Nu glumesc deloc.Am citit săptămâna trecută o carte cu acest subiect şi zic că n-ai face rău dacă ai avea grijă.Storm scutură din cap şi bătu uşor cu degetele pe ziarul de pe masă:
-Deocamdată,mă interesează mai mult asta.Ai auzit ce s-a-ntâmplat?
-Da,despre furtul acela...
-Wolfe crede c-ar putea să fie Quinn,îi aruncă ea,pentru că observase că Morgan devenise uşor stresată.Tu,ce crezi?Bruneta se uită în ceaşca ei de cafea,încruntându-se.
-Nu.Eu nu cred c-a fost el.
-De ce nu?Îşi ridică privirea de chihlimbar spre Storm,apoi spuse:
-Ştii,l-am cunoscut pe Quinn,acum câteva săptămâni.
-Daaa?Storm făcu o pauză,apoi continuă liniştită:
-Ştiu să ascult.Aşa că ai putea să-mi povesteşti.Dar să nu-mi inventezi cine ştie ce basme de adormit copiii.
-Mi-a plăcut totdeauna expresia asta,zise Morgan,cu un zâmbet uşor.”Poveşti de adormit copiii”...Are ceva inocent în ea.
-Mda,dar nu e totdeauna aşa,murmură Storm.Uneori,pot fi foarte periculoase.
-Mda,oftă Morgan,apoi îşi aşează ceaşca de cafea pe birou.

Îi povesti repede lui Storm cum îl întâlnise,cu câteva săptămâni în urmă,pe Quinn,şi cum acesta îi furase colierul de rubine de la gât,fără să intre în detalii.
Şi,ajunse,în sfârşit,la noaptea de sâmbătă.Îi spuse tot,în afară de ce auzise ea,aici,în muzeu.Storm trase adânc aer în piept şi murmură:
-Hmmm,eşti mult mai curajoasă decât mi-aş fi închipuit!
-De fapt,am fost înspăimântată.Nu ştiu de ce am făcut un asemenea lucru nebunesc.Morgan se juca încruntată cu ceşcuţa ei de cafea.
-Deci,sunt sigură că nu el a fost acela care a prădat muzeul,în noaptea de sâmbătă.Da,ştiu,avea de gând s-o facă,dar s-au amestecat cei din banda adversă.
Storm se sprijini de speteaza scaunului,cu mâinile încrucişate pe abdomen, uitându-se la cealaltă femeie.
-Asta mi-aduce aminte despre ce-am citit eu,cândva,despre Byron,zise ea.
Rostit,tărăgănat,numele poetului englez suna exotic,aşa că lui Morgan îi trebuiră câteva clipe să-şi dea seama despre cine vorbeşte Storm.
-Byron!? îl compari pe Quinn cu lordul Byron? Storm zâmbi şi zise:
-Cineva a spus ceva interesant,odată,despre Byron.Nu-mi mai amintesc cine,dar cu siguranţă că a fost o femeie.Zicea că Byron era rău,nebun şi periculos.Asta mi se pare foarte asemănător cu Quinn al tău.
-Nu-i al meu! negă Morgan,automat.
Dar îşi aduse aminte de ultimele lui cuvinte şi o trecu un fior.Era sigură că nu voise decât să-şi exerseze talentele lui de Don Juan.Era absurd.Trebuia să fie nebună,ca să-l ia pe hoţul acela în serios!
-Dacă zici tu...murmură Storm.Morgan o privi fix,apoi oftă.
-Cert e că Quinn se află la San Francisco.De aceea am venit aici: să-ţi spun.
Ar fi vrut s-o întrebe pe Storm dacă a făcut un program,prin care să-l prindă pe Quinn,dar nu îndrăzni.După ce auzise de planul acela,întâmplător,Morgan nu voia să se dea de gol.În afară de acest lucru,nu putea şti cu siguranţă cine,în afară de Max şi de tipul de la Interpol,mai era implicat.
Dacă era implicat şi Wolfe,probabil că luase decizia aceasta numai pentru a-i face pe plac lui Max.În nici un caz,compania de asigurări „Lloyd” din Londra n-ar fi acceptat ca expoziţia aceea inestimabilă să fie folosită drept momeală.Lucrul acesta n-ar fi fost imposibil,având în vedere că Max şi Wolfe erau fraţi vitregi şi sângele apă nu se face.Iar dacă Storm era la curent cu planul,ar fi însemnat că e implicată agenţia „Ace Security”,ceea ce era improbabil.Prin urmare,nu putea întreba pe nimeni,în afară de Max,ce se întâmplă.Iar asta însemna că va trebui să-i mărturisească sincer că trăsese cu urechea şi că-l averizase pe Quinn.Poate,mai târziu,însă...

-Odată ce e în oraş,spuse Storm,înseamnă că e interesat de colecţie.De aceea ai vrut să-mi spui tot? Ca să țin cont de asta,când voi face programul?Morgan zise:
-M-am gândit că n-ar strica.Îşi luă ceaşca şi sorbi o gură din lichidul aproape rece.
-Apropo,Max s-a întors în oraş.A trecut pe aici,după ora închiderii,sâmbătă,să inspecteze aripa în care va fi găzduită expoziția.Dar n-am stat de vorbă cu el.
-Atunci,mai bine m-apuc de lucru! spuse Storm.
-Ai dreptate.Storm rămase nemişcată,mult timp,după ce bruneta ieşise din birou,apoi se ridică şi se duse să încuie uşa.Veni înapoi,introduse o dischetă în computer şi trase telefonul spre ea.Ridică receptorul.
De la celălalt capăt al firului,i se răspunse cu un „Da” impacientat.
-Eu sunt,zise ea.
-Trebuie să ne întâlnim.Astăzi.Storm oftă.
-N-o să fie prea uşor.De fapt,înainte de masă,va fi chiar imposibil.Sunt sigură de asta.
-Ce-ar fi să ne întâlnim la masa de prânz? Obrajii începură să-i ardă,amintindu-şi că-i sugerase lui Wolfe să se întoarcă la ea,în hotel,şi să.mănânce împreună.
Cu tot duşul acela pasional,Storm era sigură că tot mai voia să o întâlnească.
Bineînțeles,mâncarea rămânea pe planul doi.
-Storm?Ea îşi drese vocea şi răspunse:
-Nu cred că pot.Uite ce-i,Wolfe se va duce,în după-amiaza aceasta,la poliție,ca să discute despre furtul din noaptea de sâmbătă.Poate atunci.Numai că n-am venit cu maşina mea,la muzeu,aşa că va trebui să iau un taxi.El trase o înjurătură.
-Nu prea mai avem timp.Storm murmură:
-Eu,una,aş avea nevoie de ceva mai mult...După o clipă,bărbatul rosti:
-Ştii foarte bine că,cu cât durează mai mult,cu atât e mai rău!Ştia şi ea asta.
-Te sun când pleacă Wolfe de la muzeu.Bine?
-Bine,bine.Storm puse receptorul jos şi rămase cu privirile pierdute.Tipii nu glumeau,iar ea îl minţise pe bărbatul pe care îl iubea şi era îngrozită la gândul că el n-o va ierta niciodată.

Wolfe plecă la poliție mult mai târziu,decât îşi planificase.Prânzul cu Storm fusese incredibil de pasionant şi de fascinant.Avu sentimentul că fusese marcat definitiv şi că asta i se putea citi uşor pe chip.
Îşi aminti cum arăta Max,când se îndrăgostise de Dinah.Faţa lui,de obicei imobilă şi enigmatică,devenise un adevărat ecran,la care putea privi toată lumea.

Imposibil ca Storm să nu-şi fi dat seama că el o iubea.Dar ea se comporta de parcă habar n-ar fi avut! Sau,gândi el,poate ştia şi nu-i păsa.
Această presupunere îl irită atât de tare,încât amână plecarea din muzeu,găsindu-şi de lucru cu actele şi intrând în camera computerelor de nenumărate ori.Găsise scuza de a-l aduce pe Ursuleț la cutia cu nisip,deşi,de vreo două ori,pisoiul rămăsese de-a dreptul uimit.
Se temu să n-o plictisească,cu toate că Storm se arătase mereu bucuroasă că îl vede.Totuşi,în ciuda veseliei ei evidente,avu sentimentul ciudat că era cu gândul departe.Parcă se depărtase de clipele acelea pasionale,din timpul prânzului.Îşi storcea creierul să afle un răspuns.Se comporta aşa din cauză că el îşi arăta atât de mult sentimentele? Sau voia să se elibereze,pentru că el nu era ceea ce-şi dorea ea?
Îngrijorat,dar fără s-o preseze să-i dea un răspuns,decise,în final,să se ducă la poliție.O invită să vină cu el,dar ea spuse că mai trebuie să lucreze cel puțin o oră.Avea să-şi termine treaba,în timp ce el se afla la poliție.Era aproape şase,aşa că îl anunță că,dacă nu vine până termină lucrul,îl va lua pe Ursuleț şi se va duce la hotel cu un taxi.Wolfe avu sentimentul că ea voia să scape de el pentru moment,dar alungă acest gând nebunesc.Stabili să se întâlnească la cină,după ce se va întoarce de la poliție.
Dar,când ieşi,îi încolți un plan.Trase maşina în aşa fel,încât să nu fie observat,şi începu să supravegheze muzeul.Încerca să se controleze.Se lăsase o ceață neobişnuit de deasă pentru acel moment al zilei,aşa că distingea cu greu ce se întâmpla în holul muzeului.Acum,nu mai intra nimeni acolo,dar ieşeau ultimii vizitatori,pentru că se apropia ora închiderii.
Văzu un taxi trăgând la scară,dar nu-i dădu mare importanță.Îşi zise că grijile acelea erau normale,la un om îndrăgostit.Îl va întreba,într-o zi,pe Max,dacă i se întâmplase şi lui tot aşa.Când o văzu ieşind şi apropiindu-se de taxi,rămase surprins.Uitându-se la ceas,observă că nu trecuseră decât zece minute de când aştepta,aşa că Storm nu avea cum să-şi fi terminat treaba.Vru să apese pe claxon,să-i atragă atenția,dar îl opri o vagă bănuială.
Aşteptă până când taxiul o luă în partea opusă hotelului lui Storm,apoi începu s-o urmărească,de la o oarecare distanță.Călătoria nu fu prea lungă.Taxiul se opri lângă un părculeț.
Wolfe luă curba,odată cu taxiul,şi opri motorul şi luminile,instantaneu.Urmărea ce se întâmplă afară,simțind,dintr-o dată,că i se face frig.Storm coborâse şi se îndrepta pe o alee,spre un carusel din depărtare.Deşi nu-l vedea,Wolfe ştia de el,pentru că parcul acesta îi era cunoscut.Ceața şi întunericul împiedicau

vizibilitatea.Aşteptă să plece taxiul,apoi ieşi din maşină şi porni pe aceeaşi alee,pe care mergea Storm.
În cei aproape cincisprezece ani,de când lucra în domeniul securității,Wolfe învățase câte ceva.Astfel,se pricepea să urmărească pe cineva,fără să fie observat.Se strecură ca o umbră în urma lui Storm.Clădirea în care se afla caruselul era,bineînțeles,încuiată.Văzu cum Storm intră pe o uşă,care,parcă,
fusese deschisă pentru ea.Ezită o clipă,dar văzu că înăuntru nu prea era lumină,aşa că se strecură după ea.Se ascunse în umbrele lăsate de carusel,
uitându-se la cei doi,aflați la o oarecare depărtare de el.
-El unde e? întrebă Storm liniştită,după ce aruncase o privire împrejur.
-Vine şi el,imediat.Nu prea ne-ai dat timp să ajungem aici.
Jared Chavalier ridică din umeri şi îşi vârî mâinile în buzunarele pelerinei de culoare închisă.Lângă carusel,se afla un felinar cu baterii,care dădea destulă lumină în partea aceea a clădirii.
-N-am prea mult timp,spuse Storm.Trebuie să vină Wolfe,să mă ia la cină,peste o oră sau două.Trebuie să vă hotărâți odată!
-Ştiu,ştiu! oftă Jared.Pune tot felul de întrebări îndreptățite,iar eu nu voi mai fi în stare să-l „duc” multă vreme.Wolfe se apropie de ei şi rosti rece:
-De ce nu încerci să-mi spui şi adevărul,atunci?
Se uită la Storm şl văzu cum se făcuse palidă ca moartea,îndată ce-i auzi glasul.
Se întoarse încet şi el observă că singura pată de culoare,de pe fața ei,rămăseseră ochii.Ursuleț îi stătea pe un umăr,cu mutrişoara liniştită,la fel ca a ei.Pentru prima oară,imaginea aceasta nu-l îmbuna pe Wolfe.
-Uşurel,bătrâne,începu Jared,dar Wolfe nu-l luă în seamă.I se adresă lui Storm:
-M-ai mințit.Vocea îi era extrem de aspră.Ea nici nu clipi,deşi îşi ridicase puțin bărbia.Nu avea,însă,expresia aceea înțepată,cu care se obişnuise el.Iar glasul nu era al ei.Părea complet fără apărare.
-Da,te-am mințit.În ceea ce priveşte munca mea.De aceea am venit aici.
Wolfe aşteptă,dar ea nu-şi ceru nici o scuză şi nici nu dădu explicații.Se uita numai,lung,la el,cu ochii goi.Se gândi la cât de cinstiți i se păruseră lui ochii aceia,şi simți o durere sfâşietoare.
-Şi cu ce m-ai mai mințit?întrebă el,amar.Văzând că nu-i dă nici un răspuns,
ridică fața spre Jared.
-A fost ideea ta,sau a lui Storm,să faci acest ultim sacrificiu? Hai,spune-mi,sunt foarte curios.Măcar,ai luat o primă pentru asta?
Jared rosti,accentuând voit fiecare cuvânt:
-Dacă mai scoți o vorbă,îți jur că te pun la podea!

Dar Storm puse capăt acestei confruntări,trecând îndurerată pe lângă Wolfe.Nu privi înapoi.Wolfe se roti pe călcâie şi se luă după ea.Dar se opri curând.Inima îi bătea nebună,văzând-o cum dispare în noapte.Abia mai putea să respire.Mânia îi pierise cu totul şi se simți,deodată,golit.Doamne,ce făcuse?
Liniştea din spatele lui era aşa de grea,încât parcă-i simțea apăsarea.Când se întoarse,îl văzu pe Jared aşteptând,cu mâinile încrucişate la piept.Ochii îi erau încărcați de mânie.
-Bună treabă,băiete! zise el,fără nici o inflexiune.
Înainte ca Wolfe să poată reacționa,îl văzu pe Max apărând din umbră.Părea foarte tulburat,îi spuse lui Wolfe:
-Dacă vrei să dai în cineva,atunci îți stau la dispoziție.Eu port toată vina.
-Prea târziu,mormăi Jared.Şi-a anihilat deja victima.

Storm părăsi caruselul,fără să se gândească la nimic.Ştiuse dinainte că nu va fi plăcut,dar nu se aşteptase să fie atât de lovită.Nu înțelese cum de mai putuse să meargă,să cheme un taxi,să-şi spună adresa de la hotel.Sufletul îi era greu de o tristețe imposibil de exprimat.Ca şi cum ar fi primit o lovitură mortală,iar trupul ei nu realizase,încă,acest lucru,din cauza şocului.
Când ajunse la hotel,traversă holul acela imens,până la ascensor,fără să vadă,
fără să audă.Nu-l băgă în seamă nici pe Ursuleț,care-i torcea în ureche.Îi simți vag ghearele înfingându-i-se în umăr,în momentul în care ieşise din lift,dar nu făcu nici un gest.De-abia când descuie uşa şi intră,Storm îşi dădu seama de adevărata situație.O lovitură puternică în spate o propulsă direct în cameră,
făcând-o aproape să cadă.Ursuleț sări de pe umărul ei şi se ascunse sub canapea,
mieunând înfricoşat.Storm încercă să-şi recapete echilibrul,ca să nu se întindă pe duşumea.Se întoarse încet.Durerea ei sufletească fusese înlocuită,pentru moment,de instinctul ancestral de conservare.Mintea îi era clară şi primul lucru pe care-l văzu fu pistolul automat,de profesionist,din mâna subțire a Nyssei.
Al doilea lucru pe care îl remarcă,fu mânia nebună din ochii ei albaştri.
„O,Morgan,nici nu ştii câtă dreptate ai avut!” gândi ea.
Storm era specialistă în computere,la Interpol,nu agent operativ.Aşa că nu făcuse prea multe antrenamente,pentru a se descurca într-o situația ca asta.
Da,ştia cum să se apere,de la tatăl şi de la frații săi,dar habar n-avea cum să dezarmeze un duşman.Se gândi să apeleze la lecțiile de psihologie pe care le urmase.
-Ce-ar fi să discutăm puțin despre asta? zise ea,cu vocea cât mai naturală posibil.

Nyssa închise uşa,care rămăsese deschisă.Se afla la mică distanţă de Storm,cu arma îndreptată spre pieptul ei.Zâmbea.
-Nu cred că e cazul,spuse ea,pe un ton gânditor.Ştii,nu-mi place deloc să pierd. Iar dacă nu te opresc,pierd de două ori.Mai întâi,pe Wolfe,apoi,colecţia.
Storm simţi un fior,aşa cum nu mai simţise niciodată.Cuvintele Nyssei erau înfricoşătoare,dar tonul,pe care le spusese,de-a dreptul terifiant.Îi imitase tonul din Sud,fără cea mai mică urmă de ironie,cu capul uşor aplecat într-o parte,de parcă ar fi ascultat de o voce interioară.Storm renunţă la propriul ei accent.
-În ceea ce priveşte colecţia...
-Nu,vorbeşte normal! se încruntă Nyssa la ea.Trebuie să prind bine vocea,i-am văzut chipul când te asculta,aşa că vreau să-ţi imit bine glasul.
Dacă nu m-ajuţi,te omor pe loc! spuse ea,îndreptându-şi pistolul cu hotărâre.
Storm se gândi să-i facă pe plac,pentru a nu risca.
-Fac tot ce vrei,zise ea,tărăgănat.Vrei să vorbesc?Cu plăcere!Sunt şi eu curioasă. Cum ai putea pierde colecţia din cauza mea?Doar nu-mi aparţine cum nu-i aparţine nici lui Wolfe.E a lui Max Bannister.
Nyssa îşi aplecă din nou capul într-o parte.Când vorbi,avea atât accentul,cât şi tonul vocii lui Storm.
-L-aş fi putut convinge pe Wolfe să mă lase să văd colecţia mai devreme. Apoi,mi-ar fi povestit şi despre sistemul de securitate.Bărbaţii îmi fac multe confesiuni la aşternut.Până la urmă,ar fi făcut-o şi el
-Şi-atunci,ai fi încercat să pui mâna pe colecţie?
Storm puse această întrebare cu mult grijă,încercă să înlăture discuţia despre persoana lui Wolfe,pentru că avea sentimentul că e o zonă periculoasă.
-Ar fi făcut-o oamenii mei,zise ea,cu mândrie.I-am instruit bine.Poliţia habar n-are!
-Vrei să spui că banda aceea,după care umblă toată lumea,e condusă de tine?
Storm fu realmente uluită.Da,Interpolul avea unele dubii,în legătură cu Nyssa, dar nici chiar aşa!Râzând,Nyssa zise:
-Organizarea e perfectă.Am descoperit toate detaliile din sistemul de siguranţă. Când vom termina treaba,am să-mi păstrez câteva piese,iar celelalte le vom vinde altor colecţionari de pe lista noastră.Toată lumea va fi mulţumită.
Vorbea tot tărăgănat.
-Pare foarte promiţător.Nyssa se uită la ceas.
-Cred că ar fi bine să plecăm.Se va întoarce aici,în noaptea asta,nu-i aşa? Ca să fie cu tine,aşa cum a fost la sfârşit de săptămână.Storm nu apucă să-i răspundă nimic,pentru că blonda înaltă continuă pe tonul ei tărăgănat:

-Atunci m-am hotărât cu adevărat să scap de tine.Nu mi-a plăcut cum te priveşte,încă din prima seară.Dar mă gândeam c-o să-şi piardă repede interesul.
După aceea,vineri,la muzeu,mi-a dat,pur şi simplu,papucii.Râse isteric.
-Ooo,n-a făcut-o cu brutalitate,dar mi-a sugerat că nu-l mai interesez.Şi asta,din cauza ta!L-am urmărit până aici şi-am văzut că şi-a petrecut noaptea cu tine.
Acum ştiu,a stat două zile în hotelul ăsta.
-Nyssa...Aceasta făcu o mişcare bruscă,evident,ca să-şi revină.Spuse,pe acelaşi ton tărăgănat:
-A fost primul bărbat pe care l-am dorit cu adevărat.Vorbea ca pentru sine.
-Nu ştiu de ce,dar are ceva special.Storm rosti disperată:
-Mă faci curioasă.M-ai urmărit şi în seara aceasta?Nyssa se încruntă.
-Nu.Am avut de făcut ceva,aşa că n-am pierdut vremea,aşteptându-te în faţa muzeului.Am avut noroc să ajung aici o dată cu tine.Iar când am văzut că nu e cu tine,m-am hotărât să acţionez în noaptea asta.Şi-acum,hai să mergem!
Nu-i trebuia prea multă experienţă pentru a-şi da seama de expresia implacabilă de pe chipul femeii.Avea o nebunie ciudată în ochi.Storm se gândi că singura ei şansă era să facă ceva la coborâre.Dar,când ajunse în holul hotelului,speranţele ei se năruiră.Nu încercase nimic,în timp ce mergea în faţa Nyssei.Liftul fusese gol,aşa că Storm amânase să facă vreo mişcare,până va ajunge în holul,de obicei,foarte aglomerat.Acolo se putea ascunde după scaunele şi plantele uriaşe.
Dar dacă Nyssa începea să tragă? Putea să rişte? Storm se înfiora la acest gând.Putea să rişte viaţa celor din jur? Nu,asta nu va trebui să se întâmple!
Instinctul îi spunea să acţioneze,mintea,însă,îi spunea că e imposibil.Storm ieşi din lift ţeapănă,fără expresie.Nyssa se afla la un pas în urma ei.Îşi înfipsese pistolul,ascuns de o eşarfă,în spatele lui Storm.Ajunseseră pe ia jumătatea holului aglomerat,când,în spatele Nyssei,se auzi o voce liniştită,strigând-o pe nume.
Lui Storm i se păru că minutul care urmă se prelungi la infinit.Sări într-o parte,în vreme ce Nyssa îşi coborî pistolul şi se întoarse,pentru că vocea aceea era a lui Wolfe.Stătea acolo şi se uita la chipul Nyssei,fără să bage în seamă pistolul care era acum îndreptat spre el.Storm voi să strige,dar simţi o mână puternică dând-o la o parte.Ştiu imediat că e Max,pentru că îl zări pe Jared strecurându-se spre Nyssa,cu ochii neobişnuit de îngrijoraţi.
-Pe mină mă vrei,de fapt,nu-i aşa?zise Nyssa,cu voce tărăgănată,ca a lui Storm.Te iert,iubitul meu,numai spune-mi că n-o mai iubeşti pe ea.
Wolfe nu mai trebui să-i răspundă,spre norocul lui.Îi era greaţă.Înainte ca Nyssa să-şi dea seama de semnificaţia expresiei lui,Jared intră în acţiune.Îi luă arma

din mână,fără să piardă nici o secundă.Nyssa nu mai putu face nici o mişcare.În momentul în care începu să țipe,sosi şi poliția.

CAPITOLUL 9

Storm nu se uita la nici unul din cei trei bărbați din apartamentul său.
Îşi concetrase toată atenția asupra pisoiului ei din poală,care părea extrem de neliniştit.Max o adusese sus,îndată ce sosise poliția.Wolfe şi Jared urcară şi ei, după câteva minute.Auzea,ca prin ceață,vorbele lor,dar nu înțelegea nimic.
Max îi ceru sincer iertare pentru că o făcuse să-l mintă pe Wolfe.Ironia soartei! Dacă ea n-ar fi fost atât de cinstită şi de conştiincioasă,i-ar fi spus lui Wolfe,de la început,totul.Numai simțul datoriei şi supunerea față de ordinele şefilor o făcuseră să recurgă la minciună.Storm se îndoia că Wolfe va gândi la fel.
După episodul cu Nyssa,excesul de adrenalină se diminua,aşa că revenise la starea de deprimare de mai înainte.Nici măcar nu fu curioasă să afle de unde ştiau de Nyssa.Cu siguranță că aflaseră ceva,altfel nu le-ar fi aşteptat în hol.
Oricum,nu mai avea nici o importanță.
După o vreme,simțurile ei amorțite o avertizară,totuşi,că Max şi Jared se pregăteau să plece.Ridică privirea,uitându-se absentă cum ieşeau.Wolfe închise uşa în urma lor.Îşi dădu seama că el avea să rămână acolo.Îşi scoase jacheta şi o aruncă,fără să se uite,pe un scaun.Se apropie hotărât de ea.Îl privi şi avu impresia că are de gând să acționeze violent.Wolfe se aplecă,îi luă pisoiul din poală,îl puse alături de ea,pe canapea,şi o trase brusc în brațele lui.
O clipă,îşi pierdu respirația,la contactul brusc cu pieptul lui tare.El o strângea puternic,amețind-o.Nu se aşteptase la o asmenea reacție.Nu înțelesese nici măcar vorbele pe care i le bolborosea,cu gura în părul ei.Când,în sfârşit,le percepu,nu-i veni să-şi creadă urechilor.
-Iubito,te rog să mă ierți! N-am crezut nici o clipă în ceea ce-am spus mai devreme.Îți jur,eu...ştiu că nu m-ai fi mințit,dacă n-ai fi avut motive întemeiate.
Storm îi încolăci mijlocul cu brațele şi-şi ridică fața să se uite la el.Avea ceva sălbatic în priviri şi se simți hipnotizată.
-În legătură cu noi,n-am mințit nici o clipă,şopti ea.Ceea ce-am simțit când mă atingeai...Cât de mult te-am dorit! N-am vrut să se întâmple aşa,Wolfe,dar n-am avut nici o putere.Şi nu aveam cum să-ți spun adevărul despre misiunea mea aici...îi luă fața în mâini şi ochii lui deveniră mai sălbatici.
-Atunci,spune-mi acum! o îndemnă el,cu voce aspră şi nerăbdătoare.
Storm nu ezită nici o clipă.Era dispusă să facă orice,numai ca el să o ierte.
Renunțase şi la mândrie şi la demnitate.Spuse simplu,cinstit:

-M-am îndrăgostit de tine chiar din prima zi,când mi-am ridicat privirile şi te-am văzut stând acolo,înfuriat.Wolfe gemu răguşit şi o sărută.Era prea înfierbântat ca să se mai poarte delicat.Reacția ei fu promptă şi blândă,umplându-l de aceeaşi senzație copleşitoare,ca de obicei.
-Te iubesc,spuse el răguşit,sărutând-o întruna.
Îi dispăru orice urmă de încordare şi se topi toată,lipindu-se de el,gemând uşor.Era atât de minunat,încât nu-i venea să creadă că-i spusese că o iubeşte.
Simțea că e adevărat,din pasiunea cu care o strângea la piept.Sentimentele ei se înălțară la fel,întâlnindu-l pe ale lui.Nu-şi dădu seama câtă vreme trecuse de când se strângeau în brațe,se sărutau şi îşi şopteau vorbe de iubire.Se trezi pe picioarele lui Wolfe,care stătea pe canapea.Poziția era extrem de confortabilă,
aşa că ea se lipi şi mai mult de el.Mintea începu să i se limpezească.Zise liniştită:
-N-am vrut să te mint niciodată,Wolfe.
-Ştiu,zise el,pe acelaşi ton,cu o voce,totuşi,puțin tensionată.Mi-am dat seama de asta,încă înainte de a pleca de acolo,de la carusel.După aceea,a venit Max şi
mi-a explicat,împreună cu Jared,de ce mi-au ascuns planurile lor.
Storm se trase puțin înapoi şi se uită la el cu o expresie gravă.
-Jared nu mi-a spus chiar totul.Zicea,doar,că nu voia să te pună în situația neplăcută de-a te simți sfÂşiată între sentimentele față de Max şi loialitatea față de cei de la „Lloyd”.Mi-a explicat că sarcina ta era să aperi colecția şi că,odată ce aceasta nu era amenințată,n-avea nici un rost să te mai implice și în planul lor.

Wolfe zâmbi şi spuse:
-Da,ei ştiau mai bine...
-Bănuiesc că da,dar n-am eu căderea să judec asta.Cred că ți-ar fi spus,până la urmă,la momentul potrivit,că aveau de gând să folosească colecția drept momeală.
-Cred că ai dreptate,murmură el.
-Cu toate acestea,când mi-am dat seama ce simțeam pentru tine,m-am aflat dintr-o dată între ciocan şi nicovală.Am fost recrutată de Interpol încă din facultate.Aveau nevoie de un specialist în computere şi în drept.Eram exact ceea ce căutau.În plus,n-am nesocotit niciodată ordinele lor.Jared îmi spusese că nu vrea ca tu să te uiți pe programul pe care îl pregăteam.M-am aflat dintr-o dată sfâşiată între dragostea pentru tine şi...Wolfe o sărută şi zise:
-Bănuiesc că programul tău avea o fisură care să-i permită unui hoț să pătrundă.

Am mai discutat noi despre asta,cu secole în urmă!
-Da,unul din programele mele avea aşa ceva.Dar eu pregătesc două,foarte asemănătoare.Unul din ele are,într-adevăr,o fisură.Şi acesta va fi introdus în dosarele de la „Ace”.
-Chiar mă întrebam când vom ajunge la subiectul „Ace”.M-a cam mirat insistența cu care voia să apeleze Max la ei.Storm păru puțin uimită.
-Vrei să spui că nu ți-au povestit nimic?
-Sunt amândoi nişte ticăloşi,până-n măduva oaselor! zise Wolfe,zâmbind,apoi continuă:Ca să fiu sincer,n-am prea avut chef să discut asta cu ei.Ştiu eu ceva, dar nu tot.Aşa că,spune-mi,care-i treaba cu „Ace”?Ea îşi drese vocea.
-Bănuiesc că nu ştii că Max e patronul acestei companii...El se uită lung la ea.
-Nu.Storm fu mulțumită că nu era vinovată şi de această minciună.Se întreba dacă,nu cumva,cei doi o lăsaseră intenționat pe ea să-i povestească totul.
Rosti,păstrându-şi tonul firesc:
-Da,aşa e.Când au hotărât să folosească colecția,ca momeală,Jared şi-a introdus în companie câțiva dintre oamenii lui,care să cedeze la mită.Ei trebuia să pună hoțului la dispoziție programul meu imperfect.
-Ia stai puțin! zise Wolfe,încruntându-se.Au concediat un angajat pentru că a dat greş cu programul...Storm spuse:
-Asta nu făcea parte din plan.S-a întâmplat,pur şi simplu.Jared era în curs de a-şi plasa oamenii.Nu se aşteptau să se întâmple ceva de genul acesta.Nimeni nu se gândea că hoțul va pătrunde în muzeu,înainte de aranjarea expoziției.
-Da,îmi amintesc.M-au pus să fiu atent numai la cei de la „Ace”.
-De fapt,era ultimul lucru pe care şi-l doreau,zise ea sec.
-Computerul a fost,în mod deliberat,încărcat greşit?Ea îşi drese vocea.
-Nu.Voiau ca tehnicianul dinainte să pună la punct programul,apoi să-l facă să spună că-l depăşeşte.Avea să plece,pretextând o scuză,iar cei de la „Ace” m-ar fi băgat pe mine pe fir.Pe vremea aceea,eu eram la Paris şi lucram la alt proiect.
-Nu pentru „Ace”,nu-i aşa?
-Nu.
-Şi ce s-a-ntâmplat?
-Băiatul ăla a încurcat lucrurile de tot.Apoi,tu ai început să tuni şi să fulgeri împotriva celor de la „Ace”,aşa că Max şi Jared s-au temut că vei strica tot aranjamentul şi vei apela la altă companie.Aşa că am fost trimisă repede aici, să-ncerc să dreg lucrurile.Mi se ceruse să te conving să sunt cea mai bună şi să-ți distrag atenția de la „Ace”.
-Deci,atitudinea ta țâfnoasă din prima zi n-a fost decât teatru?

Păru puțin încurcată.
-Nu tocmai.Atunci mi-am arătat adevărata față.Când eşti aşa mic ca mine,ai tendința să spui vorbe mari,mai ales când ai trăit alături de şase frați ca brazii.
Wolfe surâse.
-M-ai liniştit! Dacă nu ştiai,află că m-am îndrăgostit de tine şi datorită atitudinii tale îndrăznețe şi ofensive.
-Te-ai bucurat că ai cu cine să lupți,spuse Storm,mulțumită în sinea ei.
-Da,şi asta.Wolfe se concentră din nou asupra subiectului început.
-Dar cu legătura aceea telefonică...Ce a fost?Ea zise ascultătoare:
-Era tot o diversiune,în caz de nevoie.Jared a fost de părere că ți-am spus prea repede de ea.S-a îngrozit şi când a aflat de Nyssa.
-De ce?
-Apropo de Nyssa,oftă Storm.E aşa de încurcată treaba! Unul din oamenii introduşi de Jared în companie i-a „furnizat" Nyssei informații.Capcana nu era pentru ea,dar se afla pe listele Interpolului de ani de zile.Iar agentul nostru ştia acest lucru.I-a dat nişte informații care nu păreau prea importante,intenționând s-o înlăture ceva mai târziu.Lui Wolfe nu-i trebui decât un moment să înțeleagă.
-I-a dat informații despre tine.
-Da.Deci,m-a abordat atunci,la toaletă,spunându-mi că ştia că sunt noul tehnician în computere şi m-am găsit,deodată,în fața unei probleme.Ştiind că vă cunoaşteți,m-am temut să nu-ți spună şi ție.Habar n-aveam ce informații i se mai dăduseră.Mă gândeam că o să te pornească şi mai mult împotriva celor de la „Ace".Aşa c-am hotărât să iau taurul de coarne.Ți-am zis că o interesează persoana mea şi că ştie foarte multe despre mine,dar,în nici nu caz de la cineva de la „Ace".
-Ai o minte diabolică,îi spuse Wolfe.
-Mulțumesc.Dar Jared era convins că dacă-ți concentrezi atenția spre Nyssa,ai să te porneşti,din nou,împotriva celor de la „Ace".
-Ştia şi că ea e cam dezechilibrată,zise Wolfe,cu o uşoară grimasă.
-Da? Cum aşa? ,
-Storm,ea e pe lista Interpolului pentru că cel puțin trei intermediari,bănuiți de a face tranzacții între hoți şi colecționari,au fost găsiți morți şi jefuiți.Nyssa a fost factorul comun în toate cazurile.Ea se cutremură.
-Bine că n-am ştiut dinainte! Apropo,cum de-ați ajuns voi trei,la timp,aici?
-Acesta-i singurul motiv pentru care mai vorbesc cu Jared.Tipul care o urmărea pe Nyssa a telefonat că s-a luat după tine,la hotel.
Storm nu voia să se mai gândească la ce-a fost,aşa că zise:

-Ei,sper că treaba asta te-a lecuit definitiv de păpuşile Barbie.
-Mie-mi spui! murmură el.De fapt,mi-am descoperit o nouă pasiune.
Ea se uita fix în ochii lui.
-O,da?
-Definitiv,de data aceasta.Sper să petrecem împreună următorii patruzeci-cincizeci de ani.Storm rămase tăcută,făcând ochii mari.El o strânse şi mai tare la piept.I se părea că nu văzuse în viaţa lui ceva mai frumos ca ea.O iubea atât de tare,încât îi tremură vocea când spuse:
-Ştiu,s-au întâmplat multe în ultima săptămână,dar n-am fost niciodată atât de sigur pe mine,ca acum.Te iubesc,Storm,mai mult decât îţi voi putea spune vreodată.Promite-mi,te rog,că te vei căsători cu mine.
Mereu imprevizibilă,Storm ţipă de plăcere şi îl atacă,pur şi simplu.Mai târziu, gândindu-se la asta,Wolfe decretă că fusese modul cel mai potrivit de a recţiona la o cerere în căsătorie.

În seara de miercuri a aceleiaşi săptămâni,Wolfe o lăsă pe Storm în apartamentul ei şi se duse la el,la hotel,să se schimbe,pentru că stabiliseră să ia masa de seară cu Max şi Dinah.Singurul motiv pentru care Storm nu se mutase,încă,la el,era că amândoi căutau o casă sau un apartament cu grădină,unde Ursuleţ să se poată zbengui,vânând gândaci,şi să se tolănească la soare.Între timp,îşi petreceau nopţile pe unde le venea mai bine.
Când ieşi din dormitorul lui,îmbrăcat frumos,Wolfe era într-o dispoziţie foarte bună,dar se crispă puţin,când văzu că are un vizitator.Într-un fel,însă,simţi şi o uşurare.Stând în picioare lângă fereastra deschisă,prin care intrase,de altfel, escaladând cele patru etaje,vizitatorul,îmbrăcat complet în negru şi fără mască,rosti:
-Am recepţionat avertismentul tău.Să ştii că-i aşa,deşi,Wolfe...Mi-ai găsit adresa în fişa personală?
-Ultima oară,am auzit,zise Wolfe cu un calm ameninţător,că n-ai o adresă stabilă.
-Cam aşa e.Vocea lui Quinn era blândă,dar ochii lui verzi se mişcau prudent în jur.La o adică,fereastra deschisă putea fi o cale sigură de a scăpa.Dacă era necesar,bineînţeles!
-Se pare că te pregăteşti să ieşi undeva.Poate-ar fi mai bine să vin altă dată.
-Să nu te mişti de-acolo!Quinn tresări la duritatea unei asemenea comenzi.
-Am zis şi eu,aşa.Oricum,n-aveam cum să dispar de pe faţa pământului,ştii prea bine!

-La Londra,ai cam dispărut!
-A fost cu totul altceva.Atunci,am avut sentimentul că aveai de gând să faci ceva regretabil pentru amândoi,aşa că am preferat să-mi iau tălpăşița.Ca să mă exprim aşa,am rezistat tentației.
Wolfe făcu un gest de lehamite cu mâna şi se uită la vizitatorul lui,mijind ochii.
-Arăți ca naiba! zise el,uitându-se la vânătăile de pe fața aceea frumoasă.
-Mulțumesc foarte mult.
-Ei,păi ce-ai fi vrut să-ți spun? Bun venit în Statele Unite? Nu cred! Spune-mi,ce cauți aici? Să nu mă minți!Urmă o tăcere,timp în care Quinn îl cântări pe Wolfe cu atenție.Apoi,zise oftând:
-Bine.Dar,să ştii,răspunsul n-o să-ți facă viața mai uşoară.
Vineri dimineața,Morgan intră în camera computerelor oarecum agitată şi se trânti în scaun,după ce şi-l trase singură dintr-un colț.Storm se opri din imprimarea noului program de siguranță şi o studie,sprijinindu-se cu un cot pe birou.
-Pari cam răvăşită,zise ea.
Morgan trase aer în piept şi începu să vorbească repede:
-În dimineața asta,când m-am trezit,am găsit un pachețel elegant,atârnat de mânerul de la uşă.Vreau să-ți spun că încuiasem de două ori.Dar bărbatul acesta pătrunde pe unde nu te-aştepți!
-Quinn! ghici Storm.Morgan scoase o cutiuță mică,pentru inele,şi o aruncă spre prietena ei,pe masă.
-Uită-te la asta.E o copie,bineînțeles.Dar câtă perfecțiune! Hoțul ăsta afurisit are gust!Deschizând cutiuța,Storm văzu un inel spectaculos,cu o piatră uriaşă, pătrată,care strălucea ca razele de lună.
-E superb! spuse ea,cu admirație.Morgan pufni:
-E un cui la propriu-i sicriu.
-De ce?
-Există o întreagă colecție de inele ca acesta,în muzeul „Eastern”,zise Morgan, fierbând vizibil.Ştia că am să-l recunosc imediat.A făcut-o înadins! Ca să-mi dea o lecție.Şi să mă facă să-l cred...A,nu contează! Treaba e că...
-Morgan?
-Cee?Storm ținea cutiuța şi cerceta inelul cu degetele.
-Spune-mi,ce-i ăsta?
-E un inel de concubină! izbucni ea.Prăpăditul ăsta nenorocit mi-a trimis un inel,pe care sultanii îl dădeau concubinelor,în haremuri!
În vreme ce prietena ei începu să chicotească,Morgan îşi jură că,data viitoare,

când îl va întâlni pe diavolul acela cu ochii verzi,îl va lovi unde-o să-l doară.Şi cu toată forța!

SFARSIT